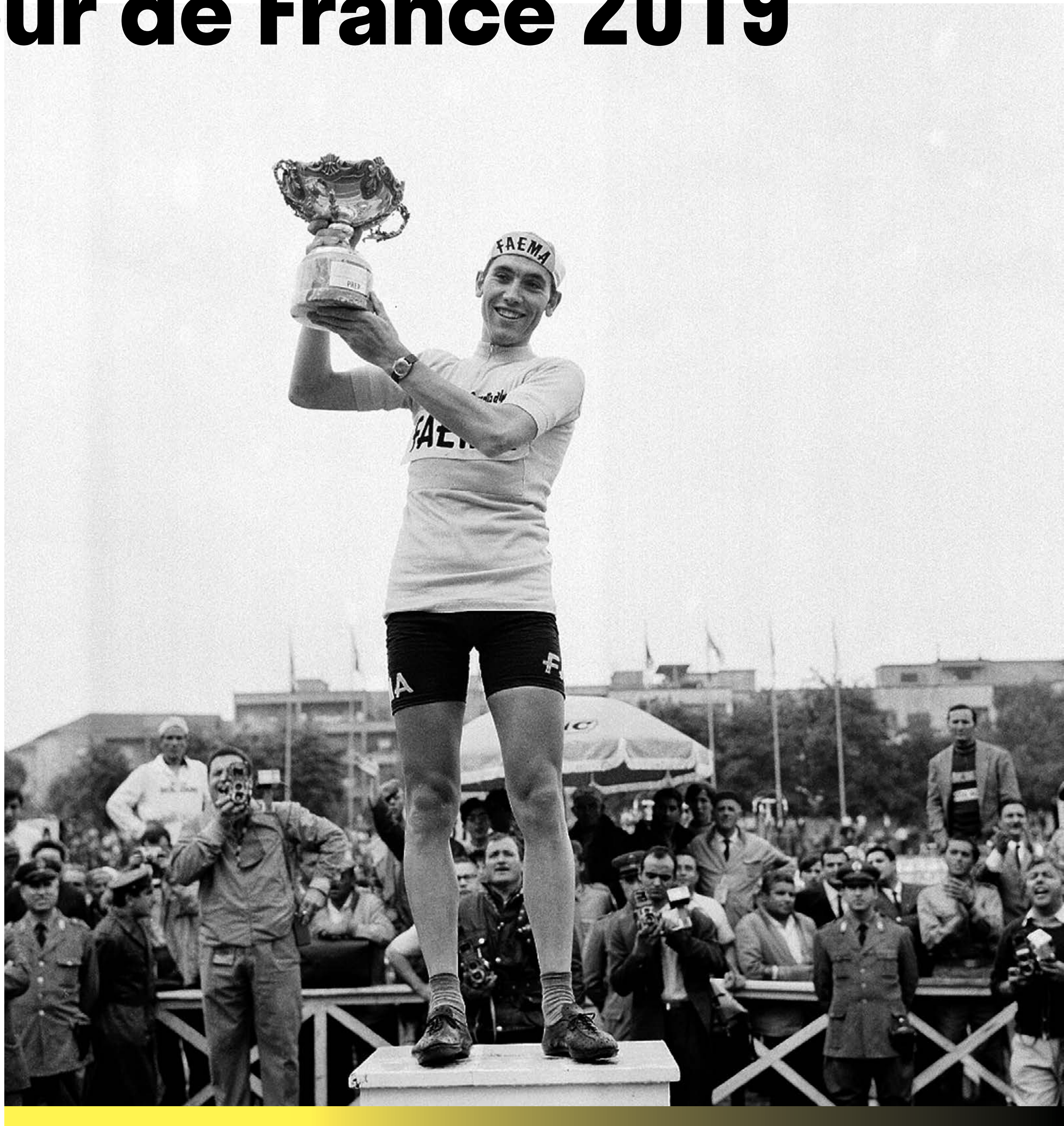

Průvodce Tour de France 2019

Obsah

3
Tipy webu ctsport.cz

5
Tour de France 2019
na programu ČT sport
a webu ctsport.cz

6
Tak trochu jiná Tour...

13
Průlet krajem šampaňského,
katarů i prvotřídních
cukrovinek

20
Pád, manko v tréninku
a trápení týmu. Co čekat
od Kreuzigera?

25
Belokiho pád. Když jedna
vteřina zmaří vše

Foto na titulní straně: Eddy Merckx
Autor: Francois Lenoir, zdroj: Reuters

31
Za svou opovážlivost jsem
málem zaplatil životem.
Jak se Tourmalet dostal
do programu Staré dámy

35
Nejsem ten, kdo se usmívá.
Nacer Bouhanni, kříženec
Hinaulta s Mikem Tysonem

40
Kam kráčí Jan Ullrich

52
Kvíz

59
Týmy Tour de France 2019

82
Statistiky Tour de France 2019

85
Etapy Tour de France 2019

103
Autoři

Tipy webu ct sport.cz

ŽLUTÝ DRES

**** Egan Bernal, Jakob Fuglsang, Adam Yates

*** Steven Kruijswijk, Thibaut Pinot, Geraint Thomas

** Romain Bardet, Dan Martin, Nairo Quintana, Mikel Landa

* Enric Mas, Richie Porte, Rigoberto Urán

BÍLÝ DRES

***** Egan Bernal

**** David Gaudu, Enric Mas

*** Laurens De Plus

** Giulio Ciccone

* Matej Mohorič, Wout van Aert

ZELENÝ DRES

***** Peter Sagan

**** Edvald Boasson Hagen, Michael Matthews

*** Alexander Kristoff

** Sonny Colbrelli

* Dylan Groenewegen, Elia Viviani

PUNTÍKOVANÝ DRES

***** Julian Alaphilippe, Vincenzo Nibali, Mikel Landa

**** Serge Pauwels, Dylan Teuns

*** Warren Barguil, Wilco Kelderman

** Egan Bernal, Enric Mas, Simon Yates

* Jesús Herrada, Mike Woods

Kdo oblékne žlutou a co nás čeká na Tour de France?

Poslechněte si nový díl Velo fokus podcastu.

Diskutují Matěj Tomíček z MF Dnes, komentátor ČT sport Tomáš Jílek a Vojtěch Jírovec z webu ctsport.cz. Moderuje Ondřej Nováček.

TdF 2019 na programu ČT sport a webu ct sport.cz

DEN	ČAS	ETAPA	KM	S TOMÁŠEM JÍLKEM KOMENUJÍ
4. 7.	17:25 - 19:15	PREZENTACE	–	–
6. 7.	11:45 - 17:20	1.	192	Petr Benčík, Ján Svorada
7. 7.	14:15 - 17:05	2.	28 (TTT)	Lubor Tesař, Ján Svorada
8. 7.	14:05 - 17:55	3.	214	Ján Svorada, Lubor Tesař
9. 7.	14:05 - 17:45	4.	215	František Raboň, Ján Svorada
10. 7.	14:05 - 17:55	5.	169	Stanislav Kozubek, Ján Svorada
11. 7.	14:05 - 18:00	6.	157	Petr Benčík, Lubor Tesař
12. 7.	14:05 - 17:25	7.	230	Petr Benčík, Lubor Tesař
13. 7.	14:05 - 17:45	8.	199	Ján Svorada, Stanislav Kozubek
14. 7.	14:05 - 17:50	9.	170	Stanislav Kozubek, Ján Svorada
15. 7.	14:05 - 18:05	10.	218	René Andrle, Petr Benčík
17. 7.	14:05 - 17:55	11.	167	René Andrle, Lubor Tesař
18. 7.	14:05 - 17:30	12.	202	René Andrle, Petr Benčík
19. 7.	13:45 - 18:15	13.	27 (ITT)	Tomáš Konečný, František Raboň
20. 7.	13:15 - 17:20	14.	117	René Andrle, Tomáš Konečný
21. 7.	14:05 - 17:45	15.	185	Petr Benčík, Tomáš Konečný
23. 7.	14:05 - 17:45	16.	177	Tomáš Konečný, Stanislav Kozubek
24. 7.	14:05 - 17:45	17.	206	Petr Benčík, Tomáš Konečný
25. 7.	10:55 - 17:40	18.	207	Tomáš Konečný, Lubor Tesař
26. 7.	13:30 - 17:55	19.	123	Tomáš Konečný, Stanislav Kozubek
27. 7.	13:20 - 18:05	20.	131	René Andrle, Lubor Tesař
28. 7.	17:50 - 22:30	21.	127	Petr Benčík, Lubor Tesař

Tomáš Jílek

Eddy Merckx na oficiální prezentaci startu Tour
Autor: Francois Lenoir, zdroj: Reuters

Tak trochu jiná Tour..

Přemýšlel jsem, jaké hlavní důvody, proč se právě letos dívat pěkně od začátku až do posledního kilometru na Tour de France, zdůraznit jako ty speciální. Samozřejmě, jsou tu ty obvyklé: řekněme si zcela objektivně, že se jedná o tu nejkrásnější každoroční sportovní akci s velmi těžko odhadnutelnými zápletkami a konečným výsledkem, která je navíc naprostou špičkou v oboru televizního zpracování jakékoli sportovní události (teď hovořím o kolezích z francouzské televize). Letos ale motivací pro fanoušky k usednutí k televizním obrazovkám může být také celá řada dráždivých otázek, na které nám naštěstí odpoví až těch víc než 3450 kilometrů po belgických a francouzských silnicích.

Kdo je vlastně favoritem 106. ročníku?

To je pochopitelně ta nejzajímavější neznámá. Po červnových událostech se hovoří o jednom z nevyrovnanějších a nejhůře odhadnutelných Grand Boucles minimálně tohoto století. Těmi neveselými událostmi samozřejmě myslím především těžký pád čtyřnásobného šampiona Chrise Frooma při prohlídce trasy časovky na Critériu du Dauphiné a v dalším týdnu následující definitivní vyloučení startu vloni celkově druhého Toma Dumoulina.

Dvojice, která vloni vedle sebe stála na pódiu v Římě i Paříži a na Tour svedla strhující duel o desetinky vteřiny v jediné individuální časovce, tak uvolňuje svá místa jiným vlčákům. Chybět navíc bude také vloni čtvrtý „skokan posledních sezon“ Primož Roglič, a aby toho snad nebylo málo, obhájce žlutého pokladu Geraint Thomas neměl ani zdaleka ideální přípravu, když jako vykřičník za nevýraznou první polovinou sezony přišel karambol a odstoupení z generálky Kolem Švýcarska.

Takže letošní seznam kandidátů na stupně vítězů by se mohl rovnat počtu etap prázdninového svátku. Takže si vezměte startovku a minimálně polovinu z těch, kdo budou mít číslovku s jedničkou na konci, si do tohoto žebříčku klidně zařaďte. Hodně akce do bojů o celkové pořadí určitě vnese svým útočným stylem třeba Thibaut Pinot, který na Tour pojede o konečnou klasifikaci znovu po čtyřech letech.

Jsou hlavními favority Jakob Fuglsang a Egan Bernal? A nebude nakonec Bernal lídrem týmu Ineos?

Další velké otazníky úzce souvisejí s tím prvním. V posledních sedmi letech povětšinou platilo, že vítěz Critéria du Dauphiné = vítěz Tour de France (nutno dodat, že to je rovnice exkluzivně vyhrazená týmu Davida Brailsforda, tedy bývalému Sky). Jakob Fuglsang už vyhrál Dauphiné předloni, jenže tehdy pro něj jeden smolný pád v nijak nebezpečném místě znamenal konec v podobě zlomené ruky.

Egan Bernal poprvé v potížích při zvedání trofeje za vítězství Kolem Švýcarska
Autor: Urs Flueeler, Zdroj: AP

Letos prožívá dříve „všude druhý“ 34letý rodák ze Ženevy svou nejlepší sezonu, ozdobenou také triumfem v nejstarší klasice „La Doyenne“.

Egan Bernal – to je úplně jiný příběh. V té lavině smůly, která se na jeho tým spustila po přejmenování na začátku května, se pořádně semlel i on sám, když po pádu v tréninku přišel o start v pozici jedničky stáje na Giru. A teď ve Švýcarsku stále teprve 22letý Kolumbijec ukázal, že to, co dřív v týmu Sky už několikrát zažili (tedy lehká či těžší rivalita mezi bratry v triku, viz ročníky 2012 a 2018), se letos klidně může opakovat.

Vyhraje Peter Sagan rekordní sedmý zelený trikot pro vítěze bodovačky?

Angličané by nejspíš řekli, že tohle je „no-brainer“, tedy tutovka s jasnou odpovědí dopředu. Podotázka ovšem zní: Bylo představení trojnásobného mistra světa ve Švýcarsku definitivním zabouchnutím dveří za (na Saganovy poměry) velmi nepovedeným jarem včetně vystoupení v klasikách? Kdo by mohl jeho další krasojízdu za „maillot-verte“ vůbec zastavit, a to i kdyby Tourminátor nebyl v absolutní pohodě a formě?

Dylan Groenewegen? V dojezdech do kratších prudkých kopců a i v těch čistě horských mu nejspíš Sagan brzy zamává na rozloučenou. To víceméně platí i pro další esa hromadných dojezdů Eliu Vivianiho s Calebem Ewanem (Gaviria bohužel do Bruselu vůbec nepocestuje). Michael Matthews, který předloni jako jediný přerušil zelenou vlnu slovenského fenoménu (který ovšem tehdy stihl jen čtyři etapy), zase přiznal, že se připravoval na úplně jinou roli, než je sbírání bodíků v dojezdech (chtěl být co nejužitečnější pro Dumoulina).

Takže člověka spíš napadne jméno jako Edvald Boasson Hagen (vítězná úvodní etapa na Dauphiné a po zdravotních problémech na začátku sezony neustále rostoucí forma), Alexander Kristoff (letošní vítěz klasiky Gent-Wevelgem, na Flandrech vyhrál spurt skupiny za vedoucím duem; mimochodem Tour se letos vrací do obou měst, kde před 5 lety slavil svá první vítězství), nebo snad Magnus Cort Nielsen?

Ten asi hodně sil věnuje svému krajanovi v sestavě Astany Fuglsangovi (předvedl ostatně skvělou práci už na Dauphiné). John Degenkolb s Arnaudem Démarem vůbec nejedou, Sonny Colbrelli bude asi podobně „blokován“ týmovými povinnostmi jako Cort. Takže...

Stane se Julian Alaphilippe po 13 letech prvním úspěšným obhájcem puntíkovaného dresu pro nejlepšího vrchaře?

Naposledy to v roce 2006 dokázal dánský hubeňour Michael Rasmussen, který se o rok později z Tour v pozici průběžného lídra z rozhodnutí vlastního týmu neslavně pakoval předčasně domů; z domácích jezdců o dva roky dřív obhajobu zvládl rekordman v počtu puntíků v šatníku Richard Virenque. Já vidím šance francouzského mušketýra poté, co předváděl na nedávném Dauphiné, jako velmi vysoké.

Jak ovlivní styl závodění nové časové bonifikace na vrcholech osmi vybraných stoupání?

Vloni to byly bonifikace na speciálních sprinterských premiích v závěrech etap úvodního týdne, letos organizátoři přicházejí s novinkou, která spojuje legendární kopce Galibier či Iseran s těmi mnohem menšími – společné mají to, že první 3 jezdci na jejich vrcholech si ze svého času odečtou 8, 5 a 2 sekundy. Dohromady tedy maximálně něco málo přes minutu, nevypadá to na nic zásadního, ale v očekávaném těsném souboji o celkový trůn to může být velmi osvěžující a lákavá motivace.

Na jaká nová jména se můžeme těšit?

Oni to nejsou zrovna úplní zelenáči, ale svou premiéru na Tour si odbydou tak nepřehlédnutelné osobnosti, jako je třeba sprinter Caleb Ewan, muž na celkové pořadí Enric Mas, přezdíváný „malý Contador“, nebo trojnásobný mistr světa v cyklokrosu Wout van Aert.

Poslední jméno je pro mě speciálně zárukou velké zábavy: letos na Roubaix bavit nechtěně, když po sérii defektů a pádů předváděl úchvatnou stíhací jízdu, na Dauphiné naopak vůbec nebavit své soupeře, když v časovce všem specialistům nadělil půl minuty a víc a za 24 hodin (!) ve spurterském dojezdu udolal Sama Bennetta s Julianem Alaphilippem. To považuji za jeden z vůbec neobdivuhodnějších výkonů letošní sezony.

Společně s dalším univerzálem Mathieuem van der Poelem (peloton Tour se raduje, že jeho tým měl k divoké kartě opravdu hodně daleko) vnesli do silniční cyklistiky na té nejvyšší úrovni svěží vítr, který se pro jejich rivaly často měnil v nesnesitelný uragán.

A z opačného pohledu (pokud jde o zkušenosti s Tour) by pro nezaujatého diváka nebylo vůbec špatné, pokud by se v hektických hromadných dojezdech ještě probudil „spící/marodící obr“ André Greipel.

Brusel v rytmu Tour de France

Autor: Nicolas Maeterlinck, zdroj: ČTK/ZUMA

A co česká stopa?

Po loňské absenci českých vlajek ve startovní listině letos Roman Kreuziger, s pěti umístěními v top desítce třítydenních etapáků náš historicky nejúspěšnější cyklista, vytvoří devátým startem na Tour české maximum, o které se dosud dělí s Jánem Svoradou a Pavlem Padrnosem. Vyzkouší si nejslavnější akci už v pátém dresu a snad zavzpomíná na časy, kdy býval na „Staré dámě“ lídrem svého týmu.

Čím bude letošní ročník výjimečný?

Jednoduchá odpověď – 50 let od prvního triumfu „Kanibala“ Eddyho Merckxe = velký start v Bruselu.

100 let od prvního udělení žlutého trikotu lídrovi závodu (19. července 1919 Eugenu Christophovi v Grenoblu) = nápad, kterým si asi nejen dle mě organizátoři připsali první velké vítězství. Každý den totiž vedoucí závodník, ať už jím bude kdokoli, poveze naprosto unikátní a jedinečný dres. Jednou ozdobený podobiznou

pětinásobných králů Tour, jindy zas bruselským Atomiem, akvaduktem Pont du Gard nebo pařížským Vítězným obloukem... Chapeau!

Přestože 106. Tour de France nerozšíří klub pětinásobných šampionů, jsem si jistý, že její účastníci napíší spoustu mimořádných příběhů, proč se na ni bude i po letech vzpomínat.

Jak bude vypadat Tour de France na obrazkách ČT sport?

Věřím, že znovu zábavně, dramaticky (tedy na silnicích) a hezky barevně. Díky bohaté nadílce historických archivních materiálů; díky pohledům do zákulisí závodu prostřednictvím sešraného reportérského štábu ve složení Ivan Mejtský, Aleš Toman; díky zásadnímu příspěvku našich expertů, kteří i letos budou zajímavé momenty rozebírat s „elektronickou tužkou“, ale především vás díky svým bohatým zkušenostem ze srdce světového pelotonu zasvěceně i s nadhledem a vtipem vtáhnou do děje.

René Andrlé (účastník TdF 2003), Petr Benčík (3x mistr ČR, účastník OH 2008), Tomáš Konečný (účastník TdF 2002, vítěz etapy na Vuelte, současný reprezentační kouč ČR), Stanislav Kozubek (mistr ČR 2006), František Raboň (3x mistr ČR v časovce), Ján Svorada (vítěz 3 etap na TdF + 3x mistr ČR) a Lubor Tesař (bronz MS 1993 + 3x mistr ČR) se během osmi let, kdy Česká televize nabízí živě kompletní program Tour de France, stali zásadní součástí a důvodem divácké popularity tohoto projektu.

Startujeme už 4. července slavnostní prezentací týmů, takže s naší partou rozehranou na shledanou!

Hynek Roleček

Gardský most

Autor: Eye Ubiquitos, zdroj: ČTK

Průlet krajem šampaňského, katarů i prvotřídních cukrovinek

To podstatné se na Tour de France děje vždy na silnicích a ve výsledkových listinách. Rozhodující jsou vůle, svaly, příprava, regenerace, týmové pojetí, správné načasování. Kamery a oči fanoušků však nemají zaostřeno vždycky jen na báječné muže na bicyklových strojích. Silnice se totiž vinou úžasnou krajinou, kde voní tu víc fantastické gurmánské výtvary, tu římská, středověká nebo novější historie. Do paměti „Staré dámy“ se vryl i odkaz předků.

Pojedenácté se pojede v Bruselu. Tentokráte tu celý ten potulný cirkus na kolečkách začíná. Na počest pana „Kanibala“ Eddyho Merckxe.

Cyklistické mistrovství se tak náramně snoubí s tím, co se děje všude okolo. Peloton prosvíští kolem koutů, kde se legendární závodník poprvé oblékl do žlutého trikotu, a také kolem místa, které je synonymem obrovského vítězství a snad ještě větší porážky. Statný lev ze svého pahorku přehlédne nejen slavné pláně u Waterloo, ale pohlédne do tváře troufalým mužům, jejichž nohy teprve čeká pořádné martyrium.

Na futuristických strojích a v upnutých oblečcích se o vavříny poperou specialisté v časovkářském běsnění. Vyrazí od jednoho ze symbolů belgické monarchie, Královského paláce, kde tvořil muž, který trpěl jinými, jen těžko představitelnými běsy. Čert vem pokoj, který vymaloval Francisco Goya, před očima mají všichni tenkou čáru nakreslenou pěkně kolmo na asfaltu a jeden obří nastopětašedesátmiliardkrát zvětšený model krystalové mřížky železa. Jedenašedesát let se už v belgické metropoli tyčí Atomium. Pýcha inženýra Andrého Waterkeyna měla stát jen pár měsíců. Jak bude pomíjivá sláva vítěze, který se pod ní bude fotit?

Zima už dávno skončila. V Binche je to vřdycky dobře znát, neboť bubny, dřeváky, zvonky, rolničky i dřevěné metličky „gillů“, podivných mužíčků s velkými klobouky z bílých pštrosích per, jsou mocné. Karnevalové hrátky odezněly, pomerančová krev z ulic odtekla a nic nenasvědčuje, že by se tu měla prolít další. Na programu tu je jen veskrze poklidný start etapy jako dělané pro spurtery. Finiřovat se bude jinde, už ve Francii. Na oslavu by se hodilo šampaňské. Tentokrát o něco dřív než na Elysejských polích, na místě nadmíru příhodném. Finiřovat se bude v Épernay, kde budou tichými svědky mohutné vřavy slavné šampaňské domy. Je z čeho vybírat. Je libo Moët et Chandon, Mercier nebo snad Perrier-Jouët?

Perlivé víno a kolo k Remeři tak nějak patří. A co teprve francouzská koruna. Kdo chtěl vládnout mocnému království, musel se tu sklonit

a přijmout na svá bedra přetěžký majestát. Uvnitř pelotonu září a zároveň tíží žlutý trikot. Kdo ho bude hájit na cestě do Nancy? Kdysi lotrinská metropole vzkvétala za vlády Stanislava Leszczynského a aristokratického lesku si bude moci alespoň chvíli užít další z „rychlíků“.

Český otisk v Colmaru

Napříč Vogézami už se o slovo přihlásí i ti, kteří rádi stoupají na nejrůznější kopce a kopečky. V cíli pak splavení blázni nebudou mít čas obhlížet hrázděné domy na břehu colmarského kanálu. Tady někde si dali sbohem Jan Lucemburský, čerstvě ženatý s Eliškou Přemyslovnou, a jeho otec Jindřich. Leccos se za těch 709 let změnilo. Pro víc lidí je čas na četné kratochvíle a cyklistika je jednou z mnoha.

A to i díky významným politickým změnám za poslední staletí. Honba za rovností, demokracií a svobodou tohle všechno umožnila. Jedním ze symbolů těchto snah je bezesporu Socha svobody, která stoicky a trpělivě přehlíží newyorské vody i díky colmarskému rodákovi Frédéricu Augustovi Bartholdimu.

Zatímco ještě včera by bylo příhodné připít si šampaňským, tady vládnou sympatické Pinot Gris, Riesling nebo kořeněný Muškát.

Bruselské Atomium

Autor: Sascha Steinach, zdroj: ČTK/DPA

Hrdinství vytesané do kamene

Těžké je se dohodnout někdy dokonce uvnitř jednoho týmu. Ale i na úrovni státu se můžete dočkat překvapivé shody. Mylhúzské letiště spravují společně Francie a Švýcarsko. Kolem něj však cyklisté jen proletí, klapky na očích a v myslí ten nejdrsnější z vogézských výjezdů na Planinu krásných dívek. Nebo snad krásných buků? To je vcelku jedno, zvláště když pod koly přestane svištět milosrdný asfalt a začne křupat prach jako za starých časů.

Ještě jednou se přihlásí pan Bartholdi. Hrdinství z jeho olbřímího belfortského lva z rudého pískovce (kdesi na půl cesty mezi Vogézami a Jurou) jen kape. Po 103 dní na přelomu let 1870 a 1871 se tu vytrvale Francouzi bránili více než dvojnásobné pruské přesile. Tudy se ale projede zaprášeně rychle. Další možnost pro zkušené sprintery nedá ostatním vydechnout.

První týden na Tour bývá hodně nevyzpytatelný. Jede se zběsile, odolat, to chce i pořádný kus štěstí. A to už se před závodníky rýsuje „opuštěné“ Středohoří.

Cesta se vine mezi kopci – občas velký panelák, opuštěná továrna, zahnědlé betonové mosty. Na sklonku šedesátých let minulého století tu vzkvétal těžký průmysl. Dříve se zde ve velkém těžilo uhlí, vyráběly zbraně, ale i bicykly. V Saint Étienne, městě zašlé fotbalové slávy, je Tour jako doma. Bilance hovoří jasně – Stará dáma se tu jela pětadvacetkrát, závod z Paříže do Nice devětapadesátkrát, Critérium du Dauphiné čtyřadvacetkrát.

Nahoru a dolů a zase nahoru. Odpočívat se tedy zdaleka nebude. Co je to ale za šichtu v porovnání s neúnavnými lososy, kteří našli

cestu až sem na horní tok řeky Allier. Už brzy skončí netradičně dlouhé útrapy. Volný den pro účastníky Tour přijde až po deseti etapách.

Vyjet únavu mohou závodníci nejlépe ve stínu katedrály svaté Cecílie v Albi. Jedna z největších staveb z pálených cihel na světě se pne nad řekou Tarn. Také tady žili dobří mužové a dobré ženy. Peloton se letos protáhne kolem nejedné památky na albigenské. Kdysi hrdé a od zbytku Francie více méně odtržené oblasti se po tvrdém potlačení jejich hnutí na počátku 13. století měly podrobit. Proto katedrála jako pevnost, proto biskupský palác jako citadela.

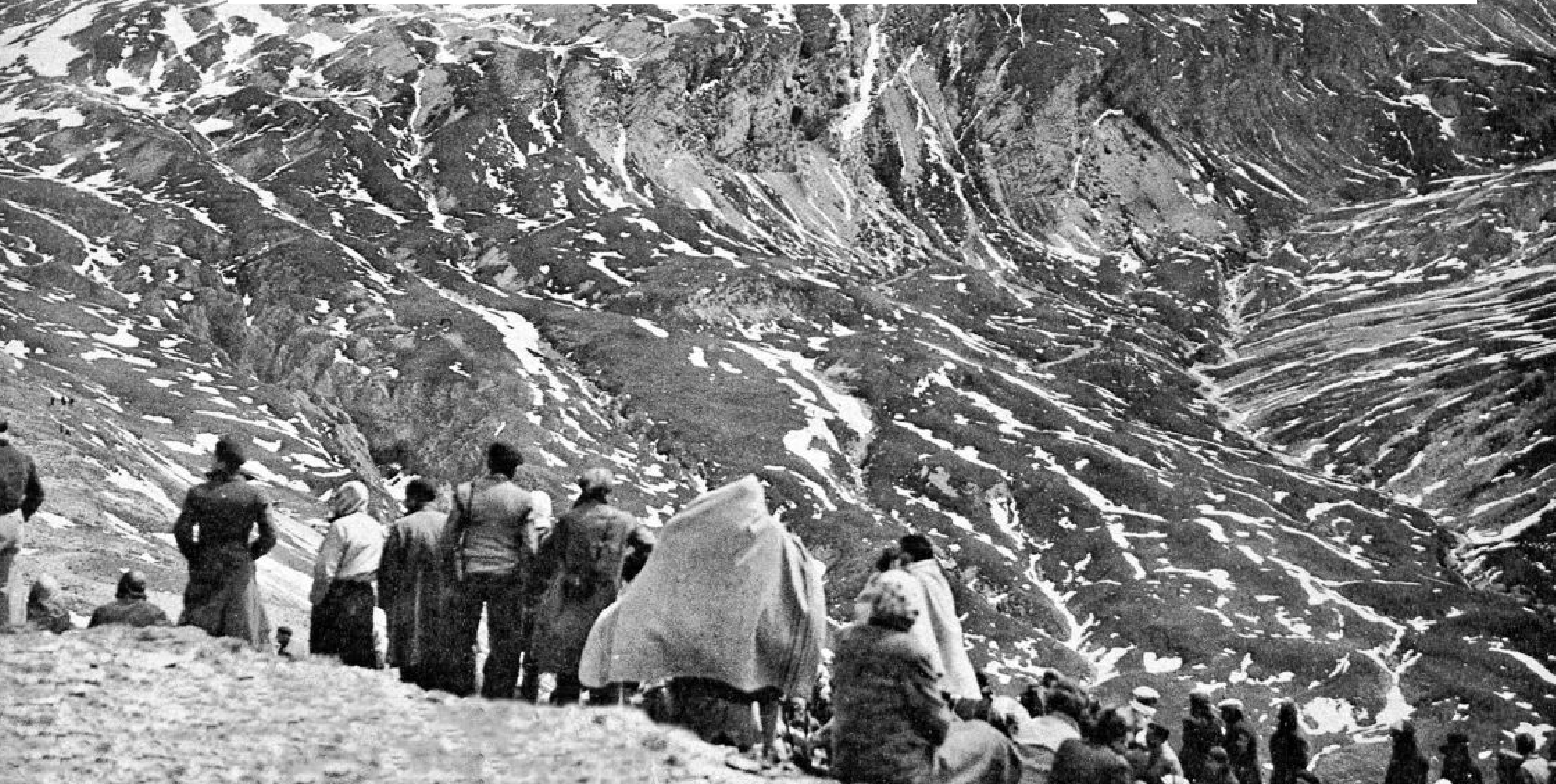
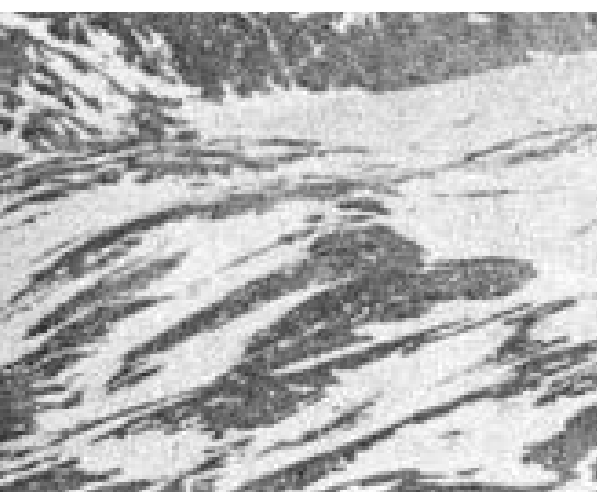
Soubojů „únikářů“ s pelotonem anebo divokých spurterů v závěrečných metrech už bylo k vidění v téhle chvíli dost a dost. Kacířských myšlenek, jak upláchnout a překvapit, nespočet. Zatímco v drobné vesničce Bruniquel se už po sedm staletí zastavovaly zástupy poutníků mířících do Santiaga de Compostela, muži na kolech nemají klidu. Tady se jede o velkou čest a slávu. A taky se míří do kraje, kde je cítit cassoulet – skvost z bílých fazolí a kachního konfitu.

Sladké Pyreneje

A pomalu se jde na věc. Z Toulouse je to do prvních strmých výšlapů v Pyrenejích co by bidonem dohodil. Popětapadesáté se cyklisté projedou přes Bagnères de Luchon a pot nepoteče jen v místních vyhlášených parních lázních.

Pau a zase Pau. Co by to bylo za Tour, kdyby se tu cyklocirkus aspoň na chvíli nezastavil. Na cestu závodníkům zařehtají koně ze slavného hřebčína v Gelosu a do nosů se vryje sladké aroma džemů a vyhlášených cukrovinek coucougnettes krále cukrářů Francise Miota. Na oslavu může téci víno ze Juranconu. Královský mok? O tomhle by se to říci dalo. Legenda praví, že Jindřich IV. byl křtěn česnekem a právě Juranconem.

S nadsázkou by se dalo poznamenat, že čím byl František Křížík pro Bechyňsko či Prahu, tím byl průkopník jeskynního elektrického osvětlení Leon Ross pro Betharram. Tyto krasové oblasti září umělým světlem už od roku 1903, tedy od stejného roku, kdy světlo světa spatřila Stará, tedy v té době ještě spíš mladá, dáma. O krápníky tu ale rozhodně nepůjde, ve hře jsou drahocenné vteřiny na čele závodu.

Čekání
na vrcholu
Col d'Iseran
(1939)
Zdroj:
[twitter.com/
davidguenel](https://twitter.com/davidguenel)

Peloton míří do srdce Okcitanie. O tažení proti katarským kacířům už řeč byla a už je zas. Na hradě Montsegur, který cyklisté minou na cestě z Limoux do Foix Prat d'Albis, výpravy proti albigenským na začátku druhé třetiny 13. století vrcholily. Obléhán byl téměř rok, kataři se však nakonec neubránili a 225 z nich, kteří se odmítli vzdát své víry, bylo pak upáleno na úpatí pevnosti.

V obrovském jeskynním komplexu Niaux s prehistorickými malbami je i Sál satanovy říše. Impozantní přírodní komnata, která svým objemem až čtyřikrát přesahuje pařížskou Notre-Dame, bude však stát mimo centrum dění. Skutečné peklo budou prožívat cyklisté někde daleko nad ní při výstupech na Port de Lers a Mur de Péguere.

Starověké Alpy

Čas na zasloužený odpočinek mají závodníci vyhrazený ve městě, které dalo jméno džínovině – denimu. Z Nimes do Nimes pak vede další rovinatá chuťovka. Ale to už je na dohled fotogenický akvadukt Pont du Gard. Vskutku spektakulární start 17. etapy.

Na období římské říše, která se odráží v mnoha místních památkách, nelze zapomenout ani cestou do Alp. Průsmykem Sentinelle přisupí cyklisté do jednoho z bývalých hlavních měst římské provincie Alpes Maritimae, do srdce savojských alp Embrune, někdejšího Embroduna.

V rychlém sledu pak následují výstupy takřka horolezecké. Příkré silničky vinoucí se k hranici dvou tisíc metrů. Mezi nimi městečko Saint Jean de Maurienne. Tour bývá hodně ostrá. Ostrá jako břit nožů značky Opinel, v jejichž znaku se skví tři prsty odkazující právě na alpské sídlo, které ukrývá ostatky svatého Jana Křtitele, které z Alexandrie přivezla v 5. století svatá Tekla.

Rozhodlo se a je čas slavit. Někteří proto, že to přežili ve zdraví, někteří proto, že si splnili své sny. Poslední taškařice začne na honosném zámku Rambouillet, místě, kudy historie opravdu kráčela a nejen se o něj otřela. Král Karel X. tu ve stejném roce, kdy v Bruselu slavili samostatnost, podepsal svou abdikaci, v roce 1975 se zde konal vůbec první summit někdejší G6, o 24 let později zde rokovali Srbové s kosovskými Albánci o vzájemném uspořádání.

A pak už jen okruhy po Elysejských polích a bezuzdný sprint do finiše. Tři týdny plné skvělého sportu, tři týdny ukázek nádherné přírody, tři týdny připomínek důležitých momentů lidských dějin. Nic víc a nic míň. Tour de France jen těžko hledá konkurenci.

Pavel Jahoda

Roman Kreuziger na Valonském šípu

Autor: Sirotti Stefano, zdroj: ČTK/imago sportfotodienst

Pád, manko v tréninku a trápení týmu. Co čekat od Kreuzigera?

Je stále neúspěšnějším Čechem, co se celkového umístění na Tour de France týče, a na této statistice se ani letos nic nezmění. Roman Kreuziger bude jediným českým zástupcem, který bude stát v Bruselu na startu dalšího ročníku „Staré dámy“. Cesta k ní byla ale pro zkušeného jezdce hodně strastiplná a v jaké formě se na legendárním závodě ukáže, je záhadou.

Zůstane to navždy spojeno s otázkou KDYBY. Kdyby ve fantastické formě jedoucí Roman Kreuziger na Tour de France v roce 2013 nemusel pomáhat Albertu Contadorovi, neútočil by na konečné stupně vítězů?

Kdo ví. Názorů je plno. Šest let zpátky každopádně rodák z Moravské Třebové jedoucí tehdy ve službách týmu Saxo-Tinkoff předváděl na nejslavnějším závodě světa skvělé výkony, které mu vynesly nespočet slov chvály a v konečném pořadí páté místo.

Tak dobře do té ani od té doby žádný Čech v celkovém pořadí Tour neskončil.

K výbornému výsledku mu tehdy pomohla i výborná sezona. V přípravě ovládl ardenskou klasiku Amstel Gold Race, v tradičním místě pro svoji generálku na závodě Kolem Švýcarska zase bral třetí místo. Vše tak do sebe zapadlo a na Tour se to projevilo v plné kráse.

Ted' stříh. O šest let později se chystá nyní už 33letý Kreuziger na svoji již devátou „Starou dámu“ v kariéře. Tento rok je ovšem tak nějak vše jinak. Zatímco na Tour 2013 předchozí výsledky českého jezdce předurčovaly k velkému výkonu, letošní sezona možnosti Kreuzigera nechává zahaleny rouškou tajemství.

Sezona 2019 je totiž pro jezdce jihoafrické stáje Dimension Data zatím spíše velkým zklamáním než důvodem k optimismu. Když tak měl říct, co od sebe ve Francii letos čeká, moc konkrétní být nedokázal. „Je na sportovních ředitelích a trenérech, s jakou strategií do toho půjdou. Myslím, že to není o umístění, ale o prezentaci týmu na závodě. Samozřejmě vítězství v etapě by bylo dobrým začátkem, aby se tým nastartoval,“ přiznal skromně.

Zkušenému jezdci se nelze divit. Prvotní problém už je u samostatné stáje Dimension Data, které se nedaří jako celku. Za celý rok zatím tým zapsal pouze pět etapových vítězství, o které se podělilo duo jezdců – třikrát se radoval Edvald Boasson Hagen, dvakrát Giacomo Nizzolo.

V součtu je to velice málo a podepsalo se to také na žebříčku Mezinárodní cyklistické unie (UCI), kde jsou Jihoaafričané až na 21. místě, což je ze všech WorldTour týmů nejhorší bilance. „Jaro nebylo úplně povedené, ale v posledních závodech se tým zvedá. Druhá část sezony to může změnit v povedenou sezonu, Tour může vše zachránit,“ podotkl Kreuziger.

Pád přinesl velké manko v přípravě

Ruku v ruce s výkony týmu ale jde i jeho sezona. Český jezdec si přestup do nové stáje, kde začal působit právě od roku 2019, velmi pochvaloval. Jenže v závodech zatím spokojenost nedokáže přetavit ve výsledky.

Jen jedinkrát se dostal do nejlepší desítky. To když v úvodní časovce Tour ve Spojených arabských emirátech skončil právě desátý. Jinak to ale není ono. Nedařilo se na vícedenních závodech, nedařilo se ani na jarních klasikách, na které se Kreuziger tolik těší. „Žiju pro ně 365 dní v roce,“ hlásil pro iDnes.cz.

Realita? Nejlepším počinem byl Brabantský šíp, kde skončil patnáctý. Na oblíbeném Amstelu, který v roce 2013 opanoval a loni skončil druhý, tentokrát dojel též až patnáctý. A pak přišla pohroma na Valonském šípu, na němž měla jeho forma gradovat.

Silný poryv větru Kreuzigera rozhodil a následoval tvrdý pád na silnici. Štěstí v neštěstí pro něj bylo, že si nic nezlomil. Sedřené a naražené tělo ho ale na dlouhou dobu zpomalilo v závodění a především poctivé přípravě na vrchol sezony, kterým má být právě Tour de France.

Že jeho kondice není ideální, se ukázalo na generálce ve Švýcarsku. Zatímco jiný Čech Jan Hirt, jenž Tour vynechá, obsadil výborné 5. místo, Kreuziger zůstal po celou dobu nevýrazný a v konečném pořadí figuroval až na 22. příčce.

**Kreuziger
na závodě
Kolem
Švýcarska**
Autor: Gian
Ehrenzeller
Zdroj:
ČTK/AP

„Věděli jsme, že tam jedu s tím, že je to taková neznámá. Prvních šest dnů šlo až moc dobře, v posledních třech dnech dostalo tělo trochu víc zabrat. S výsledkem nemůžu být spokojený. Ale když si člověk vezme, že jsem kvůli pádu na Valonském šípu nabral dva až tři týdny tréninkové manko, kdy jsem mohl jezdit jen objemy, tak se něco takového dalo očekávat,“ podotkl Kreuziger.

Český jezdec tak poznal před blížící se Tour nepříjemnou skutečnost. Forma má k ideálu zatím daleko. Proto se rozhodl k razantnímu kroku. Žádné mistrovství republiky. Místo toho vyrazil do Itálie, kde v oblasti Lago di Garda pracoval na oblíbených a velmi dobře známých kopcích na intenzivitě, která mu v přípravě chyběla. „Přípravě podřizuji maximum, musí přijít okamžik, kdy se to zlomí,“ prozradil.

Lídr. Ale s jakou podporou?

Tour je sama o sobě velikou motivací. Dalším faktorem ale je, že Kreuziger bude lídrem stále Dimension Data, což se mu v kariéře na závodech Grand Tour poštěstilo jen jednou. V dresu Astany na Giro d'Italia 2012 sice ovládl jednu z etap, ale celkově skončil až patnáctý, za což si vyslechl od vedení týmu kritiku a následoval již zmíněný a povedený přesun do Saxa.

Nyní má Kreuziger další šanci, ale jeho situace není růžová. Forma už byla zmíněna. Dalším faktorem je, že tým není do hor úplně silný. Nepojede ani Louis Meintjes, s kterým si zkušený Čech mohl pomoci. Navíc je otázkou, zda tým nebude směřovat spíše na etapové triumfy, o které by se ve sprintech mohli starat zmíněný Boasson Hagen a Giacomo Nizzolo.

Českého jezdce proto nečeká lehký úkol a v kopcích asi často bude muset bojovat bez výraznější podpory, s čímž souhlasí i bývalý vítěz Tour Bradley Wiggins. „Musí využít práce jiných týmů, snažit se být u všeho důležitého a jezdit inteligentně, plížit se zezadu,“ prohlásil.

Že by ale Kreuziger kvůli tomu byl bez ambicí, to ani náhodou. Požene ho motivace vylepšit letošní sezonu i výsledek z poslední Tour v roce 2017, kde skončil až na 24. místě. „To byla Tour, která mi moc nevyšla. Necítil jsem se úplně nejlíp. Trochu jsem udělal změny v přípravě, člověk zkouší něco nového a pak si Tour protrpí. Doufám, že pokud na konci července dojedu, budu mít lepší pocity než z té minulé,“ uvedl.

Kam by tedy mohly cíle Kreuzigera skutečně mířit? „Tour je ta, která mě udělala závodníkem. Je to závod, kde jsem byl čtyřikrát v desítce, kde jsem se ukázal v lepším světle. Vždy se na ni těším, i když po pár dnech ji začnete nenávidět. Je to taková zodpovědnost. Člověk byl párkrát v desítce, tak se snaží koukat na vyšší cíle,“ dodal.

Čeká Kreuzigera další zklamání, nebo naopak bude Tour závod, který změní pohled na celý ročník? Blížící se stovky kilometrů po dlouhých rovinkách a táhlých stoupáních odpoví.

Vojtěch Jírovec

Joseba Beloki v agonii na Cote de la Rochette
Zdroj: Reuters

Belokiho pád. Když jedna vteřina zmaří vše

Když se mu kolo začalo smýkat ze strany na stranu, bylo zle. Jeho pád přitom nebyl na první pohled zase tak zásadní. Dokonce nebyl ani tím, o čem se po té fatální etapě mluvilo nejvíce. Titulky novin a reportáže televizních stanic se věnovaly něčemu jinému. Zatímco Joseba Beloki ležel na rozpáleném asfaltu, Lance Armstrong se hnal dolů skrz pole. Toto byla etapa číslo 9 na Tour de France 2003.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ prohlásil v přímém přenosu komentátor Phil Liggett, a to dokonce dvakrát. Zíral přitom na obrazovku a nevěřil vlastním očím. Přitom se zdálo, že jeho denní práce už je téměř hotova. Závodníci vystoupali poslední z přívalu kopců, zbývalo už jen sjet z Cote de la Rochette do Gapu. Chyběly čtyři kilometry.

Jenže i ty někdy bývají rozdílem mezi úspěchem a zklamáním, radostí a katastrofou. Protože právě jedna taková katastrofa se v parném červenci 2003 přihodila baskickému vrchaři a zdatnému časovkáři, kterého stihl onen podobně nevděčný osud jako Jana Ullricha, Marca Pantaniho, José Maríu Jiméneze, Ibana Maya a další.

Beloki byl jedním z těch, kteří se chtě nechtě museli potýkat s texaským expresem jménem Lance Armstrong. A nutno říci, že se mu dařilo lépe než mnohým dalším. Rok 2000, debut: třetí místo za Armstrongem a Ullrichem. To samé o rok později, kdy se pořadí na pódiu zopakovalo. A poté ročník 2002 a druhá příčka za Armstrongem.

Ne, Beloki sice Tour de France nikdy nevyhrál, to však ani Ullrich s Pantanim poté, co se Texasan vrátil po překonání rakoviny do pelotonu. Baskův příběh má o to větší sílu, že jako jediný

Španělská stáj ONCE

Zdroj: ČTK/AP

z velkých Armstrongových soupeřů nikdy nebyl potrestán za doping (sluší se nicméně dodat, že jeho jméno padalo v roce 2006 ve spojitosti s tzv. Operací Puerto).

Tour v roce 2003 mohla být jeho. Dodnes se soudí, že jde o rok, kdy byl Armstrong nejzranitelnější a kdy Ullrich neproměnil svou velkou šanci. Tlak na Armstrongovo US Postal mohl být ještě větší, kdyby Beloki absolvoval celou Tour. Jenže on to nedokázal. Ne poté, co se svezl po spáleném asfaltu v závěru devátého dne, čtyři kilometry v kopcích nad Gapem.

Kdy jindy, když ne teď

Byla to dramatická Tour, nejdramatičtější z těch sedmi, které nesly Armstrongovo jméno. Američan byl před konkurencí napřed v mnoha směrech, jedním z nich byla preciznost přípravy: každý věděl, že celý rok se pro něj točí kolem těch tří červencových týdnů. S jednou výjimkou. V roce 2003 se totiž vydal už o několik týdnů předtím na Critériu du Dauphiné.

Na klasickém přípravném závodě, který jako odrazový můstek slouží závodníkům i dnes – Chris Froome či Geraint Thomas mohou vyprávět –, odrážel razantní Mayovy útoky. Vítězství získal, spálil však velké množství energie. A ta mu chyběla. Jeden z jeho trenérů Chris Carmichael později připustil, že tehdy měli Maya nechat vyhrát.

V tom roce se slavilo století od prvního ročníku a ředitel Tour Jean-Marie Leblanc nechal peloton v průběhu závodu navštívit všech

šest měst, které v roce 1903 první peloton Tour de France navštívil. Začínalo se v Paříži, a to prologem. Armstrong byl unavený, trápily ho žaludeční problémy a poraněný bok, což si způsobil změnou nastavení kola. Kdy jindy ho svrhnout, když ne teď?

Přišla osmá etapa – přes Galibier s vrcholem na Alpe d'Huez. V serpentínách to začalo. U „Holandské zatačky“ útočili Mayo s Belokim, přidal se Alexandr Vinokurov, dopředu chtěl i Tyler Hamilton. Armstrong neměl pět párů noh, aby je dokázal zastavit. Na vrchol přijel, unavený a brunátný. Dostal se sice do žlutého dresu, ale Beloki nebyl daleko a zaním se tlačili další.

I o devátém dnu, kdy se přejížděl Lutaret a Izoard, útoky pokračovaly. Posledním kopcem byl Cote de la Rochette, kde se dopředu vrhl Vinokurov a přes vrchol přešel s malým náskokem na Armstrongovu miniskupinu. V ní byli také Mayo, Ullrich a Beloki. Baskický lídr stáje ONCE se i přes naléhání šéfa týmu Manola Saíze pustil z kopce jako první.

Zanedlouho to přišlo. Belokiho přední kolo vlétlo do rozteklého asfaltu, galuska se mu svlékla z ráfku, nekontrolovatelně padal. Náraz. Kosti, které se pod tlakem zhroutily. Zlomená byla stehenní

Pád
Belokiho
ve sjezdu
z Cote
de la
Rochette

Zdroj:

[youtube.com/
Joff19](https://www.youtube.com/watch?v=Joff19)

kost, loket, zápěstí. Beloki ležel na asfaltu, skláněli se nad ním jiní, mezi nimi i Saíz, který jako by to přivolal. I po letech z těch obrázků mrazí.

Beloki tu připomíná krajana Luise Ocaňu, řvoucího v agonii o 32 let dříve, kdy nejprve upadl a brzy na to jej v rychlosti trefil Joop Zoetemelk ve sjezdu z Col de Menté. Tak jako Ocaňa i Beloki putoval do nemocnice, na operaci a posléze do domácího léčení. Vnímal jen z povzdálí, jak se Ullrich dokázal dostat k Armstrongovi jen na patnáct vteřin.

V následující etapě Američan zachytil řídítky o tašku jednoho z diváků a Ullrich se zachoval, jako se hodní kluci z Rostocku chovají – čekal. Zbytek je historie. Armstrong se vrátil, nastřelil tempo a Ullrich se za ním jen díval. Byla to jeho největší šance, další už nepřišla. Bernard Hinault mohl na pódiu prohodit směrem k pětinasobnému vítězi: „Vítej do klubu!“

Léta lítosti

„Nevím, jestli jsem měl sílu, abych Armstronga porazil, ale té šanci jsem věřil. Pořád mi vyčítali, že jsem se o nic nepokusil. A štěstí pak nestálo při mně,“ říkal s odstupem času Beloki, který se do pelotonu vrátil až po tři čtvrtě roku trvající pauze. Na své dřívější pozice se ale už díval jen zdálky. „Držím se těch nejlepších aspoň ve středně obtížných etapách. Už to je pro mě vítězství,“ připustil.

Na Tour se vrátil už jen jednou, v roce 2005. Dojel daleko mezi poraženými na 75. místě. O rok později dal jízdní kolo do garáže a v 33 letech svou kariéru uzavřel. „Ten pád mi změnil život. Z muže, který myslel na celkové prvenství, se stal ten, co je rád za každou chvíli na špici pelotonu. Ptal jsem se sám sebe: Mám to trápení protahovat?“ vzpomínal na léta trápení a lítosti.

„Svaly nebyly schopné záběru, neměl jsem chuť do závodění, neudržel se v balíku a musel odstupovat ze závodů. Bylo mi

„Tlak na Armstrongovo US Postal mohl být ještě větší, kdyby Beloki absolvoval celou Tour. Jenže on to nedokázal. Ne poté, co se svezl po spáleném asfaltu.“

fakt hrozně,” dodal Beloki, na něhož se v cyklistickém světě pozapomnělo. I když ne zcela, v současnosti například pokrývá velké závody pro španělské rádiové stanice. Navíc před několika týdny došlo k události, která Belokiho osud nepříjemně připomněla.

„Jakmile jsem tu zprávu o Chrisově pádu slyšel, uvědomil jsem si, jak je to v něčem podobné tomu mému,” svěřil se v polovině června serveru CyclingNews. „Samozřejmě, nemám detailní informace o jeho stavu, ale vím to, že tahle zranění mu způsobí spoustu problémů. Jeho uzdravení nebude probíhat snadno, bude to těžké. Dva kroky vpřed, jeden vzad,” míní Beloki.

Froomovi nyní lékaři předpovídají šest měsíců bez kola. „Jenže možná bude potřebovat další zranění. Až se pak posadí do sedla, přijdou další otázky, třeba jak se mu změní pozice na kole,” dodává. Beloki už nikdy nebyl tím samým jezdcem, bude jím Froome? „Tohle je jeden z těch pádů, kdy je to každému líto. Lidí se to dotýká,” myslí si Beloki.

Dva cyklisté, dva v lecčems podobné karamboly. Snad Froomova kariéra nevymizí podobným způsobem, jako se to stalo jeho generačnímu předchůdci.

Vojtěch Jírovec

Socha Neznámého cyklisty na vrcholu Tourmaletu
Zdroj: Reuters

Za svou opovážlivost jsem málem zaplatil životem. Jak se Tourmalet dostal do programu Staré dámy

V mytologii Tour de France hraje ročník 1910 jednu z předních rolí. V tom roce se závod poprvé vydal do vysokých hor. Když přitom padlo rozhodnutí poslat jezdce do Pyrenejí, nikdo pořádně nevěděl, kam že těch několik nešťastníků posílá. Vede na Tourmalet vůbec cesta? A neřádí tam medvědi?

Legenda prvního ředitele závodu Henriho Desgrange žije i osm desítek let po jeho smrti. Pod slupkou kurážných rozhodnutí a velkých emocí ale můžeme najít muže, který si nebyl vůbec jistý tím, co dělá. Nakonec, vždyť i samotný „vynález“ Tour de France nebyl z jeho hlavy.

Na podzim 1909 se Desgrangovo L'Auto odhodlalo k dalšímu kroku, na který se dodnes vzpomíná a který měl zvýšit popularitu závodu. První ročníky Tour totiž dostaly svému názvu – byl to v první řadě závod kolem Francie. Jenže do skutečně vysokých hor, které tvořily část jejího pohraničí, se pořadatelé báli.

Jistě, už první ročník se vydal do výšky více než 1100 metrů, jenže to byl Col de la République, což se stěží dalo považovat za horský výstup. To v roce 1905, kdy byl přidán Ballon d'Alsace, to bylo něco jiného. Ani toto stoupání ale nebylo dostatečné k tomu, aby zastavilo téměř 90kilového Françoise Fabera, který dominoval ročníku 1909. Bylo třeba to změnit.

Mužem, kterému vděčíme za uvedení horských výstupů do programu Staré dámy, ale není despotický ředitel Desgrange, nýbrž jeden z jeho pomocníků Alphonse Steines. Právě on přesvědčil otce závodu, že bylo na čase zkusit něco nového. Bylo na čase zdolat Pyreneje.

„Stálo mě to hodně úsilí, ale podařilo se mi jej přesvědčit, aby se Tour vydala do hor, které jsou nejbližší hranicím,“ vzpomínal po letech Steines. Byl to experiment – nikdo si nebyl jistý jeho výsledkem, nejméně ze všech těch pár pomatených excentriků v pařížské redakci. Když tak v L'Auto v lednu 1910 vyšla zpráva o změně trasy, bylo to s opatrností, bez fanfár.

„Tour pojede po trase Perpignan–Luchon a Luchon–Bayonne,“ stálo tu na papíře. Když si to ale přečetli čtenáři obeznámení s pyrenejským místopisem, zatrnulo jim. „Vždyť to nejde! Vždyť tam není místo pro lidi! Vždyť tam jsou medvědi!“ Někteří pak připojili ještě jedno zvolání: „Vždyť tam nevedou pořádné cesty!“

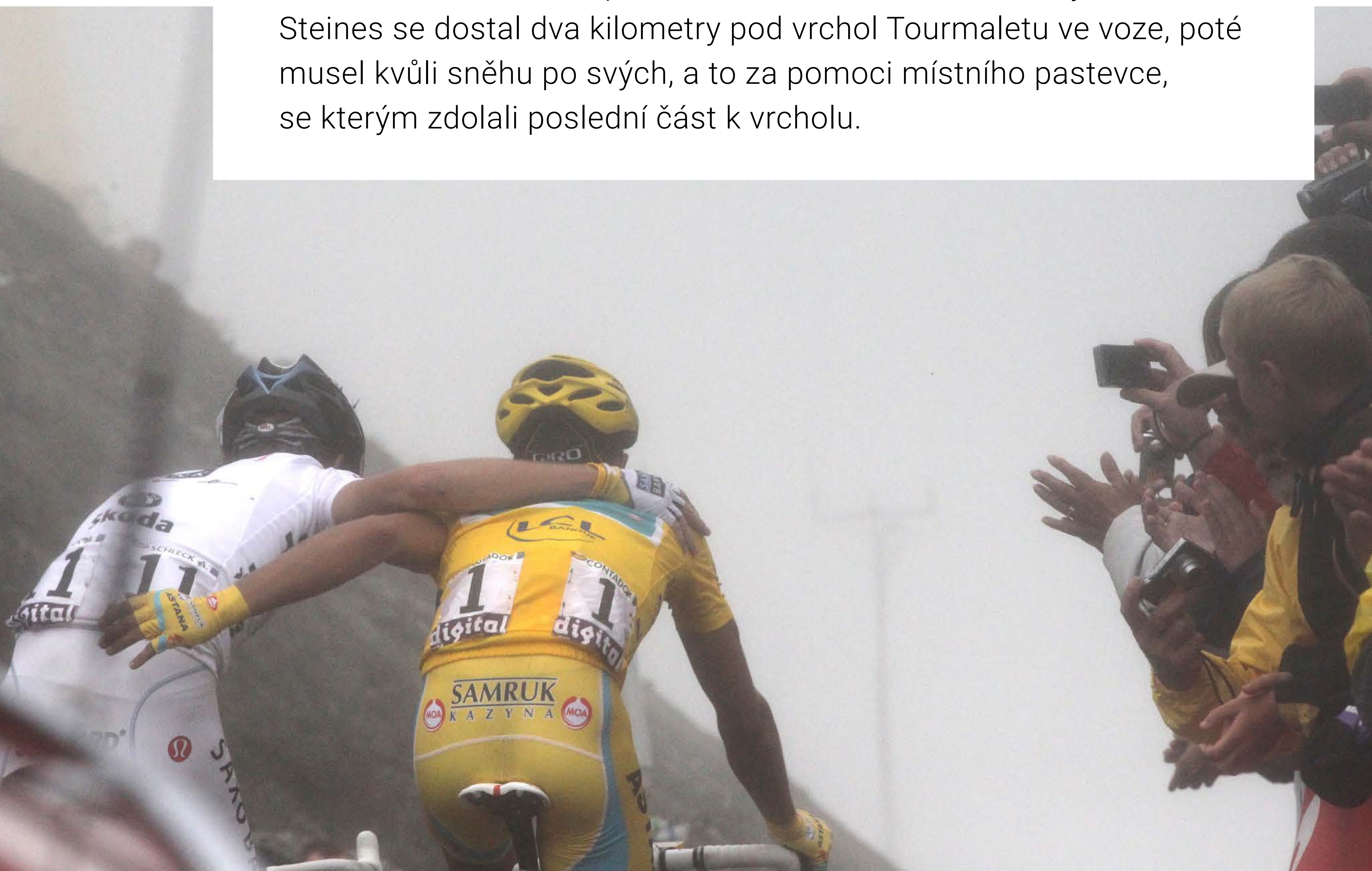
Pravdou je, že odvážnost – mnozí by řekli bláznivost – celého experimentu začala docházet i Steinesovi, který stál za celým nápadem a jehož pozice se najednou začala povážlivě kývat. Kývala se o to více, když se dvojice mužů vyslaná Desgrangem na jih, aby se pokusila zdolat Tourmalet v automobilu, vrátila s nepořízenou. Dva měsíce před startem Tour byla hora zavalena sněhem.

Desgrange zuřil. Dalším, kdo tak putoval ke španělským hranicím, už byl Steines, který to všechno spískal. Jeho cíl byl jasný: zdolat Tourmalet, ať to stojí, co to stojí. „Byl jsem rozhodnut svůj úkol splnit. Za svou opovážlivost jsem ale málem zaplatil životem,“ napíše později Steines ve svých vzpomínkách na osudný červen 1910, kdy se měsíc před začátkem Tour vydává se svým bicyklem vstříc neznámému.

Obklopen děsivým tichem Tourmaletu

Jeho útrapy vstoupily do historie cyklistiky. Těžko dnes říci, nakolik ona známá historka odpovídá tomu, co se v ten červnový den stalo. Steines se dostal dva kilometry pod vrchol Tourmaletu ve voze, poté musel kvůli sněhu po svých, a to za pomoci místního pastevce, se kterým zdolali poslední část k vrcholu.

Andy Schleck a Alberto Contador v objetí vyjíždí na Tourmalet
Zdroj: Reuters

„Byl to experiment – nikdo si nebyl jistý jeho výsledkem, nejméně ze všech těch pár pomatených excentriků v pařížské redakci. Když v lednu 1910 vyšla zpráva o změně trasy, bylo to s opatrností, bez fanfár.“

Jenže se připozdívalo a pastevec se musel starat o svá stáda. Ve výšce 2215 metrů tak Steinesovi ukázal cestu a redaktor, zdaleka ne připravený na to, co na něj v příštích hodinách čeká, začal sestupovat. Padla tma, ochladilo se a správnou cestu, tu mohl jen odhadovat.

„Podařilo se mi to, ale ne bez zranění a hrozného nebezpečí. Prožil jsem si hodiny nesmírného strachu, sám, obklopen ničím jiným než děsivým tichem vysokých hor,“ popsal svou zkušenost, kdy jej ve tři hodiny ráno našla vyčerpaného pátrací výprava.

Tourmalet byl ale zdolán: Steines splnil svůj úkol. Traduje se, že druhý den poslal slavný telegram do Paříže se slovy, že s obávanou horou problémy nebudou, ačkoliv možná to nebyl telegram, ale telefon. A slova třeba také nebyla přesně taková. Je to historie.

Steinesova výprava zůstává jednou z nejdůležitějších událostí minulosti Staré dámy. Tour by se do hor zřejmě vydala, i kdyby neuspěl a ze svahů Tourmaletu se vrátil s nepořízenou. Jen by to trvalo déle. Jeho odvaha tváří v tvář neznámému je ale v nejlepším souladu s tím, co v horách dodnes zažívají cyklisté. Člověk v souboji s tím, co jej přesahuje, i s tím, co se skrývá v něm samém. Na kole i po svých, v roce 1910 i 2019.

Vojtěch Jírovec

Nacer Bouhanni

Zdroj: facebook.com/TeamCofidis

Nejsem ten, kdo se usmívá. Nacer Bouhanni, kříženec Hinaulta s Mikem Tysonem

Na svém kontě už má více než šedesát vítězství a patří mezi nejznámější francouzské cyklisty. Nacer Bouhanni však počítá více nepřátel než příznivců. Dokáže být agresivní a arogantní, zároveň ale také skromný a zvláštním způsobem opravdový. Zeptejte se sta lidí, jaký je Nacer Bouhanni člověk, a dostanete sto od sebe se lišících odpovědí.

Možná je to s podivem, ale zlý muž nejen francouzské, ale i světové cyklistiky před lety obcházel chodníky a rozdával pokuty řidičům. Také řídil dopravu a na stanici zapisoval stížnosti. Málokdo by tehdy odhadl, že ten drobný mladík v uniformě má i jiné zájmy. Takové, které zahrnují ostré manévry v šedesáti kilometrech za hodinu.

Chodit s pendrekem u pasu mladého žandára bavilo. „Kdyby se ze mě nestal profesionální cyklista, asi bych teď stále pracoval u policie,“ prohodil před dvěma lety. Jenže z Nacera Bouhanniho se stálo právě to: profesionální cyklista. Profese, která s sebou nese spoustu lesku, ale též závaží. A kilogramů na Bouhanniho zádech přibývá.

Zdálky to vypadá ohromně, vždyť kdo by se nechtěl den za dnem vozit na kole. Kdo by se nechtěl cítit jako vítěz, který na pódiu odšpuntovává šampaňské. Kdo by nechtěl desítky tisíc fanoušků na Instagramu. Jenže to všechno je taky jen jedna stránka věci. Nikdo nevidí tu dřinu, tu palčivou bolest.

„A také ty pády. Porážky. Smutek. Únavné cestování,“ napsal si Bouhanni do deníku dneška, to jest na Twitter. Tehdy přidal ještě jedno slovo – „štěstí“. Protože zrovna tehdy, 30. srpna 2018, mu přálo. Protrhl svou smůlu a vyhrál etapu španělské Vuelty. „Díky všem, kteří mi věřili,“ dodal. Je fér říci, že jich nezbývalo mnoho.

O pět dní později z Vuelty odstoupil.

Hinault/Tyson

Byl to jen další z předčasných konců, vždyť Bouhanni v loňském roce odstoupil z Paříž–Nice i závodu Kolem Katalánska. Nedojel jednodenní Eschborn-Frankfurt a předčasně ukončil také své působení na Kolem Polska. A když se podíval až do cíle, bylo to častěji bez fanfár než s nimi. Kromě Vuelty vyhrál jen čtyřikrát – pokaždé na druhořadých závodech ve Francii. Letos dokonce na vítězství stále čeká.

Když přitom na začátku tohoto desetiletí vtrhl do světové cyklistiky, šla z něj hrůza. Tady stál závodník, který si na zeď jako malý kluk vylepil plakáty Bernarda Hinaulta a Mika Tysona. Jeho styl na kole tomu odpovídal. Bouhanni byl agresivní, zarputilý, nevzdával se. Když prohrál, nesnášel to snadno. Bylo fantastické ho sledovat. „Koukej, brzy to tu bouchne!“

Ve svých jednadvaceti letech vítězí na francouzském mistrovství (2012), když ve finiši poráží týmového kolegu z FDJ – a spíše neodbytného soka – Arnauda Démara. O rok později získává úvodní etapu na Paříž–Nice a obléká žlutý dres. Tenhle kousek zopakuje i v sezoně 2014, své královské.

Tehdy vyhrál tři etapy italského Gira, kde sprintům dominoval natolik, že si odvezl i dres pro vítěze bodovací soutěže. Tamní fanoušci zírali na ten francouzský expres, který jim vykradl domácí závod. Další dvě etapy na své konto přidal i v září na Vueltě. Bouhanni vítězil se suverenitou boxera, který se neohlíží nalevo napravo.

Nacer
Bouhanni
Zdroj:
facebook.com/
TeamCofidis

Jednu věc ale nepřehlédli, to jest, že šéf FDJ Marc Madiot dává přednost klidnějšímu Démarovi. Toho francouzská média milovala: vždy ochotný a usměvavý Bouhanniho vrstevník v tom uměl chodit. Kdepak Bouhanni. Ten vždy uklouzl a šlápl do louže. Nakonec to vyřešil po svém, tedy rázně. V FDJ práskl dveřmi a podepsal v Cofidisu.

Neotesaná anomálie

Nyní ta horší část příběhu. „Podle mě to je nejlepší sprinter na světě,“ prohlásil na začátku jeho angažmá (2015) ve francouzské druhodivizní stáji Ital Jacopo Guarnieri. Z „nejlepšího sprintera na světě“ se ale za několik let stal lehce dýchavičný solitér, na něhož není spoleh. Automobil, kterému klesá výkon a v zatáčkách se nebezpečně naklání. A občas nenaskočí vůbec.

Bouhanni je ale především anomálií současného pelotonu ve své, říkejme tomu třeba neotesanosti. Vždyť se podívejme na jeho krajany: když Démare odpovídal před startem jedné z etap Gira na dotazy francouzské televize, vypadal u toho jako filmová hvězda. Julian Alaphilippe, vždy ochotný mušketýr. Romain Bardet, hodný a chytrý introvert. Warren Barguil, chlapecky vypadající hezoun, co nejraději ze všeho chodí na brusle se svojí dívkou.

„V pelotonu je spousta pokrytců. Mluví v krásných větách, vždy hezky poděkují. Na to kašlu. Celou dobu se hezky usmívat, to prostě nejsem já.“

Nyní Bouhanni. „V pelotonu je spousta pokrytců. Mluví v krásných větách, vždy hezky poděkují. Na to kašlu. Celou dobu se hezky usmívat, to prostě nejsem já. Budu se smát, když se mi bude chtít,“ otevřel se v rozhovoru pro noviny Libération. Je to prostá arogance

a vidláctví někoho, kdo neví, jak se chovat? Anebo jde o znak autenticity, která v cyklistice – kdysi sportu zarputilých ranařů – chybí?

Bouhanni také dokáže být až nečekaně skromný, jako když se postavil proti těm závodníkům, kteří kritizovali kvalitu ubytování nabízeného hotelovým řetězcem. „Neměli bychom nikdy zapomenout na to, odkud jsme vzešli,“ říkal syn alžírského emigranta, který většinu života pracoval jako dělník na stavbách.

Jenže pak tu jsou i svědectví dalších lidí z pelotonu, kteří s Bouhannim přišli do styku. „Je to imbecil,“ vyjádřil se na jeho adresu už jednou zmíněný Guarnieri. Bernhard Eisel volal po tom, aby byl za nebezpečné chování poslán domů z Tour de France. Francouzi Steve Chainel a Dominique Rollin, kteří s ním závodili v barvách Cofidisu, nyní o svých špatných zkušenostech odmítají mluvit. „Najděte si někoho jiného v pelotonu, kdo o něm má tak špatné mínění jako já,“ řekl Rollin magazínu Pro Cycling.

Pro Bouhanniho je ale horší, že trpělivost s ním začínají ztrácet i v Cofidisu. Nový sportovní ředitel Cédric Vasseur začal místo něj preferovat Christopha Laporta – spurtera s horším životopisem, zato lepší dlouhodobou formou a vyrovnanější povahou. Laporte na vítězství jet nedokázal, své schopnosti ale naznačil velmi jasně: čtyřikrát se vešel mezi pět nejrychlejších.

Navázat na to bude moci i letos, kdy vedení Cofidisu znovu rozhodlo: pojedou Laporte, ne Bouhanni. Dost dobře to může být definitivní hřebík do rakve vzájemné spolupráce, vždyť nerudnému cyklistovi vyprší na konci roku smlouva. Ale kam dál? Zlobivé dítě francouzské cyklistiky, s níž je neustále na kordy, bude muset hledat někoho, kdo mu nastaví vlídnou tvář.

Vojtěch Jírovec

Jan Ulrich
Zdroj: Reuters

Kam kráčí Jan Ullrich

V loňském roce stránky novin zaplnilo jedno pozapomenuté jméno. Jan Ullrich kdysi patřil mezi nejslavnější sportovce planety. Poté přišel jeho strmý pád obnášející přílišnou lásku k alkoholu a výtržnosti. Nezbyvá než se ptát: jak mohlo k něčemu takovému dojít?

Pokaždé, když se škrábu do kopců a marně při tom lapám po dechu, přemýšlím, jak by si v takové chvíli poradil Jan Ullrich. Zpravidla přichází stejná odpověď. Ten Ullrich, kterého jsem s vytřeštěnými očima pozoroval v letech kolem přelomu tisíciletí, by se rozhodit nenechal.

Upřel by svůj pohled na vrchol kopce, odkud si jej už s očekáváním měřily tisícovky diváků (ne nadarmo je kdysi další cyklista-introvert Robert Millar přirovnal k indiánům čekajícím na okamžik, kdy zaútočí na své utlačovatele). Zklidnil by svůj dech a srovnal záda.

Na čele by se mu objevily kapky potu, celý obličej by začal prozrazovat stopy námahy. Když ve své paměti pátrám po tom Janu Ullrichovi, se kterým jsem před dvaceti lety vyrůstal, jeho zarudlé tváře vždy prozradí, za jaké hranice soustředěného úsilí a bolesti nahlédl. Tam není místo pro smrtelníky.

Avšak i já se pokusím vydržet a snášet tu bodavou bolest ve svalech a tlak v mysli alespoň o pár stovek metrů dále. Urputně vstříc nevyhnutelné porážce: s jistotou, že dříve či později (spíše dříve) už tu zeď bolesti nepřekonám a zůstanu s každým dalším šlápnutím o trochu více pozadu.

Tak jako se to Ullrichovi stalo na Les Deux Alpes, kde jej na hlavu porazil italský ďábel Marco Pantani. Tak jako na Alpe d'Huez, kde německého giganta svým pohledem začaroval a navěky přede všemi zesměšnil Lance Armstrong. Tak jako na Luz Ardiden a v dalších zákoutích Francie.

Bylo to mnoho porážek – přespříliš na to, aby je mohla unést dokonce i jeho tak vypracovaná ramena. Bohužel se brzy ukázalo, že Janu Ullrichovi nejhůře nebylo v alpských ani pyrenejských svazích. Vše se začalo bortit 30. června 2006. Tehdy vypukla Operace Puerto.

Zatímco se idol mého dětství za okny svého štrasburského hotelu posmíval dole čekajícím novinářům, kteří se snažili zachytit vážnost situace, v jeho životě právě vybuchla bomba. Ze dne na den, rázným švihem, úderem na solar: kariéra cyklisty, kterého ve 23 letech vyhlásili největším německým sportovcem století, byla u konce. Pád začal.

Křehkost

Jak křehcí byli. Všichni ti mrštní rychlíci, kteří se v pestrobarevných dresech – psala se devadesátá léta a móda byla nelítostná – vrhali do kopců. Z těch eskapád se tajil dech. Jejich těla neprodukovala pot, jejich těla mluvila o nezničitelnosti a slávě.

Byla to generace, kterou na prach rozmetaly zářné plány a představy o budoucnosti, v níž veškerou bolest budeme moci vytěsnit kamsi na periferii – zavřít ji do klece, od které nikdo nenajde klíč a jejíž mříže nepůjdou slézt. Jan Ullrich byl jedním z nich.

Ve dne létali po silnicích a vzbuzovali větší než jen mírnou závrať. V noci žili svůj druhý život. Někteří v barech v Merdingenu, jiní v tančárnách na Romagnolské riviéře. Někdy v rauši po lajně koksu, jindy stěží při smyslech pod tisíci prášky. Ve spánku připojení na přístroje kontrolující jejich tep. Kdyby po dávkách EPO příliš klesl, nemuseli se už nikdy probudit.

Žili na sto procent, bez ohledu na následky. Ty si je, dříve či později, samy našly. Jako první odešel „El Chava“, José María Jiménez. V depresích, bez vůle k životu a s tolika kilogramy nadváhy, že by ho jeho příznivci stěží poznali, umírá v prosinci 2003 v psychiatrické léčebně v Madridu.

O dva měsíce později, na Valentýna roku 2004, se personál hotelu v Rimini dobývá do zabarikádovaného pokoje. Bylo už příliš pozdě. Na posteli ležící Marco Pantani, padlý idol celé Itálie, už nejevil známky života. Pitva potvrdila, že se předávkoval kokainem.

O rok později se dávkou syntetického inzulínu pokusil svůj život ukončit Frank Vandembroucke („poslední rok jako by se táhl 100 měsíců“). Jeho matka jej na poslední chvíli zachránila. „VDB“ se marně snažil získat nad věcmi znovu kontrolu. Nakonec umírá v říjnu 2009 na dovolené v Senegalu, v jeho pokoji se najde Xanax a prášky na spaní.

Jen o čtyři roky jej přežívá jeho parťák a spoluspiklenec Philippe Gaumont. Tři měsíce před fatálním infarktem, po kterém upadl do kómatu, z něhož už se neprobral, přiznává: „Jsem pořád ten samý z**d. Nikdy to se mnou nebude v pořádku.“

Vězňové

Nikdy to už nebylo v pořádku ani s cyklistikou. Jakmile peloton na začátku 90. let objevil, jak účinnou zbraní je syntetický erythropoetin, začala se cesta do pekel. Nejdřív pozvolná, později stále prudčeji se svažující. Když v roce 1994 na Valonském šípu odjela trojice závodníků Gewissu více než 70 kilometrů před cílem, aby ji už nikdo nespatriil, muselo to být jasné i posledního hlupákovvi.

EPO se stalo dalším stupínkem dopingové pyramidy: strychnin kdysi uvolnil místo amfetaminům, opiáty vystřídaly steroidy, kortizol a syntetický testosteron. „Generace EPO“ ale měla jednu zásadní nevýhodu. Dříve se totiž případy dopingů řešily interně v cyklistickém prostředí. V devadesátých letech to už ale nestačilo.

Na scénu dorazily antidopingové agentury, policejní vyšetřovatelé a fanoušci, kteří už nebyli tak naivní a nevěřili, že „Tour de France

„Tour bez Ulleho je jako Paříž bez Eiffelovky“

Autor:

Peter de Jong

Zdroj:

ČTK/AP

Ize absolvovat na minerálce“ (jak kdysi ironicky odsekl Jacques Anquetil). Změnil se status quo. Začaly nové pořádky a cyklisté je brzy pocítli.

Červené krvinky proudily do jejich těl a měnily je v superhrdiny. Avšak i lidé s nevídanými schopnostmi mají své slabiny. Brzy se ukázalo, že EPO není pouze neškodnou hračkou a že hlas lidu (cyklistických fanoušků) je nelítostný.

Mnoho let platilo: nechte nás dělat naši velmi těžkou práci a my vás na oplátku budeme bavit vlastním utrpením. Naše těla se promění v pohybující se reklamní billboardy, organizátoři závodů nás budou hnát do čím dál strašnějších kopců. Jsme vězňové silnice (les forcats de la route) a od vás chceme jediné: moc se nezajímejte, co si pereme do těla, abychom tu bolest vydrželi.

Cyklistická veřejnost ale na sklonku tisíciletí sesadila sportovní bohy z jejich trůnů a zašlapala je do země. Morální pobouření z toho, že si závodníci pomáhají prášky a injekcemi, poprvé naplno propuklo v červenci 1998. Aféra stáje Festina změnila vnímání cyklistiky. „Obři silnic jsou trpaslíky morálky,“ napsaly francouzské noviny.

Obr, nebo trpaslík? Jan Ullrich byl jen jedním z těch, kteří se snažili protloukat v těžké době.

Na solar

Zpětně se ukazuje jako zásadní náhlost, se kterou jeho kariéra skončila. Ještě v polovině června závodil ve Švýcarsku, kde s převahou zvítězil. Blížila se Tour de France a jeho forma byla skvostná. Na takovou příležitost čekal Ullrich dlouhé roky – po šesti letech už najednou nebyl žádný Lance Armstrong, který by si z něj dělal dobrý den.

Třikrát se musel z druhé příčky pódia dívat, jak Američan na Elysejských polích přebírá žlutý dres a řeční. Nyní přišel jeho čas.

Po devíti letech se s ním znovu počítalo jako s favoritem číslo 1. Ve Francii měl rozšlapat šance Ivana Bassa a Ibana Maya, Levie Leipheimera a Denise Meňšova.

K ničemu z toho ale nemělo dojít. O půl desáté ráno v poslední červnový den roku 2006 stáhla stáj T-Mobile svou hlavní hvězdu ze soupisky pro Tour. Důvodem byla jeho spolupráce se španělským lékařem Eufemianem Fuentesem. Německý tým k tomu byl donucen pod tlakem organizátorské skupiny ASO.

„Mnoho let platilo: nechte nás dělat naši velmi těžkou práci a my vás na oplátku budeme bavit vlastním utrpením. Jsme vězňové silnice a od vás chceme jedině: moc se nezajímejte, co si pereme do těla, abychom tu bolest vydrželi.“

Ullrich chtěl ve Francii zvítězit a ukončit kariéru. Dopadlo to úplně jinak. T-Mobile jej vyhodil, německý bulvární tisk se mu pustil na stopu a fanoušci se cítili podvedení. Sponzoři odešli a televizní stanice ARD přestala Tour de France vysílat, čímž zasadila německé cyklistice tvrdý direkt. Z jeho následků se tamní sport sbírá až v posledních letech s generací Marcela Kittela – jakkoliv sám Kittel nyní řeší vlastní problémy a z pelotonu před dvěma měsíci „vystoupil“.

„Německý sportovec 20. století“ už nikdy nejel žádný profesionální závod. Stáhl se do ústraní – nejprve doma, posléze ve Švýcarsku a později na Mallorce. S postupem času se na něj zapomínalo. O Ullrichovi se mluvilo jen zřídka.

To když se v roce 2013 s výhradami přiznal k užívání zakázaných látek („nebral jsem nic, co by neužívali ostatní – to neberu jako podvádění“) nebo když o rok později nezabrzdl na křižovatce a se svým vozem skončil za příkopem na poli. Dva lidé to odnesli pobytem v nemocnici. Ullrich nadýchal 1,4 promile.

I z toho se dostal. V posledních letech podobně jako mnohý někdejší profesionál pořádal vyjížděky pro klienty, stal se také jednou z tváří oděvní společnosti Rapha. Vrátil se dokonce i do světa vrcholové cyklistiky – i když jen na čtyři dny. Tak krátce trvalo jeho působení coby ředitele závodu Kolem Kolína.

Jeho jmenování totiž způsobilo poprask: jak to, že takový dopingový hříšník má nyní řídit náš závod (pomiňme, že dopingoví hříšníci dnes komentují v televizích, provází VIP hosty na Tour de France, šéfuji cyklistickým týmům nebo jsou sportovními řediteli)?

Dvojí metr přistupování k minulosti se ukázal i dvěma lety během startu v Düsseldorfu, který někdejší hvězda německého sportovního nebe sledovala jako anonymní divák od krajnice. ASO jej oficiálně nepozvalo. Ullrich v rozhovorech přesto vyprávěl, jak za minulostí udělal tlustou čáru. Vypadal spokojeně.

Tísňové volání

Vše nabralo jiný směr na sklonku předloňského roku. Rodinné problémy, odluka v manželství, nemožnost vidět vlastní děti. Také závislost na alkoholu, vždyť jeho bývalý týmový ředitel a přítel Rudy Pévenage připustil, že pro něj dvě lahve whisky za den nebyly problém. Jedna věc vedla k druhé. Ullrich byl nejprve zadržen, když se pokoušel dostat na večírek svého souseda, jednoho z nejznámějších německých herců Tila Schweigera.

Když chcete „nabombit“ něčí párty, nevybírejte si osobnost, kterou obletuje bulvár. Tím spíš, pokud se nacházíte v zemi (Mallorca), která je tak frekventovanou destinací vašich slavných krajanů, že se o ní

mluví jako o další spolkové zemi a všechna bulvární média v ní mají své dopisovatele.

Ullrich se ale nezastavil u jednoho excesu. Začaly se objevovat zprávy o závažnějších problémech než „jen“ potyčce s nasvalovanými bodyguardy. Frankfurtská policie v ranních hodinách zareagovala na tísňové volání. Personál luxusního hotelu Villa Kennedy ji zavolal poté, co se na něj obrátila lehká dívka, kterou si Ullrich na pokoj objednal.

Podle dostupných zpráv měl Ullrich svou návštěvu začít fyzicky ohrožovat a škrtit. Zasadující policisté našli někdejší německou hvězdu pod vlivem alkoholu a drog. Ullrich byl zadržen, poté propuštěn na kauci a odvezen do psychiatrické léčebny. Byl přijat na odvykací kliniku.

Hrozilo, že bude obviněn z pokusu o vraždu.

Křiváci

Jan Ullrich v tomto příběhu není hlavní obětí – tou je ona anonymní dívka, kterou přizabil ve svém hotelovém pokoji. Závislost (hovoří se o alkoholu, amfetaminech a kokainu) není omluvou. Jste dospělý člověk a očekává se, že nebudete škrtit lidi.

Přesto se nelze ubránit pocitu, že podobné příběhy se stejnými rysy už tu byly. Pantani a jeho spanilé jízdy luxusními automobily, které končily i několikrát za den dostaveníčkem na policii. Vandenbroucke a jeho vyhrožování sebevraždou. Gaumont se svými nekontrolovatelnými tahy.

Můžeme říci, že šlo o podvodníky, kteří se dostali na šikmou plochu, z jejíhož okraje přepadli. Křiváci, kteří jimi zůstali do předčasného konce (jak sám Gaumont poznamenal: „Jsem pořád ten samý z**d“). Předbíhali ve frontě, což se jim vymstilo. Dobře jim tak, možná by někdo řekl.

„Tohle byli moji hrdinové. Dva z nich jsou dnes po smrti. Jeden má vážné problémy ve svém životě. Kdyby se narodili v roce 1990, myslím, že by z nich dnes byli skvělí a čistí sportovci.“

Zároveň ale kdysi šlo o mladé cyklisty, kteří nesnili o ničem jiném než o silničních kolech. Chtěli být slavní, chtěli vyhrávat závody a cítit nadšení fanoušků. Nebo pro ně cyklistika, jako v Pantaniho případě, byla možností úniku před vlastními psychickými problémy. Každý měl sto vlastních důvodů.

O čem však nesnili, byla budoucnost, v níž k dosažení takových cílů bylo potřeba injekčních stříkaček a transfuzí vlastní krve. Nikdo netoužil šlapat v přítomí pokoje na rotopedu, protože váš systém byl tak napumpovaný EPO, že hrozila srdeční zástava. Nikdo se nechtěl pokradmu scházet s dealery a navštěvovat dopingové doktory smrti.

Neznali nic než dřinu tréninků. Pak k nim přišli a sdělili jim, že ani to nebude stačit. Bylo to buď, anebo: podříd' se a drž krok, nebo vypadni. Je jejich rozhodnutí hodné pobouření, které se strhlo, když vše prasklo? Nebo se jen snažili držet nad hladinou ve špinavé době? Zasloužili si naše opovržení? Kdyby neexistovaly drogy, slavili by i tak Pantani, Ullrich a Vandenbroucke?

Dopadlo to tak, že ze dne na den přišli o všechno. Pantani jasně vedl Giro d'Italia, když vrátil test s dvěma přebytečnými procenty hematokritu. Vše, co mu hrozilo, byla dvoutýdenní zdravotní pauza – v červenci pak klidně mohl obhajovat vítězství na Tour de France. Namísto toho tlak neunesl a sesypal se. Od té chvíle už to bylo jenom dolů.

Ullrich byl zase jeden den hlavním německým želízkiem a jedním z největších sportovců své země (německý bulvár jej sledoval tak pozorně, že jeho pozadí v roce 1998 označil za „nejsledovanější od dob Claudie Schifferové“). Během několika málo hodin ztratil vše: popularitu, úctu i vlastní důstojnost.

Je takovým překvapením, že to jejich křehké duše neunesly?

Pomoc

Ullrichovi na pomoc přispěli jeho někdejší soupeři a kolegové. Lance Armstrong za ním přiletěl do Německa. Připustil, že o Ullrichových problémech se závislostí, které naplno propukly poté, co od něj odešla manželka Sara a vzala s sebou jejich děti, věděl.

„Byl a stále je důležitým člověkem v mém životě. Byl to skvělý závodník a právě on mě motivoval víc než kterýkoliv jiný soupeř. Když to řeknu natvrdo: z něho jediného jsem měl strach,“ řekl Armstrong. „Tenhle příběh už jsme viděli – víme, jak skončil Pantani,“ varuje.

„Když Italové obdivují Ivana Bassa a zatracují Pantaniho, tak je to špatně. Když Němci obdivují Erika Zabela s Rolfem Aldagem a zatracují Jana Ullricha, tak je to taky špatně. Myslím, že to samé se dá říci i o mně a Georgeovi Hincapiem. Já jsem naštěstí kolem sebe měl skvělou rodinu a přátele,“ píše Armstrong.

„Náš sport se k těm zranitelným mužům nezachoval správně, škody jsou vážné. Mluvíme tu o životech našich sportovních hrdinů. Neberme to na lehkou váhu,“ uzavírá. S jeho slovy můžeme a nemusíme souhlasit. Faktem zůstává, že právě dvojakost ve vnímání dopingových hříšníků bije do očí.

Sedminásobný vyškrtnutý vítěz Tour de France nebyl jediným, kdo nabídl svou pomoc. „Doufám, že ho přátelé a rodina dokážou podržet v této nelehké situaci. Já sám jsem se z toho vlastními silami

nedokázal dostat. Škoda je vážná a on potřebuje pomoc, pokud to nemá dopadnout špatně. Jestli si tohle čteš, Jane, jsem tady pro tebe," napsal David Millar.

Podobně se vyjádřil i Dan Lloyd, který připojil fotografii, na níž závodí Ullrich, Vandenbroucke a Jiménez. „Když mi bylo osmnáct, tohle byli moji hrdinové. Dva z nich jsou dnes po smrti. Jeden má vážné problémy ve svém životě. Ano, rozhodli se špatně, ale kdyby se narodili v roce 1990, myslím, že by z nich dnes byli skvělí a čistí sportovci," míní.

Dokáže někdo pomoci Janu Ullrichovi?

Démoni

Dnes nepřestanu snít o tom, že jednou do kopců vyjedu v podobném stylu, jako to dokázal Jan Ullrich. Přestože byl ve své podstatě velmi líným člověkem, který se nezvládal ovládat – až si z něj ostatní cyklisté dělali švandu. „Lance Armstrong byl chytrý a o vše se zajímal. Jan Ullrich se zajímal o to, jaká je zmrzlina," shrnul to jeho krajan Jörg Jaksche.

Přestože každou zimu nabral skoro deset kilogramů, které pak horko těžko shazoval (Rolf Aldag: „Každý leden jsme se koukali na fotku, na níž byl Jan a nápis – Dicker Jan, Tlustý Jan“). Přestože to byl věčný poražený. Matlák, který si šlapal po vlastním štěstí.

Je smutné vidět padlého giganta světového sportu, jak se snaží splnit sen každého kuřáka a dezorientovaný se pokouší vykouřit čtyři cigarety najednou. Těžce se poslouchají zprávy o tom, jak střílí ze vzduchové pistole na postavy na televizní obrazovce, a sledují se zmatená videa, která posílal přátelům na WhatsAppu.

O to hůře se čtou zprávy o napadení ve frankfurtském hotelu. Jan Ullrich je jako každý dospělý člověk zodpovědný za své chování. Jen proto, že kdysi býval hvězdou, nelze jeho chování omlouvat.

Přesto stojí za zamyšlení, jak se na jeho současné situaci podepsal kontakt s cyklistickým světem. Která jiná skupina sportovců je dnes tak zdiskreditována, jako se to stalo vrcholovým cyklistům z přelomu 90. a nultých let? Nenapadá mě jich mnoho.

Byl doping v té době unikátní právě pro tento sport? Jistěže ne. Byli Ullrich a spol. tak chytrí a jako jediní přišli na to, co s jejich těly dokážou udělat červené krvinky? Samozřejmě že nikoliv. Přesto to byli právě oni, kdo si to odskákali poté, co vše prasklo.

Na obrazovkách byli slavnými hrdiny, z jejichž výkonů se tajil dech. Mimo ně šlo o lidi jako každé jiné. Mám za to, že se právě na toto často zapomíná. Nikdo nepopírá, ve skrytu duše možná ani oni sami, že se rozhodli špatně. Za zamyšlení ale stojí, že jezdci, kteří se snažili závodit čistě, jsou k dopingovým hříšníkům mnohem shovívavější než mnozí sportovní fanoušci.

Psychologové by nyní lépe dokázali odpovědět na to, jak se rázná demise Ullricha a Pantaniho podepsala na jejich psychickém stavu. Lékaři by snad uměli popsat, jestli je tu přímá linka mezi užíváním dopingu a drogovou závislostí.

Ullrich sám zjevně není připraven o všem promluvit. Třeba tomu někdy bude jinak. Prozatím je jeden z největších mužů cyklistické historie ve vyhnanství. Snad se mu podaří vymést démony, kteří terorizují jeho mysl.

Žádný sportovní podnik nemá tak bohatou a na mnoha místech kontroverzní historii. Tour de France měla spojit obyvatele země, která si prošla těžkou vojenskou porážkou. Byla vyústěním strhujícího společenského a technologického vývoje, jímž si během fin de siècle evropské státy procházely. Závěr předminulého století dal lidem bezpečnostní bicykl – a Francouzi na tomto vynálezu postavili závod, který je odhaluje na kost.

Vyznáte se v současném pelotonu a historii Tour de France? Přesvědčte se v našem kvízu.

52

1. Tour de France naposledy startovala v Belgii v roce 2012. Které město tehdy hostilo Grand Départ?

- a) Antverpy
- b) Brusel
- c) Lutych
- d) Namur

2. Eddy Merckx vyrůstal v Bruselu. Jaký krámk tam provozovali jeho rodiče?

- a) čistírnu
- b) mlékárnu
- c) pekařství
- d) zelinářství

3. Jak se Merckxovi přezdívalo?

- a) Bruselský expres
- b) Kanibal
- c) Létající mlíkař
- d) Vrah

4. V Binche, kde startuje třetí etapa, se každoročně jezdí závod Binche-Chimay-Binche. Tato klasika se jezdí na počest jakého závodníka?

- a) Johan de Muynck
- b) Philippe Gaumont
- c) Marco Pantani
- d) Frank Vandembroucke

5. Který z těchto cyklistů nevyhrál na La Planche des Belles Filles?

- a) Fabio Aru
- b) Romain Bardet
- c) Chris Froome
- d) Vincenzo Nibali

6. Lucho Herrera zvítězil v Saint-Étienne v roce 1985. Čím se jeho triumf zapsal do historie?

- a) bylo to první vítězství kolumbijského cyklisty na Tour de France
- b) Herrera projel cílem se zakrvácenou tváří a v Kolumbii jej připodobnili ke Kristovi
- c) stal se nejmladším vítězem etapy v historii
- d) v cíli měl nejrychlejší průměr za více než půlstoletí

7. Jen dvě města navštívila Tour vícekrát než Pau. Jedním z nich je Paříž, druhým...

- a) Avignon
- b) Bordeaux
- c) Marseille
- d) Nantes

8. Město Tignes hostilo finiš pouze jednou, v roce 2007. Do žlutého se tehdy oblékl jezdec, který byl později donucen Tour opustit.

O koho šlo?

- a) Alberto Contador
- b) Michael Rasmussen
- c) Riccardo Ricco
- d) Jan Ullrich

9. Kdo nikdy neztvítězil na Elysejských polích?

- a) Mario Cipollini
- b) Thor Hushovd
- c) Olaf Ludwig
- d) Tom Steels

10. Závodní rok se v posledních letech otevírá v Austrálii na Tour Down Under. Kdo u protinožců zopakoval svůj triumf z roku 2018?

- a) Nathan Haas
- b) Daryl Impey
- c) Bob Jungels
- d) Richie Porte

11. Který Monument letos vyhrál Julian Alaphilippe?

- a) Kolem Flander
- b) Lutyx-Bastogne-Lutyx
- c) Milán-Sanremo
- d) Valonský šíp

12. Jaká stáj nedávno angažovala sportovního ředitele Roda Ellingwortha?

- a) Bahrajn-Merida
- b) Israel Cycling Academy
- c) Movistar
- d) UAE Team-Emirates

13. Jaký tým letos nejdéle čekal na vítězství ve WorldTour?

- a) Bahrajn-Merida
- b) CCC
- c) Dimension Data
- d) Kaťuša-Alpecin

14. Jak se jmenuje vlastník společnosti Ineos, která sponzoruje stejnojmenný tým?

- a) Lionel Birnie
- b) Dave Brailsford
- c) Jim Ratcliffe
- d) Max Sciandri

15. Kdo je v současnosti nejstarší závodník ve WorldTour?

- a) Lars Ytting Bak
- b) Roy Curvers
- c) Hubert Dupont
- d) Svein Tuft

16. Jaké zranění letos potkalo Egana Bernala?

- a) naražené zápěstí
- b) únavová zlomenina nártu
- c) zlomenina klíční kosti
- d) zlomenina zápěstí

17. Který cyklista byl v tomto roce na pódiu ve všech ardenských klasikách?

- a) Jakob Fuglsang
- b) Enrico Gasparotto
- c) Philippe Gilbert
- d) Mathieu van der Poel

18. Jaká společnost začala v průběhu sezony sponzorovat tým Direct Energie?

- a) BP
- b) Rompot
- c) Salice
- d) Total

19. Který cyklista neměl v posledních měsících problémy s dopingem?

- a) Kristijan Ďurašek
- b) Kristijan Koreň
- c) Gianni Moscon
- d) Jarlinson Pantano

20. Který z českých závodníků vyrůstá v předním útočišti talentů, stáji Hagens Berman Axeon?

- a) Jakub Otruba
- b) František Sisr
- c) Adam Āoupalík
- d) Karel Vacek

21. Kdo za sebou nemá roky v českém development týmu Etixx (AWT-GreenWay, Klein Constantia)?

- a) Julian Alaphilippe
- b) Enric Mas
- c) Maximilian Schachmann
- d) Wout van Aert

22. Kolika Grand Tour se zúčastnil Michal Schlegel?

- a) zatím na start čeká
- b) 1
- c) 2
- d) 3

23. S kterým špičkovým závodníkem donedávna v jednom týmu jezdil Adam Āoupalík?

- a) Tom Dumoulin
- b) Wout van Aert
- c) Greg van Avermaet
- d) Mathieu van der Poel

24. Na kterém ze závodů držel Josef Černý dres lídra?

- a) Giro del Trentino
- b) Kolem Polska
- c) Sibiu Cycling Tour
- d) Závod míru juniorů

25. Kdo je rekordmanem v počtu vítězství na Czech Cycling Tour?

- a) Petr Benčík
- b) Jan Hirt
- c) Alois Kaňkovský
- d) Leopold König

26. Který z expertů ČT sport zastává post sportovního ředitele v týmu Israel Cycling Academy?

- a) René Andrlle
- b) Stanislav Kozubek
- c) Pavel Padrnos
- d) František Pad'our

27. Na kterém italském vrcholu Gira triumfoval Roman Kreuziger?

- a) Alpe di Pampeago
- b) Etna
- c) Passo Rolle
- d) Tre Croci

28. Jakou změnu udělal před sezonou Zdeněk Štybar?

- a) nechal si narůst plnovous
- b) přestěhoval se do Monaka
- c) závodil v cyklokrosu
- d) změnil značku kola

29. Kolika závodníkům se podařilo uskutečnit double Giro-Tour?

- a) 4
- b) 5
- c) 6
- d) 7

30. O kterém z cyklistů prohlásil na loňském Giru Tom Dumoulin, že „z kopce sjíždí jako stará paní“?

- a) Thibaut Pinot
- b) Sébastien Reichenbach
- c) Toms Skujinš
- d) Mike Woods

31. Který ze závodníků pochází z rodiny spojené s mafiánským byznysem?

- a) Alberto Bettiol
- b) Giulio Ciccone
- c) Steve Morabito
- d) Ilnur Zakarin

32. Který z cyklistů je bratrancem Dana Martina?

- a) Alex Dowsett
- b) Ryan Mullen
- c) Nicolas Roche
- d) Luke Rowe

33. Zářil na jízdním kole, nyní se pokouší o úspěch v triatlonu.

- a) Janež Brajkovič
- b) Cadel Evans
- c) Marcel Kittel
- d) Andrew Talansky

34. Kdo není vítězem Závodu míru juniorů?

- a) Remco Evenepoel
- b) Tanel Kangert
- c) Michal Kwiatkowski
- d) Martin Velits

35. Jakou práci vykonával předtím, než se stal profesionálním cyklistou, Nacer Bouhanni?

- a) automechanik
- b) burzovní makléř
- c) dělník
- d) policista

36. Jen jeden závodník dokázal zaběhnout míli pod čtyři minuty. Komu se to podařilo?

- a) Bryan Coquard
- b) Taylor Phinney
- c) Primož Roglič
- d) Mike Woods

37. Který cyklista loni na Tour vybral peníze na opravu texaského velodromu?

- a) Lawson Craddock
- b) Joe Dombrowski
- c) Taylor Phinney
- d) Tejay van Garderen

38. Který tým v současné WorldTour dříve nesl název Rabobank?

- a) Jumbo-Visma
- b) Lotto-Soudal
- c) Mitchelton-Scott
- d) Team Sunweb

39. Na kolech jaké značky závodí jezdci Movistarů?

- a) Bianchi
- b) Canyon
- c) Pinarello
- d) Specialized

40. Která oděvní společnost obléká tým EF Education First?

- a) CHPT3
- b) Cinelli
- c) Prendas Ciclismo
- d) Rapha

41. Jak se jmenuje ředitel stáje Ag2r La Mondiale?

- a) Laurent Jalabert
- b) Vincent Lavenu
- c) Marc Madiot
- d) Cédric Vasseur

42. Čím se zabývá org. Qhubeka?

- a) distribucí kol africkým dětem
- b) oficiálním měřením na Tour de France
- c) organizací cyklistických odborů
- d) tvorbou oficiálních profilů etap

43. Čím se nyní zabývá Lance Armstrong?

- a) hudebním projektem „Lance, Johan & The Gunslingers“
- b) komentováním cyklistických závodů na stanici NBC
- c) triatlonem
- d) tvorbou podcastů

44. Kdo z pelotonu trpí poruchou srážlivosti krve?

- a) Alex Dowsett
- b) Alexandre Geniez
- c) Peter Sagan
- d) Tosh van der Sande

45. Který z vítězů Tour organizoval závod Paříž-Nice?

- a) Laurent Fignon
- b) Bernard Hinault
- c) Eddy Merckx
- d) Bernard Thévenet

46. Kolik etap již na Tour de France vyhrál Mark Cavendish?

- a) 22
- b) 28
- c) 30
- d) 34

47. Který z pilotů F1 uvažoval o financování cyklistického týmu?

- a) Fernando Alonso
- b) Romain Grosjean
- c) Lewis Hamilton
- d) Sebastian Vettel

48. Který hollywoodský herec byl velkým příznivcem cyklistiky?

- a) Humphrey Bogart
- b) James Stewart
- c) John Wayne
- d) Robin Williams

49. Kdo z následujících cyklistů začínal jako hráč rugby?

- a) George Bennett
- b) Nicolas Roche
- c) Luke Rowe
- d) Geraint Thomas

50. Kolik etap na Tour de France vyhrál Nacer Bouhanni?

- a) 0
- b) 1
- c) 2
- d) 3

Jak jste dopadli?

- 50–46 Fausto Coppi** Šampion šampionů
45–41 Octave Lapize Skutečné eso
40–36 Lucho Herrera Pán hor
35–31 Apo Lazarides Domestik do roztrhání těla
30–26 Christophe Bassons Pan Čistý
25–21 Raymond Poulidor Miláček publika
20–16 Andy Schleck Nenaplněný talent
15–11 Wim Vansevenant Sběratel červených luceren
10–6 Richard Virenque Uplakaný podvodník
5–0 Alexandr Vinokurov Všechno špatně

Správné odpovědi:
1C 2D 3B 4D 5B
6B 7B 8B 9A 10B
11C 12A 13C 14C 15B
16C 17A 18D 19C 20D
21D 22B 23D 24A 25D
26A 27A 28C 29D 30B
31C 32C 33D 34D 35D
36D 37A 38A 39B 40D
41B 42A 43D 44A 45A
46C 47A 48D 49A 50A

Jacques Anquetil
a Raymond Poulidor
Zdroj: [twitter.com/
davidguenel](https://twitter.com/davidguenel)

Týmy Tour de France 2019

Vojtěch Jírovec

60
Ag2r La Mondiale

61
Arkéa Samsic

62
Astana

63
Bahrajn-Merida

64
Bora-hansgrohe

65
CCC

66
Cofidis, Solutions
Crédits

67
Deceuninck-
QuickStep

68
Dimension Data

69
EF Education First

70
Groupama-FDJ

71
Ineos

72
Jumbo-Visma

73
Kaťuša-Alpecin

74
Lotto Soudal

75
Mitchelton-Scott

76
Movistar

77
Sunweb

78
Total Direct Energie

79
Trek-Segafredo

80
UAE-Team Emirates

81
Wanty-Groupe Gobert

The logo for the Tour de France, featuring the words "TOUR de FRANCE" in a stylized, white, sans-serif font. The word "TOUR" is at the top, "de" is in the middle, and "FRANCE" is at the bottom. A yellow circle is positioned to the right of the word "de". The logo is set against a black background that is tilted upwards to the right.

AG2R LA MONDIALE

Francie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Romain Bardet	28	Francie	6	2.	3
Mickael Cherel	33	Francie	4	18.	–
Benoit Cosnefroy	23	Francie	debut	–	–
Mathias Frank	32	Švýcarsko	6	8.	–
Tony Gallopin	31	Francie	8	21.	1
Alexis Gougeard	26	Francie	1	147.	–
Oliver Naesen	28	Belgie	3	63.	–
Alexis Vuillermoz	31	Francie	5	13.	1

„Cítíme velkou hrdost.“ Těmito obyčejnými a zároveň procitěnými slovy ocenil Vincent Lavenu podporu pojišťovenského podniku Ag2r Group, která několik dní před startem Tour de France oznámila prodloužení sponzorské smlouvy až do roku 2023. O to větší motivace pro to něco na domácí půdě předvést – něco speciálního.

Protože právě o to se znovu pokusí Romain Bardet. Když L'Équipe vytiskl titulní stranu s nápisem „Letos, nebo nikdy,“ byly k tomu připojeny fotografie Thibauta Pinota a též jeho vrstevníka Bardeta. Prolomí 34 let trvající domácí sucho na Tour de France? Osmadvacetiletý Bardet zatím letos nemá žádný velký výsledek, schovává si ho na vrchol sezony? Lavenu a spol. doufají, že ano.

ARKÉA SAMSIC

Francie, PCT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Warren Barguil	27	Francie	4	10.	2
Maxime Bouet	32	Francie	7	42.	–
Anthony Delaplace	29	Francie	6	78.	–
Élie Gesbert	24	Francie	2	85.	–
André Greipel	36	Německo	8	123.	11
Kévin Ledanois	25	Francie	1	96.	–
Amäel Moinard	37	Francie	10	14.	–
Florian Vachon	34	Francie	5	88	–

Od doby, kdy Warren Barguil zazářil na francouzské půdě, vyhrál dvě etapy a přivezl až do Paříže vrchařský dres, uplynuly už dva roky. Jenže od jeho příchodu do prokontinentální stáje Arkéa-Samsic to je, když budeme shovívaví, nemastné neslané. Někdejší vycházející hvězdě francouzské cyklistiky, která v roce 2014 dojela osmá na Vuelte, se nedaří. Trápí se. Naposledy na jaře se zlomenou pánví.

„Je to nádherné, když dokážete závod zdramatizovat. Ale ještě lepší je, pokud se vám podaří zvítězit,“ říkal letos na jaře poté, co se pomalu vracel k závodění. Na Dauphiné se snažil, byl v úniku poslední etapy, ale k úspěchu to nevedlo. Až na poslední chvíli přišel zářný okamžik. Barguil se stal na francouzském šampionátu mistrem své země a na Tour pojedje ve speciálním dresu.

ASTANA

Kazachstán, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Pello Bilbao	29	Španělsko	debut	–	–
Magnus Cort Nielsen	26	Dánsko	1	68.	1
Omar Fraile	28	Španělsko	1	57.	1
Jakob Fuglsang	34	Dánsko	8	7.	–
Hugo Houle	28	Kanada	debut	–	–
Gorka Izagirre	31	Španělsko	6	24.	–
Alexej Lučenko	26	Kazachstán	3	62.	–
Luis León Sánchez	35	Španělsko	8	9.	4

Astana: tým, který přiváží nejžhavějšího favorita. Ale je tomu skutečně tak? Dokáže Jakob Fuglsang, čtyřiatřicetiletý veterán, vyhrát Tour de France? Dán, který dokázal z dvanácti pokusů jen jednou nakouknout do nejlepší desítky na Grand Tour? Ten Fuglsang, kterého vždy potkal alespoň jeden špatný den a slabá chvílka?

Je to otázka za milion. Fuglsang prožívá sezonu snů, vždyť vyhrál La Doyenne a Dauphiné, stál na pódiu dalších ardenských klasik nebo třeba Tirrena-Adriatica. Navíc bude mít v zádech výtečný tým plný silných závodníků.

Jenže Tour de France, to je v první řadě zkouška vytrvalosti a odolnosti.

A v této zkoušce, dosud, Jakob Fuglsang neprošel.

BAHRAJN-MERIDA

Bahrajn, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Damiano Caruso	31	Itálie	4	11.	–
Sonny Colbrelli	29	Itálie	2	109.	–
Rohan Dennis	29	Austrálie	3	101.	1
Iván García Cortina	23	Španělsko	debut	–	–
Matej Mohorič	24	Slovinsko	debut	–	–
Vincenzo Nibali	34	Itálie	7	1.	5
Dylan Teuns	27	Belgie	debut	–	–
Jan Tratnik	29	Slovinsko	debut	–	–

Na letošní Tour de France najdeme jen dva závodníky, kteří celý závod dokázali vyhrát. Obhájce loňského triumfu Gerainta Thomase a vítěze pět let staré edice Staré dámy, Žraloka a nejlepšího italského cyklistu za dlouhou dobu – Vincenza Nibaliho. Pro rodáka z Messiny jde o poslední velký závod v dresu Bahrajn-Merida, po sezoně se vydá do své další destinace, Treku-Segafredo.

Jaká to pro něj bude Tour de France? „To uvidíme až na La Planche des Belles Filles,“ říká obezřetně Nibaliho dlouholetý kouč Paolo Slongo. Italský cyklista totiž má v nohách letošní Giro a původně se mluvilo o tom, že by přijel jen lovit etapy. Jenže nedávný trénink v nadmořské výšce v Livignu zřejmě vyšel nad očekávání. Žralok tak do Francie přijede kousat.

BORA-HANSGROHE

Německo, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Emanuel Buchmann	26	Německo	3	15.	–
Marcus Burghardt	36	Německo	10	58.	1
Patrick Konrad	27	Rakousko	1	65.	–
Gregor Mühlberger	25	Rakousko	1	76.	–
Daniel Oss	32	Itálie	6	69.	–
Lukas Pöstlberger	27	Rakousko	1	132.	–
Peter Sagan	29	Slovensko	7	42.	11
Maximilian Schachmann	25	Německo	debut	–	–

Mnoho se namluvilo o tom, že tato sezona neprobíhá optimálně. Že Peter Sagan už není tím závodníkem jako v minulých letech. Že v Bora-hansgrohe mohou být rádi za mladší vrchaře, kteří místo něj na velkých závodech dobývají vítězství.

Avšak když se do toho Sagan opřel, znovu s ním nebylo snadné vydržet. Ve Švýcarsku vyhrál další, už sedmnáctou etapu, a získal bodovací dres.

O něj samozřejmě pojedou i na Tour. V sázce je sedmý zelený trikot, kterým by Sagan odskočil od dosavadního spolurekordmana Erika Zabela. Německý tým, který má ambice i v celkovém pořadí díky Emanuelu Buchmannovi, slovenskému šampionovi poskytl elitní podpůrnou sílu v Danielu Ossovi a Marcusi Burghardtovi. Přemoci Sagana bude stejně složité jako v předchozích ročnících Tour.

CCC

Polsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Patrick Bevin	28	Nový Zéland	2	114.	–
Alessandro de Marchi	33	Itálie	3	52.	–
Simon Geschke	33	Německo	6	25.	1
Serge Pauwels	35	Belgie	5	13.	–
Joey Roskopf	29	USA	debut	–	–
Michael Schär	32	Švýcarsko	8	43.	–
Greg van Avermaet	34	Belgie	6	28.	2
Lukasz Wisniowski	27	Polsko	debut	–	–

Stáj, která se složitě vyrovnává s náročnou přestavbou. Možná, že právě tak by se dala charakterizovat situace v polském týmu CCC. Předsezonní spojení BMC a CCC, které bohužel „odskákala“ i dvojice Michal Schlegel a František Sís, zatím zdaleka nefunguje tak, jak by mělo a jak si vedení představuje v těch nejsvětlejších snech.

Ale snad to bude právě na Tour, kdy se oranžové dresy „chytanou“. Osmička, kterou tým vybral pro francouzský závod, patří k nejzkušenějším ve startovním poli. Chybí ale sprinter a chybí i kvalitní vrchař, což znamená jediné: o CCC nebude nouze v únicích. Třeba polskému týmu tato taktika, na rozdíl od květnového Gira, tentokrát na silnici poslouží lépe.

COFIDIS, SOLUTIONS CRÉDITS

Francie, PCT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Natnael Berhane	28	Eritrea	1	125.	–
Nicolas Edet	31	Francie	6	43.	–
Jesús Herrada	28	Španělsko	4	47.	–
Christophe Laporte	26	Francie	4	124.	–
Pierre-Luc Périchon	32	Francie	3	42.	–
Anthony Pérez	28	Francie	1	85.	–
Stéphane Rosetto	32	Francie	debut	–	–
Julien Simon	33	Francie	6	87.	–

„Bylo by to větší překvapení, kdyby jej na Tour de France vzali, než že znovu zůstane doma,“ napsal anglický novinář Peter Cossins na Twitteru poté, co stáj Cofidis oznámila svou finální nominaci pro letošní Tour. V osmičce vybraných chybí jedno jméno – Nacer Bouhanni. Stejně jako před rokem se kontroverzní spurter do sestavy nevešel.

Důvodů je více a jsou probírány v jiné části tohoto průvodce. Cofidis se dle očekávání rozhodl znovu dát důvěru Christophu Laportovi, který francouzský tým vedl už před rokem, kdy jednou skončil druhý a hned třikrát pátý. Trumfem Cofidisu ale bude také Jesús Herrada, který v polovině června porazil Romaina Bardeta v závodě na vrchol slavného Mont Ventoux.

DECEUNINCK-QUICKSTEP

Belgie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Julian Alaphilippe	27	Francie	2	33.	2
Kasper Asgreen	24	Dánsko	debut	–	–
Dries Devenyns	35	Belgie	4	44.	–
Yves Lampaert	28	Belgie	1	80.	–
Enric Mas	24	Španělsko	debut	–	–
Michael Mörköv	34	Dánsko	3	93.	–
Maximiliano Richeze	36	Argentina	3	135.	–
Elia Viviani	30	Itálie	1	162.	–

Schopnost Patricka Lefevera poskládat ten správný mix jezdců a v případě potřeby nahradit odešlé velké hvězdy novými talenty je dobře známá. Belgický šéf QuickStepu to dokázal tolikrát, že už o jeho citu nelze pochybovat. Ostatně, počty vítězství mluví za vše. Závodníci v modrém jsou v žebříčkách znovu na špičce a letos za to mohou děkovat v první řadě Julianu Alaphilippovi.

Fazony loňského nejlepšího vrchaře si nemohl nevšimnout ani Dan Martin, který v rozhovoru pro Pro Cycling Magazine poznamenal: „Lidé jako on trénují ve vysoké výšce, kompletně izolovaní tam tráví dva, tři měsíce. Dostane se jim to na mozek, ještě než pokoří třicítku. Alaphilippe byl letos neustále na soustředění, a proto je tak dobrý.“ Cesta profesionálního cyklisty je lemována mnoha oběťmi.

DIMENSION DATA

JAR, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Lars Ytting Bak	39	Dánsko	7	37.	–
Edvald Boasson Hagen	32	Norsko	8	51.	3
Steve Cummings	38	Velká Británie	5	86.	2
Reinardt J. van Reinsburg	30	JAR	4	96.	–
Ben King	30	USA	1	53.	–
Roman Kreuziger	33	Česká republika	8	5.	–
Giacomo Nizzolo	30	Itálie	debut	–	–
Michael Valgren	27	Dánsko	4	44.	–

Nejhorší tým ve WorldTour, který na první vítězství čekal vůbec nejdéle. To není zrovna vizitka, kterou by se sestava pod vedením ředitele Douga Rydera chtěla pyšnit. Tím spíš, že Dimension Data na své soupisce dávno nemají jen talenty z afrických zemí. Tohle je tým Marka Cavendishe, Michaela Valgrena či Edvalda Boassona Hageny. A přesto výsledky přicházejí jen pomalu.

Na Tour tak přijíždí osmička jezdců pod psychickou dekou. Boasson Hagen bude útočit na etapy a třeba se i pokusí Peteru Saganovi znepříjemnit obhajobu zeleného dresu. Valgren se bude snažit ulovit klasikářské etapy, jaká je ale jeho aktuální kondice? Konečně je tu Roman Kreuziger, po letech znovu v situaci, kdy jede sám na sebe a celkové pořadí. Na co to bude stačit?

EF EDUCATION FIRST

USA, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Alberto Bettiol	25	Itálie	1	90.	–
Simon Clarke	32	Austrálie	4	68.	–
Tanel Kangert	32	Estonsko	4	16.	–
Sebastian Langevelt	34	Nizozemsko	5	129.	–
Tom Scully	29	Nový Zéland	1	129.	–
Rigoberto Urán	32	Kolumbie	5	2.	1
Tejay van Garderen	30	USA	7	5.	–
Mike Woods	32	Kanada	debut	–	–

Možná to je spojení s oděvní značkou Rapha. Možná to jsou starty na podnicích, jako je Dirty Kanza. Možná to jsou dobře udělané dokumenty z dálkových výprav a podcasty Mitche Dockera. Třeba to dokonce všechno nakonec způsobují ty růžové dresy. Ať je to ale jakkoliv, jezdci z EF Education First jsou v současnosti největšími hipstery pelotonu.

Mladé partě amerických volnomyšlenkářů v čele s Taylorem Phinneyem, kterou doplňuje početný jihoamerický kontingent, to ale letos šlape. Vyhráli Flandry a dařilo se jim také v etapových závodech – Tejay van Garderen se rozpomenul na roky minulé a vyšvihl se až na celkovou druhou příčku v pořadí Critéria du Dauphiné. Bude kouzlo pokračovat i na Tour?

GROUPAMA-FDJ

Francie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
William Bonnet	37	Francie	8	100.	–
David Gaudu	22	Francie	1	34.	–
Stefan Küng	25	Švýcarsko	2	53.	–
Matthieu Ladagnous	34	Francie	6	71.	–
Rudy Molard	29	Francie	4	36.	–
Thibaut Pinot	29	Francie	6	3.	2
Sébastien Reichenbach	30	Švýcarsko	2	14.	–
Anthony Roux	32	Francie	4	63.	–

Thibaut Pinot se vrací. Velká naděje francouzské cyklistiky, člověk, který na Tour ve 22 letech vyhrál jednu paměťhodnou etapu a v roce 2014 vystoupal až na třetí příčku vítězného pódia. Také ale cyklista, jemuž vyhovuje více italské Giro (neříkejte to francouzským fanouškům), nesnáší červencová vedra a ne zcela dobře zvládá tlak, který je na Tour na Francouze kladen.

Nyní již devětadvacetiletý závodník se letos po několikaleté odmlce pokusí znovu zaútočit na celkové pořadí. Je to pro něj dobrý ročník: slibuje velkou anarchii, neboť chybí hlavní hvězda a síly v pelotonu jsou roztříštěny. Pinot se bude moci spolehnout na Davida Gauduho a Sébastiena Reichenbacha, kteří mu pomohou v kopcích. Jak ale zvládne tlak a to dusivé vedro?

INEOS

Velká Británie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Egan Bernal	22	Kolumbie	1	15.	–
Jonathan Castroviejo	32	Španělsko	4	24.	–
Michał Kwiatkowski	29	Polsko	5	11.	–
Gianni Moscon	25	Itálie	1	DNF	–
Wout Poels	31	Nizozemsko	6	28.	–
Luke Rowe	29	Velká Británie	4	128.	–
Geraint Thomas	33	Velká Británie	9	1.	3
Dylan van Baarle	27	Nizozemsko	3	77.	–

Žádná cyklistická stáj nebudí takové kontroverze. Ostatně, osazenstvo Ineosu (a dříve Teamu Sky) už je na to velmi dobře zvyklé. S úspěchem přichází větší pozornost i nemalé množství závisti. Na druhou stranu, Dave Brailsford a spol. se do spousty šlamastyk dostali vlastním přičiněním. Těžko však kohokoliv vinit za letošní absenci Chrise Frooma.

Ineos po jeho těžkém pádu přijíždí do Francie „pouze“ s obhájcem prvenství – Geraintem Thomasem. Mnoho komentátorů má jeho triumf za ojedinělý úspěch, který se neopakuje. Jako kdyby Thomas, který se letos na pódiu objevil jen v Romandii a ze Švýcarska odstoupil po dalším pádu, měl být jakýmsi Bradem Wigginsem 2.0. Pokud je tomu tak, má Ineos v záloze Egana Bernala.

JUMBO-VISMA

Nizozemsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
George Bennett	29	Nový Zéland	2	53.	–
Laurens De Plus	23	Belgie	debut	–	–
Dylan Groenewegen	26	Nizozemsko	3	156	3
Amund G. Jansen	25	Norsko	1	139.	–
Steven Kruijswijk	32	Nizozemsko	4	5.	–
Tony Martin	34	Německo	10	34.	5
Mike Teunissen	26	Nizozemsko	1	129.	–
Wout van Aert	24	Belgie	debut	–	–

Jako vůbec první oznámili svůj finální výběr pro letošní Tour de France šéfové nizozemského týmu Jumbo-Visma. Žluto-černé dresy budou mít letos co dokazovat, vždyť před rokem byly jediné, které se odvážily kolektivně vzdorovat Teamu Sky. Na pódium to sice nestačilo, nizozemské stáji ale patřilo čtvrté (Primož Roglič) a páté (Steven Kruijswijk) místo pořadí.

Roglič si už své letos odjel na italském Giru, Kruijswijk se ale do Francie vrací. A není, trochu na rozdíl právě od Rogliče, jemuž pomocníci scházeli, zdaleka sám. Počítat může s Georgem Bennettem a Lauresem De Plusem. Celkové pořadí ale není jediným cílem: Dylan Groenewegen je tu na sprinty, debutant Wout van Aert se osvědčí v náročných dnech.

KAŽUŠA-ALPECIN

Švýcarsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jens Debusschere	29	Belgie	2	145.	–
Alex Dowsett	30	Velká Británie	1	DNF	–
José Goncalves	30	Portugalsko	debut	–	–
Marco Haller	28	Rakousko	3	126.	–
Nils Politt	25	Německo	2	87.	–
Rick Zabel	25	Německo	2	145.	–
Ilnur Zakarin	29	Rusko	2	9.	1
Mads Würtz Schmidt	25	Dánsko	debut	–	–

O švýcarské stáji Kažuša-Alpecin se letos nejvíce mluvilo ne stran výkonů jejích závodníků, nýbrž kvůli situaci okolo Marcela Kittela. Německý obr a jeden z nejvýraznějších sprinterů posledních deseti let rozvázal s týmem smlouvu a (doufejme, že pouze dočasně) odešel z pelotonu. Kittelovo rozhodnutí však také znamená šanci pro další jezdce z Kažuši-Alpecin.

Vedení už oznámilo, že si svou budoucnost představuje postavenou na výkonech dalšího Němce, druhého muže letošního Pekla severu Nilse Politta. Pětadvacetiletý kolos proto nechybí ani na Tour de France, kde bude útočit zřejmě skrz úniky. Místo Kittela by měl sprintovat pravděpodobně Jens Debusschere, Alex Dowsett se pokusí uspět v individuální časovce.

LOTTO SOUDAL

Belgie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Tiesj Benoot	25	Belgie	2	20.	–
Jasper de Buyst	25	Belgie	1	142.	–
Thomas de Gendt	32	Belgie	6	40.	1
Caleb Ewan	24	Austrálie	debut	–	–
Jens Keukeleire	30	Belgie	3	59.	–
Roger Kluge	33	Německo	2	139.	–
Maxime Monfort	36	Belgie	6	14.	–
Tim Wellens	28	Belgie	2	129.	–

Calebu Ewanovi je teprve čtyřadvacet, ale na svou debutovou Tour de France čekal celou věčnost. Vždyť posuďte sami: od roku 2014, kdy poprvé nakoukl do profesionálního pelotonu, už stihl vyhrát tři etapy na Giro d'Italia, jednu na Vueltě a třeba také hned sedm na Tour Down Under. K tomu dalších bezmála třicet vítězství. A až nyní Tour de France.

Ewan je hlavní hvězdou, kterou do Francie přiváží belgická stáj Lotto Soudal. Ta vloni vyšla naprázdno, kdy se poprvé po letech nedařilo Andrému Greipelovi. Ewan je jeho následovníkem a tato Tour bude první příležitostí. Kromě mladého Australana známého svým specifickým spurterským stylem, kdy finišuje v hlubokém předklonu, jedou i belgické pušky Tiesj Benoot a Tim Wellens.

MITCHELTON-SCOTT

Austrálie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Luke Durbridge	28	Austrálie	5	112.	–
Jack Haig	25	Austrálie	debut	–	–
Michael Hepburn	27	Austrálie	1	117.	–
Daryl Impey	34	JAR	6	38.	–
Christopher Juul-Jensen	29	Dánsko	1	119.	–
Matteo Trentin	29	Itálie	4	93.	2
Adam Yates	26	Velká Británie	3	4.	–
Simon Yates	26	Velká Británie	3	7.	–

Trochu se o tom šeptalo už před oficiálním oznámením, i tak ale rozhodnutí vedení týmu Mitchelton-Scott překvapilo: Simon Yates doplní osmičku závodníků pro Tour de France a pokusí se svému bratrovci Adamovi pomoci k vítězství. Britská dvojčata tak bok po boku budou zdolávat útrapy nejslavnějšího závodu světa.

Simon Yates po Giro d'Italia pojede další třítydenní závod a je otázkou, jak se na něm květnová námaha podepíše. To Adam vypadá na prahu závodu čerstvě.

Na Dauphiné působil, jako kdyby tu ideální formu teprve chytal a načasoval ji tedy správně směrem k Tour. Není kdovíjak nápadným jezdce, jeho síla však tkví v konzistentních výkonech. To by letos mohlo platit.

MOVISTAR

Španělsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Andrey Amador	32	Kostarika	4	50.	–
Imanol Erviti	35	Španělsko	9	74.	–
Mikel Landa	29	Španělsko	3	4.	–
Nelson Oliveira	30	Portugalsko	3	47.	–
Nairo Quintana	29	Kolumbie	5	2.	2
Marc Soler	25	Španělsko	1	62.	–
Alejandro Valverde	39	Španělsko	11	3.	4
Carlos Verona	26	Španělsko	debut	–	–

Movistaru, jedné z nejsilnějších stájí v pelotonu, se často vytýká, že své kvality není schopna v souboji se stájí Ineos (dříve Sky) prodat. A pak se stane něco podobného jako na květnovém Giru, kde Richard Carapaz získal vítězství, s nímž se nepočítalo. Cesty silniční cyklistiky bývají nevyzpytatelné. Teď už je ale čas na každoroční boj Naira Quintany s větrnými mlýny, tedy závodníky z Británie.

Drobný Kolumbijec už takových soubojů prohrál tolik, že se s ním v boji o žlutý dres trochu přestalo počítat. Nebezpečný ale jistě bude, stejně jako Alejandro Valverde, který o posledním víkendu před Tour v 39 letech vyhrál španělský titul.

Nechybí ani Marc Soler, mladý vítěz loňského Paříž-Nice, který se však v letošní sezoně trochu hledá.

SUNWEB

Německo, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Nikias Arndt	27	Německo	2	67.	–
Cees Bol	23	Nizozemsko	debut	–	–
Chad Haga	30	USA	1	72.	–
Lennard Kämna	22	Německo	debut	–	–
Wilco Kelderman	28	Nizozemsko	2	32.	–
Sören Kragh Andersen	24	Dánsko	1	52.	–
Michael Matthews	28	Austrálie	4	69.	3
Nicolas Roche	35	Irsko	8	12.	–

Někdy se říká, že v moderní cyklistice je všechno dopředu naplánováno – že jde o hru analytiků, kteří připravují dlouhodobé strategie, a závodníci jsou pěšáci, kterými se tahá na šachovnici. Jenže někdy se stane, že celý plán ztroskotá na banalitě. Třeba na pádu, který má dlouhodobější následky. Jako byl ten, který potkal Toma Dumoulina na začátku letošního Gira.

Nizozemec musel odstoupit a dva týdny před Tour posléze přiznat, že fit nebude ani pro francouzský závod. Jeho tým Sunweb tak musel zareagovat rychlou změnou. Nejsilnějším vrchařem je rázem Wilco Kelderman – mimochodem, také on byl letos mimo kvůli zlomené klíční kosti a oželel Giro –, Sunweb ale hlavně spoléhá na sprinterské schopnosti univerzála Michaela Matthewse.

TOTAL DIRECT ENERGIE

Francie, PCT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Niccolo Bonifazio	25	Itálie	debut	–	–
Lilian Calmejane	26	Francie	2	30.	1
Fabien Grellier	24	Francie	1	120.	–
Paul Ourselin	25	Francie	debut	–	–
Romain Sicard	31	Francie	5	33.	–
Rein Taaramäe	32	Estonsko	7	11.	–
Niki Terpstra	35	Nizozemsko	7	94.	–
Anthony Turgis	25	Francie	1	116.	–

Zatím z toho moc úspěchů nebylo. Když Niki Terpstra oznámil svůj příchod do týmu Direct Energie (na jaře přibyl titulární sponzor, olejářská společnost Total), Francouzi si od toho slibovali především velký průlom na klasikách. Jenže to nedopadlo. Terpstra těžce upadl na závodě Kolem Flander a přišel o Roubaix. Na vítězství v nových barvách stále čeká.

Všichni doufají, že se alespoň jednu etapu podaří 35letému veteránovi ukořistit na Tour de France. Pokud ne, je v záloze připravený také Lilian Calmejane, který už jedno vítězství na Staré dámě získal, a to v roce 2017. Calmejane je typem velmi aktivního jezdce, který často skáče do úniků a je schopen přejet i středně těžké kopce, může tak jít o velký trumf druhodivizního celku.

TREK-SEGAFREDO

USA, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Julien Bernard	27	Francie	1	35.	–
Giulio Ciccone	24	Itálie	debut	–	–
Koen de Kort	36	Nizozemsko	7	70.	–
Fabio Felling	29	Itálie	2	DNF	–
Bauke Mollema	32	Nizozemsko	8	7.	1
Richie Porte	34	Austrálie	8	5.	–
Toms Skujinš	28	Lotyšsko	1	82.	–
Jasper Stuyven	27	Belgie	2	63.	–

Byly roky, kdy se o Richiem Porteovi mluvilo bezmála jako o hlavním favoritovi Tour de France. V minulých sezonách vítězil takřka všude, od Austrálie přes Katalánsko, Švýcarsko až po Itálii. Jen na francouzské Tour, a vlastně jakékoliv jiné Grand Tour, mu to nikdy nevyšlo. Pády, zdravotní problémy, to jistě, hlavně ale jedna skutečnost: Porte zkrátka není typem jezdce pro třítydenní závod.

Jeho vytrvalost je na druhou stranu až obdivuhodná. Porte se ani ve 34 letech svého snu o vítězství nevzdává. Jenže v letošní sezoně se mu nedařilo paradoxně ani na kratších „etapácích“, které jindy bývaly jeho doménou. Slabý výkon na Dauphiné (až 11. místo) obavy fanoušků dvakrát nerozptýlil. Jestli se tak od někoho před startem mnoho nečeká, je to právě Richie Porte.

UAE-TEAM EMIRATES

SAE, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Fabio Aru	29	Itálie	2	5.	1
Sven Erik Byström	27	Norsko	debut	–	–
Rui Costa	32	Portugalsko	8	18.	3
Sergio Henao	31	Kolumbie	2	12.	–
Alexander Kristoff	32	Norsko	6	114.	3
Vegard S. Laengen	30	Norsko	1	127.	–
Dan Martin	32	Irsko	6	6.	2
Jasper Philipsen	21	Belgie	debut	–	–

Není to lehká sezona pro tým, který kdysi býval italským Lampre. Kristijan Ďurašek je suspendován a vyšetřován za užívání krevního dopingu v rámci tzv. případu Aderlass, na němž pracuje rakouská policie. Jména z týmového vedení Mauro Gianetti a Matxi Fernández zase padají v souvislosti s odebráním titulu z Vuelty 2011 z rukou Juana Josého Coba.

Zachránit by tak všechno měly výsledky, jenže ani na tomto poli to není slavné.

Hlavní hvězda blízkovýchodní stáje Fernando Gaviria kvůli problémům s kolenem neshoduje. Dan Martin se do formy dostává jen zvolna. A tak zůstává spokojený jen Alexander Kristoff, vítěz klasiky Gent-Wevelgem a potenciální uchazeč o zelený dres.

WANTY-GOBERT

Belgie, PCT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Frederik Backaert	29	Belgie	1	132.	–
Aimé de Gendt	25	Belgie	debut	–	–
Odd Christian Eiking	24	Norsko	debut	–	–
Guillaume Martin	26	Francie	2	21.	–
Xandro Meurisse	27	Belgie	debut	–	–
Yoann Offredo	32	Belgie	2	91.	–
Andrea Pasqualon	31	Itálie	2	95.	–
Kevin van Melsen	32	Belgie	debut	–	–

Belgická Wanty-Gobert si po roce znovu zajistila šanci startovat na hlavním závodě cyklistického světa. Vděčí za to v první řadě zřejmě postavě Guillaumea Martina, který patří mezi generaci nyní již ne zcela mladičkových francouzských vrchařů. Nutno dodat, že Martin ale postavení Bardeta nebo Pinota dosud nedorostl. Tour de France jel dvakrát a v obou případech skončil mimo top 20.

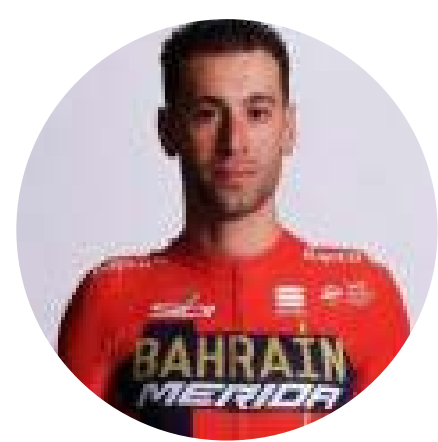
Cyklista s intelektuálními zájmy, mezi něž patří filozofie či divadlo (Martin je dokonce autorem divadelní hry), jel v přípravě Romandii i Dauphiné, s nejlepšími se ale měřit nedokázal. Na Tour po jeho boku pojede únikář Yoann Offredo, sprinter Andea Pasqualon nebo také nenápadný silák Frederik Backaert, který, když nezávodí, vypomáhá na farmě svých rodičů.

Statistiky

Tour de France 2019

NEJVÍCE VÍTĚZSTVÍ NA GRAND TOUR

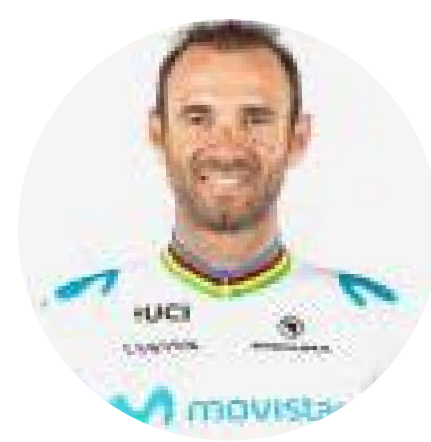
Vincenzo Nibali
1x Tour (2014)
2x Giro
1x Vuelta

Nairo Quintana
1x Giro
1x Vuelta

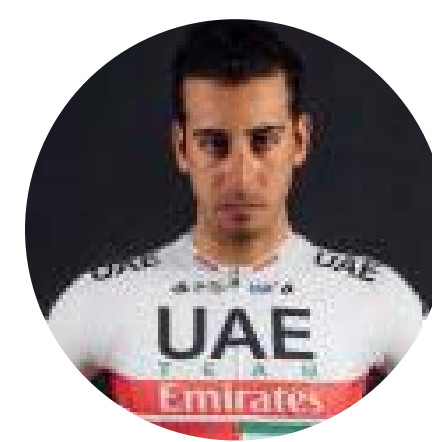
Geraint Thomas
1x Tour (2018)

Alejandro Valverde
1x Vuelta

Simon Yates
1x Vuelta

Fabio Aru
1x Vuelta

22

počet týmů

30

počet národností

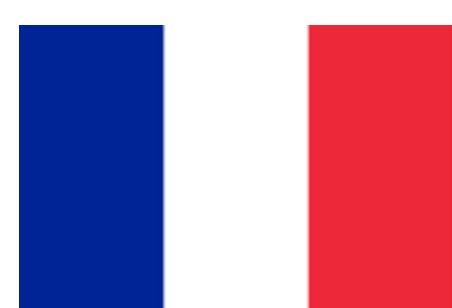
176

počet závodníků

2770 m.n.m.

Nejvyšší bod – Col de l'Iseran

NEJVÍCE ZÁSTUPCŮ

Francie
34

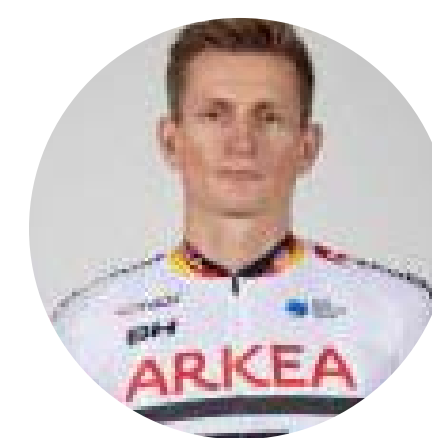

Belgie
21

Itálie
15

NEJVÍCE VYHRANÝCH ETAP NA TOUR

André Greipel

11

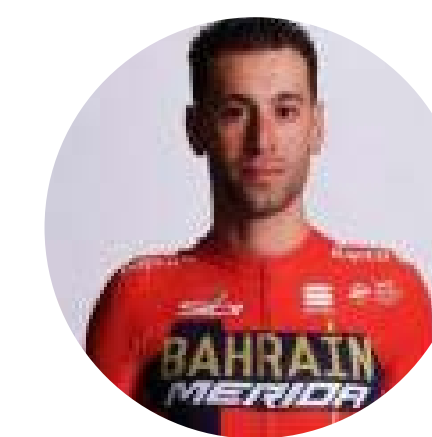
Peter Sagan

11

Tony Martin

5

Vincenzo Nibali

5

NEJVÍCE STARTŮ NA TOUR DE FRANCE

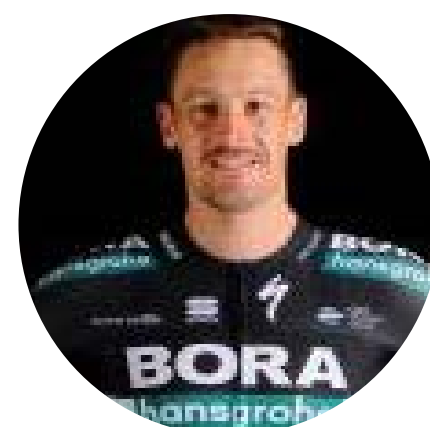
Alejandro Valverde

11

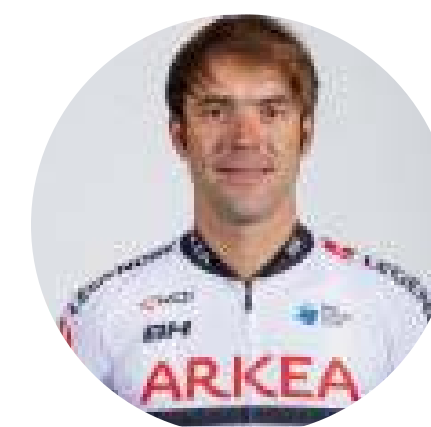
Tony Martin

10

Marcus Burghardt

10

Amiel Moinard

10

3460 km

celková délka

230 km

Nejdelší etapa – 7.
(Belfort - Chalon-sur-Saone)

14.

Nejkratší etapa – 117 km
(Tarbes - Col du Tourmalet)

6

Počet sprinterských etap

10

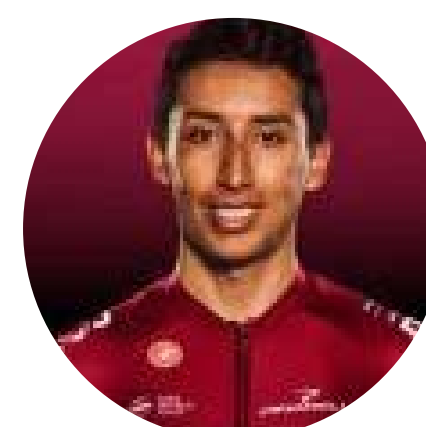
Počet horských etap

NEJMladší ZÁVODNÍK

Jasper Philipsen

21 let
126 dní

Egan Bernal

22 let
174 dní

David Gaudu

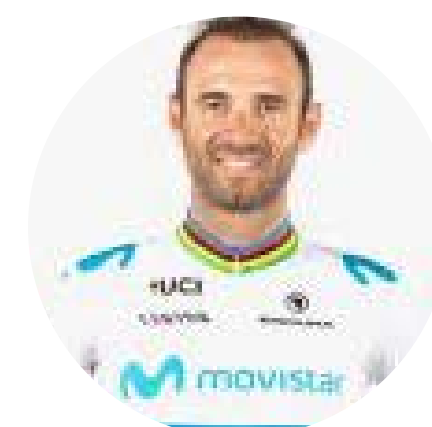
22 let
269 dní

NEJSTARší ZÁVODNÍK

Lars Ytting Bak

39 let
171 dní

Alejandro Valverde

39 let
71 dní

Steve Cummings

38 let
109 dní

NEJMLADŠÍ TÝMY

Sunweb

27 let
284 dní

Jumbo-Visma

27 let
295 dní

Katusha-Alpecin

28 let
57 dní

2

Počet časovek

NEJSTARŠÍ TÝMY

Dimension Data

32 let
256 dní

CCC

31 let
309 dní

EF Education First

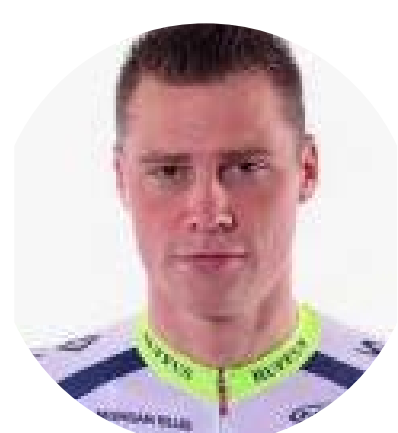
31 let
136 dní

NEJSTARŠÍ DEBUTANT

Mike Woods

32 let
267 dní

Kevin van Melsen

32 let
96 dní

Stéphane Rosetto

32 let
91 dní

2

Počet navštívených
zemí

NEJVÍCE TÝMOVÝCH VÝHER V SEZONĚ 2019

Deceuninck-QuickStep

46

Jumbo-Visma

35

Bora-hansgrohe

33

106th EDITION
6-28 JULY 2019

Etapy Tour de France 2019

Vojtěch Jírovec

Trasa Tour de France 2019
 Zdroj: ASO

1. etapa

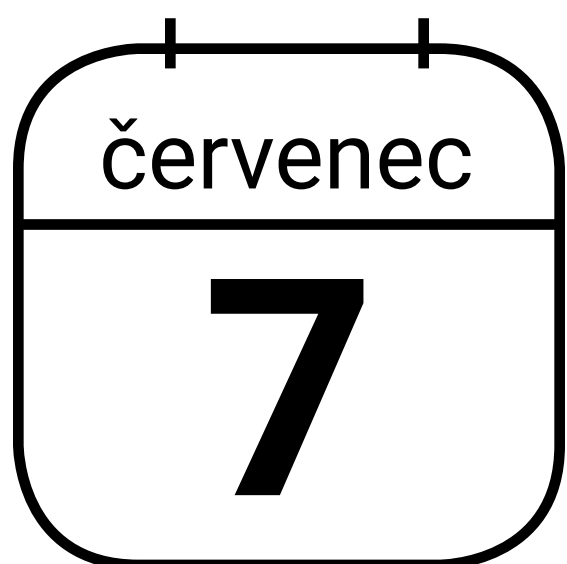
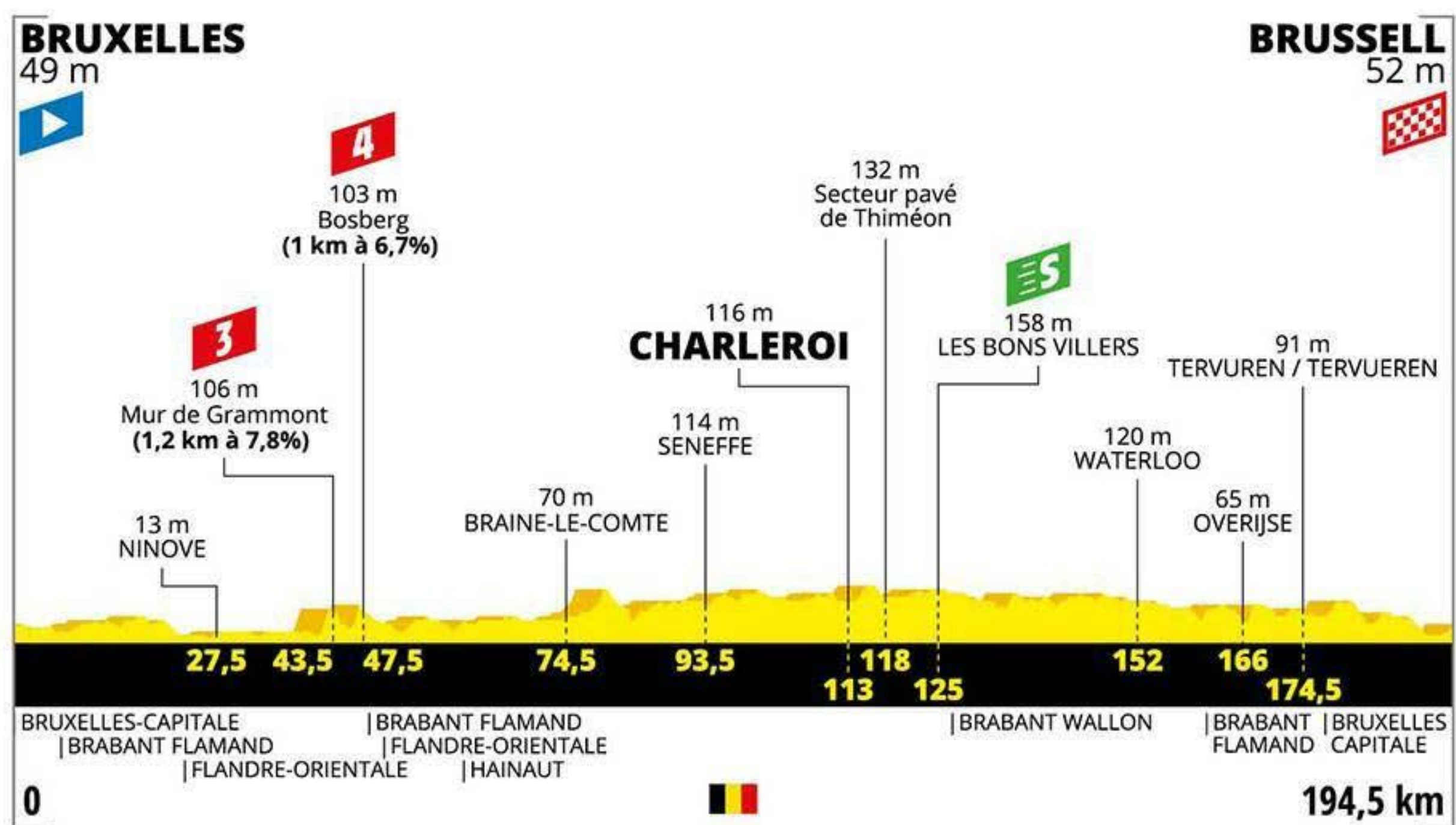
Brusel – Brusel, 192 km

Woluwe Saint
Pierre
Autor: Olivier
Boyer
Zdroj: Flickr

Letošní Tour de France a její první etapy, to je jedna velká pocta Eddymu Merckxovi a jeho zásadnímu vlivu, který na silniční cyklistiku měl od konce 60. do poloviny 70. let. Nikdo nevyhrál tolik závodů jako on. Nikdo jim ale hlavně nedominoval natolik, jako známý „Kanibal“. Vítězil i poté, co málem přišel o život při nehodě na velodromu v Blois.

Připomínáme si půlstoletí od té Tour, která byla jeho první. Tehdy vyhrál celkové pořadí, vrchařskou i bodovací soutěž, což se nikomu nepodařilo zopakovat. K tomu přidal svých prvních šest etapových triumfů, přičemž celkových Merckxových 34 je dodnes rekordem. Soupeři se ani nestihli podívat, odkud se na ně sypaly všechny ty rány.

Organizátoři se rozhodli vzdát nejlepšímu cyklistovi všech dob poctu. Kdo mohl tušit, že z toho skromného a trochu plachého syna místního zelináře vyroste taková hvězda? Peloton projede částí Woluwe Saint Pierre, kde slavný Eddy vyrůstal a objížděl první z těch desetitisíců kilometrů, které následovaly.

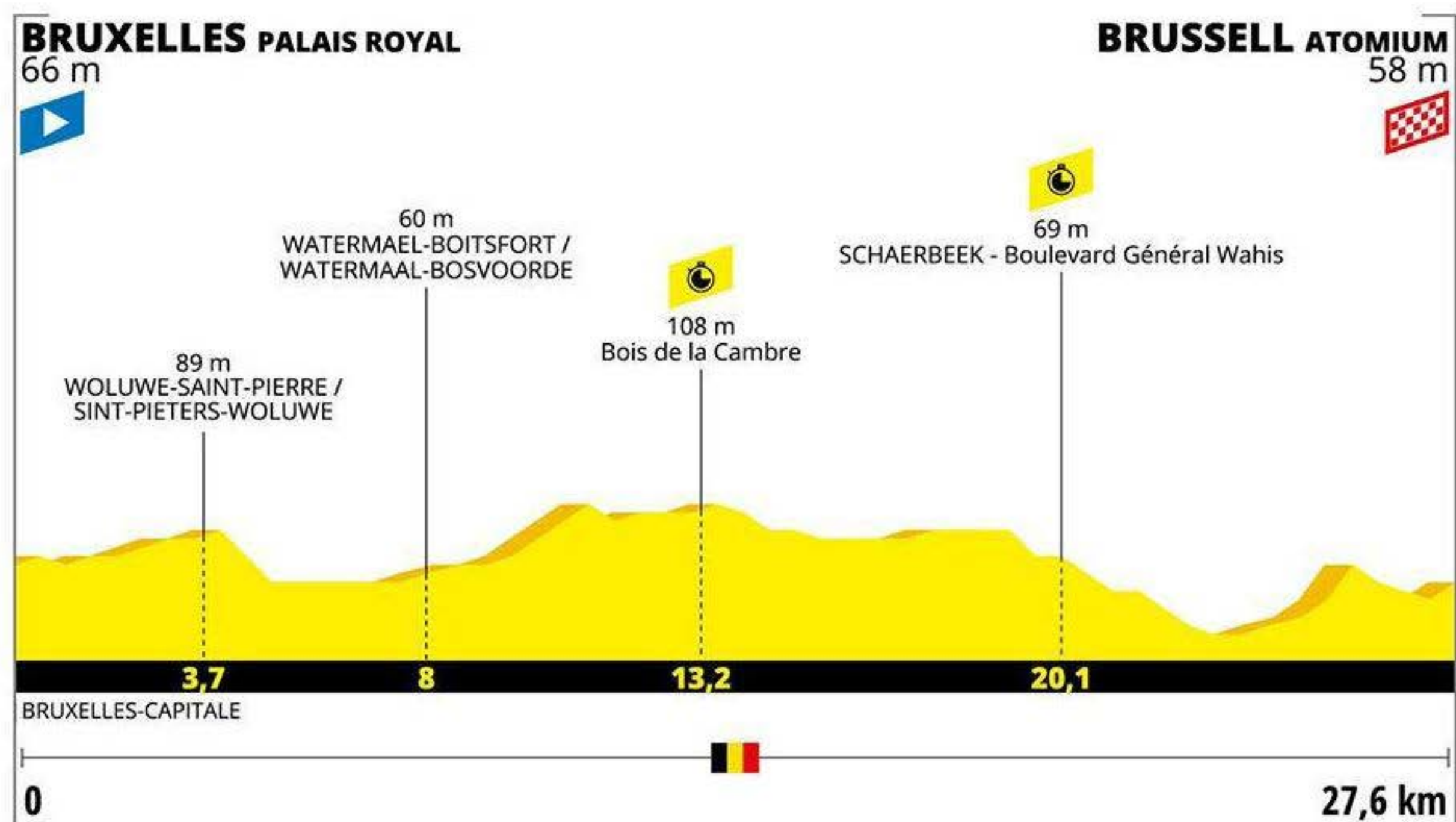

2. etapa

Brusel – Brusel, TTT, 27 km

Časovky, zvláště ty týmové, nemají na Tour de France na různých ustláno. Pořadatelé z organizace ASO se snaží jízdu proti chronometru omezit, neboť sledovanost těchto etap bývá s ostatními dny slabší: časovky zkrátka tolik netáhnou. I přesto si ale týmové jízdy cestu do itineráře v posledních dvou letech našly. A vždy se potvrdí jediné. Jsou lekcí z taktiky, poctivé přípravy a vzájemné spolupráce.

Jestliže je silniční cyklistika týmovým sportem, kde vítězí jednotlivci, v týmových časovkách jde skutečně o kolektivní výkon. Před rokem si

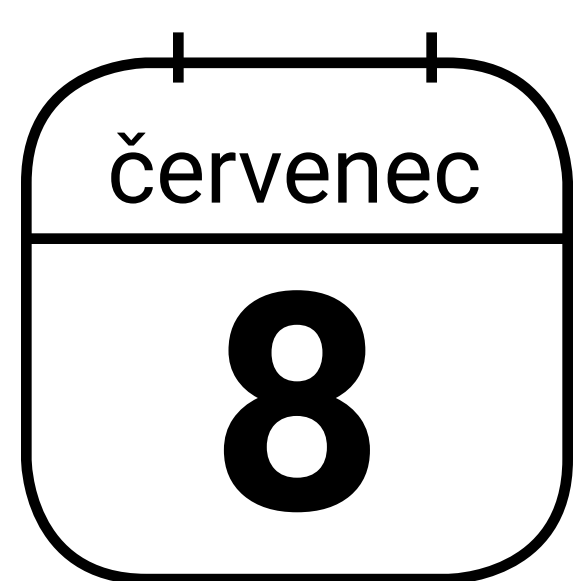

v okolí města Cholet v départementu Vendée vedli nejlépe závodníci z BMC, kteří po skončení dne neslavili jen triumf v etapě, ale též žlutý dres na zádech Grega van Avermaeta.

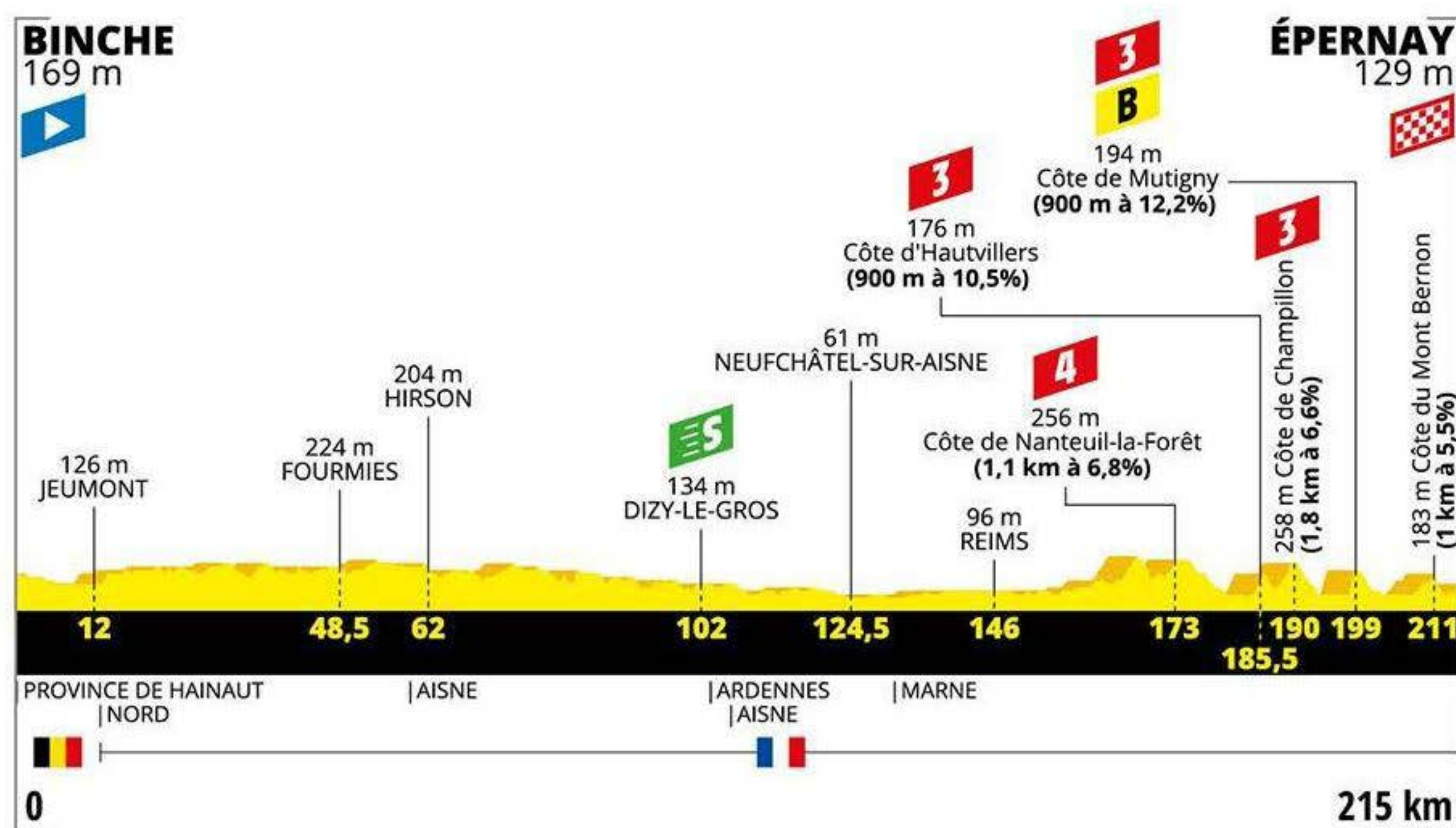
Palais
Royal
v Bruselu
Autor:
Paulyn R.
Zdroj: Flickr

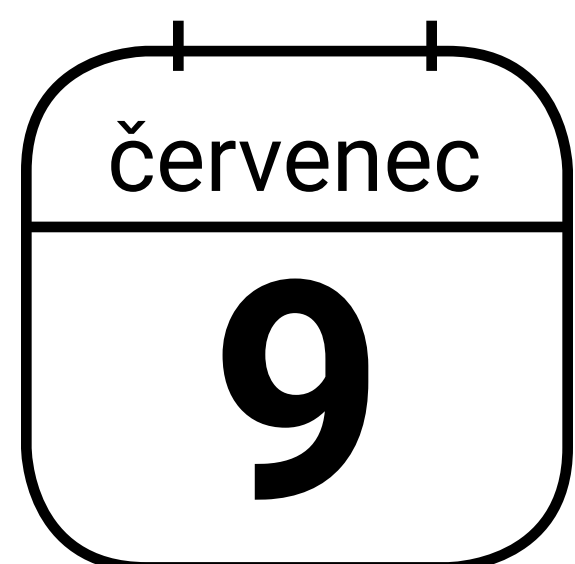
Letos už je ale všechno jinak, místo jména BMC v pelotonu najdeme CCC. Současná polská stáj má ale k dokonalosti té někdejší americké, kde týmovou časovku pilovali pod vedením Marca Pinottiho, daleko. A tak by letos na belgické půdě měly o vítězství soupeřit jiné sestavy. Týmovou časovku bude mít silnou tým Ineos, počítat se musí i s Movistarem a především Deceuninckem-QuickStep.

3. etapa

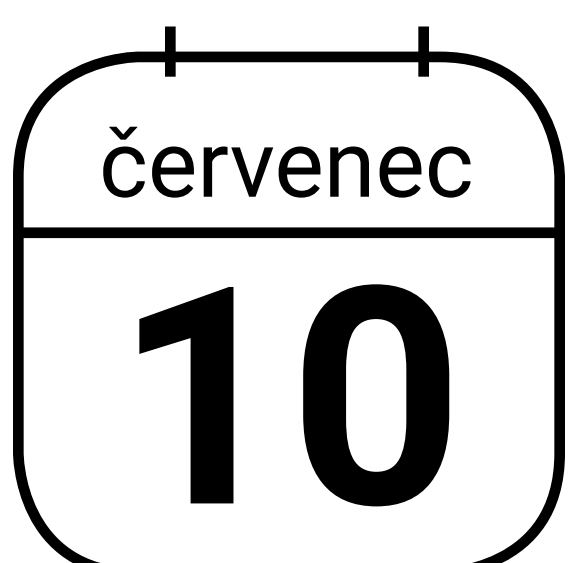
Binche - Épernay, 214 km

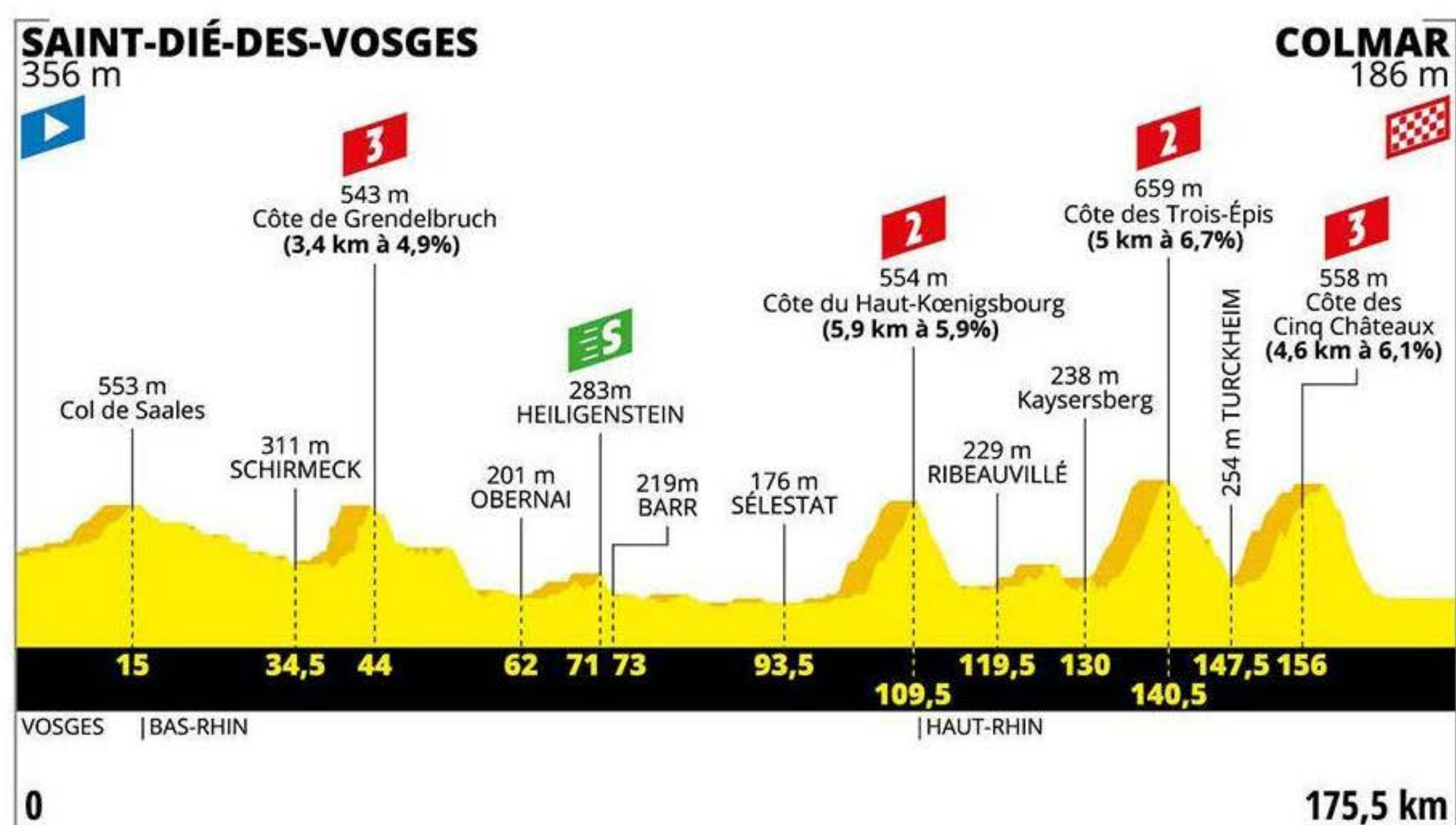
4. etapa

Remeš – Nancy, 215 km

5. etapa

Saint Dié des Vosges – Colmar, 169 km

6. etapa

**Mulhouse – La Planche des Belles Filles,
157 km**

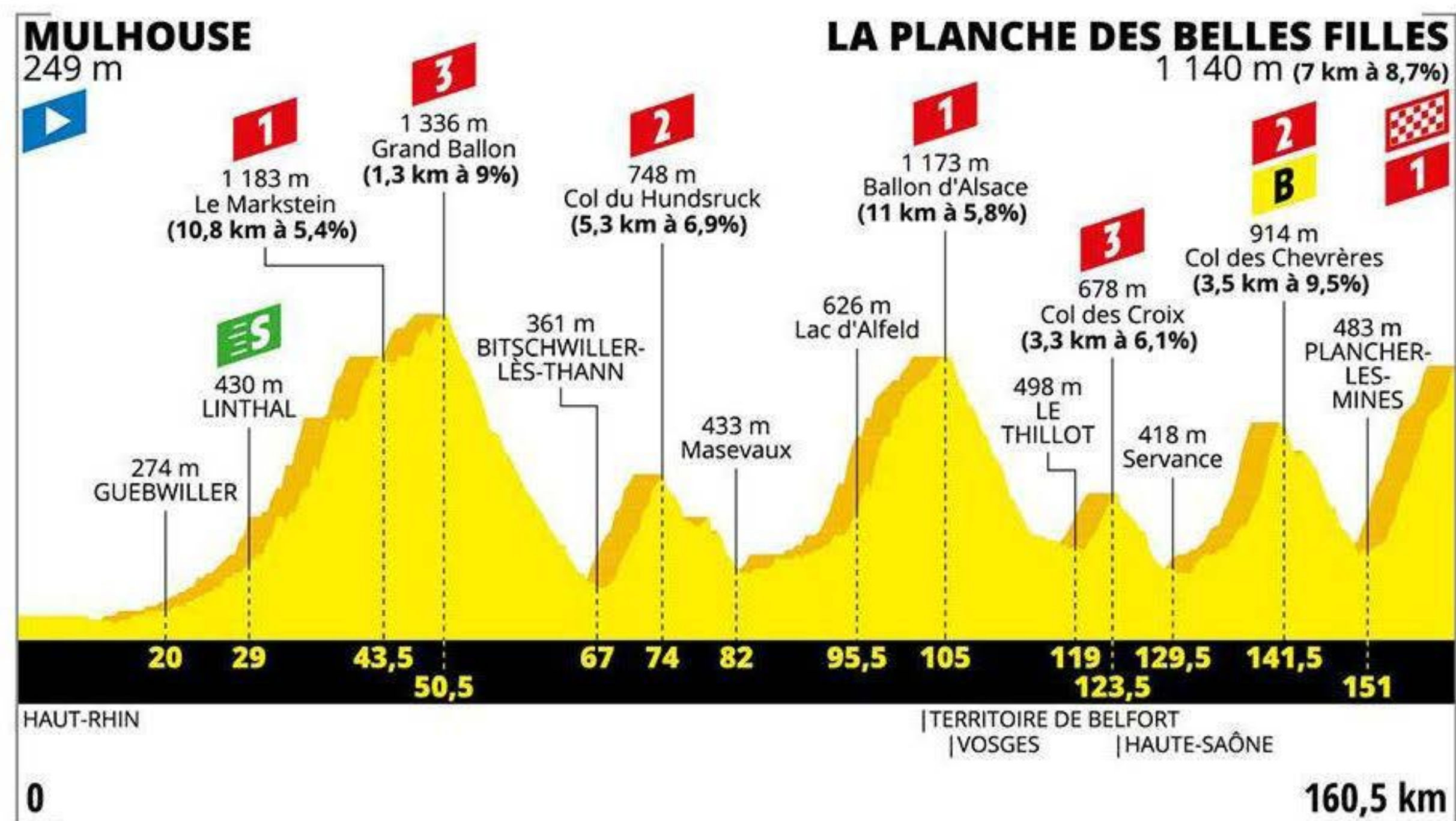
**La Planche
des Belles
Filles**
Autor:
Eric Philippe
Zdroj: Flickr

Šestá etapa přejede přes Ballon d'Alsace, legendární „první“ kopec historie Tour de France, který závodníci museli poprvé zdolat v roce 1905. Nejde o žádné zásadní stoupání z hlediska čísel (11 km / 6 %), co se týče historické důležitosti se ale s ním nemůže téměř nic rovnat. Natožpak výstup, který byl na programu poprvé teprve před sedmi lety.

Stoupání na Planinu krásných dívek (podle legendy se v roce 1635 raději zabily skokem do jezera, než aby padly do rukou švédských nájezdníků) jako první zvládl Chris Froome, který si v roce 2012 dělal jméno svou prací pro Bradleyho Wiggins. Byla to úspěšná spolupráce, i když Froome často působil, že si jede takřkajíc více na své vlastní triko.

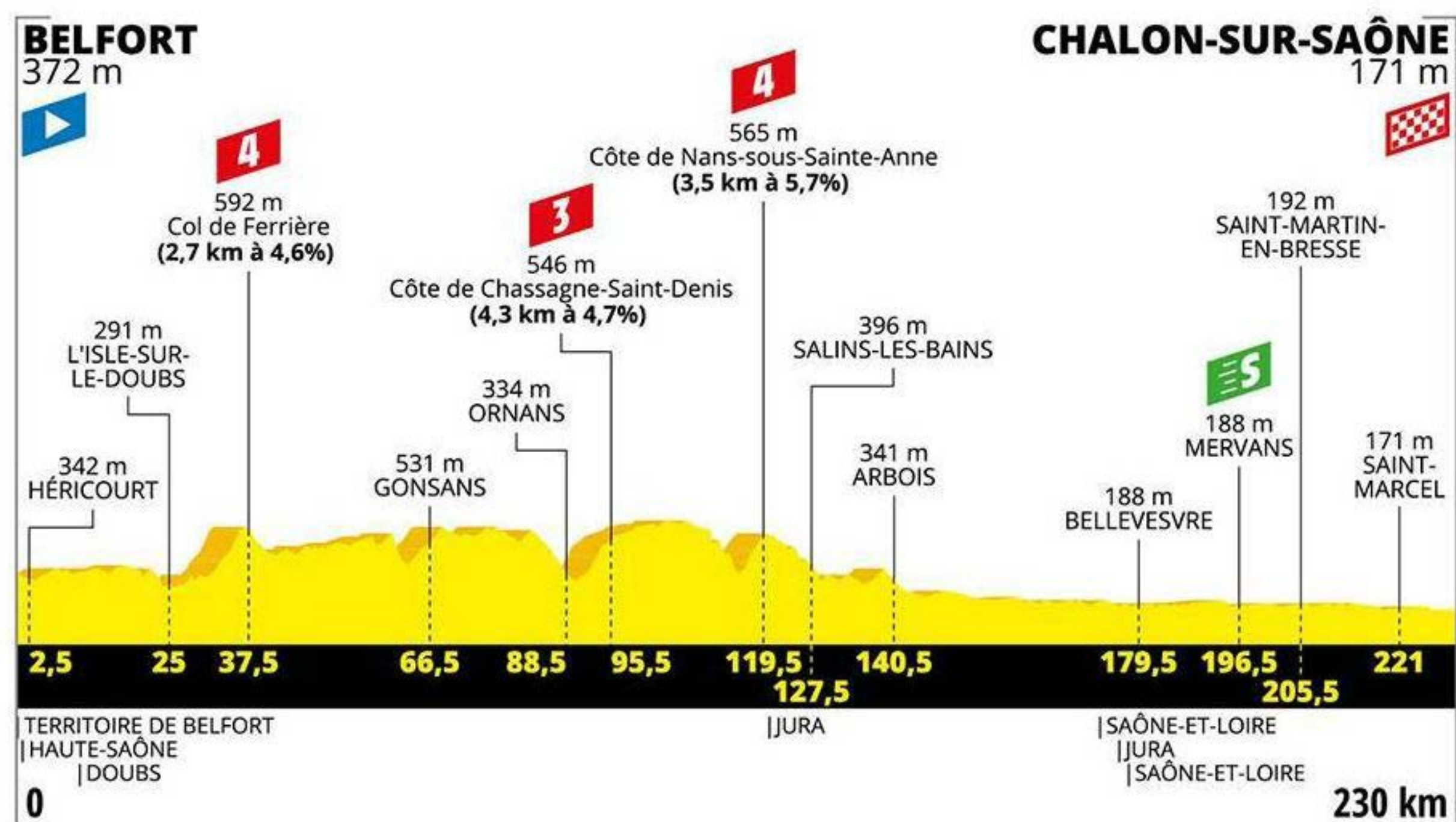
Ani Froome, ani Wiggins ale na letošní Tour de France samozřejmě nebudou. Kdo naopak scházet nebude, je Thibaut Pinot, který žije jen deset kilometrů od Planiny krásných dívek

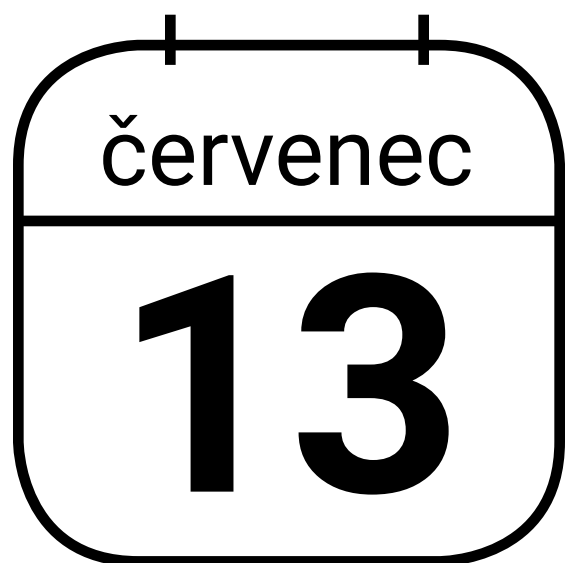
a celý kraj tak ze svých dlouhých tréninkových jízd zná detailně. Může právě to rozhodnout? Pinot je prvotřídní vrchař a stoupání zná jako málokdo.

7. etapa

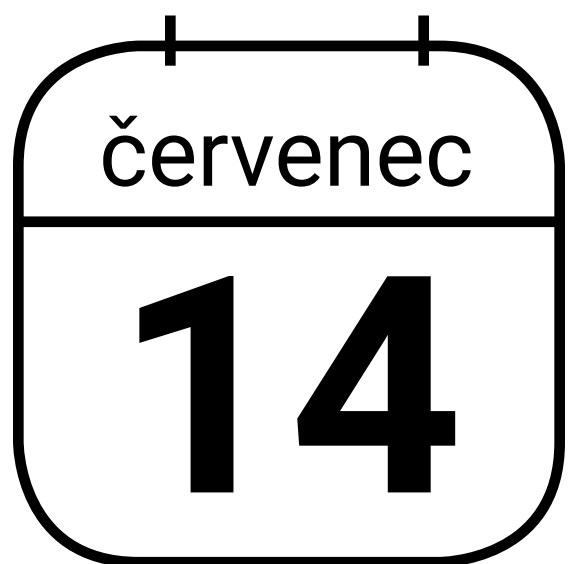
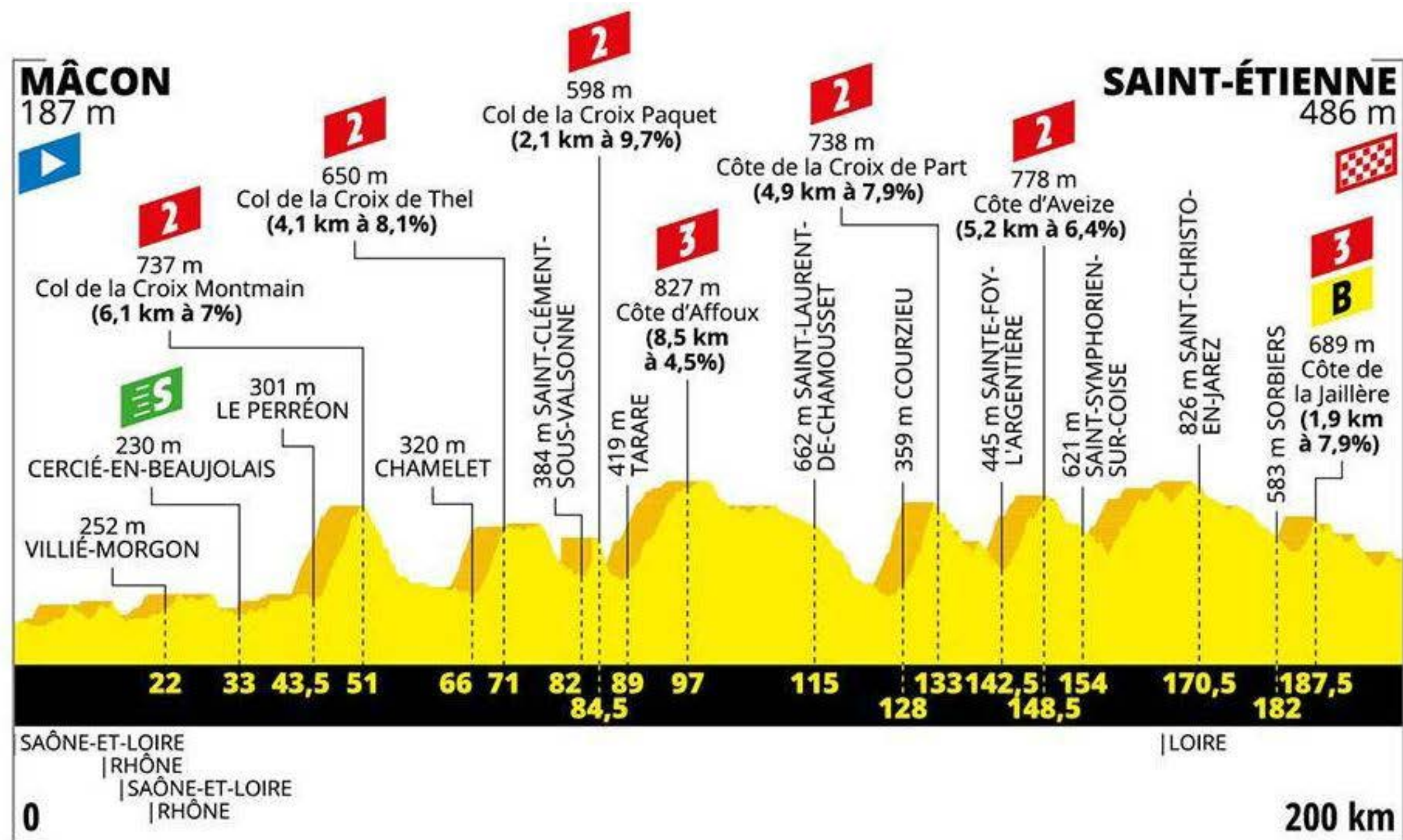
Belfort – Chalon sur Saone, 230 km

8. etapa

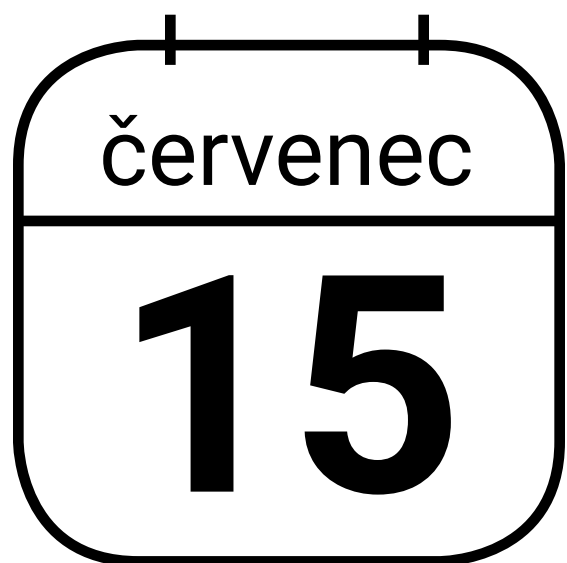
Macon - Saint Étienne, 199 km

9. etapa

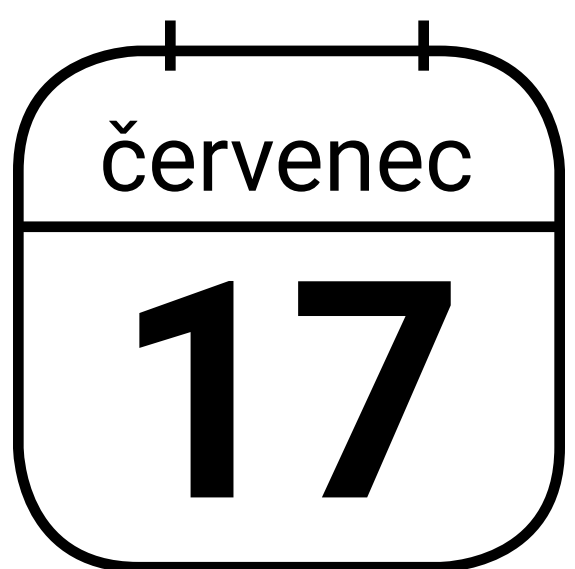
Saint Étienne - Brioude, 170 km

10. etapa

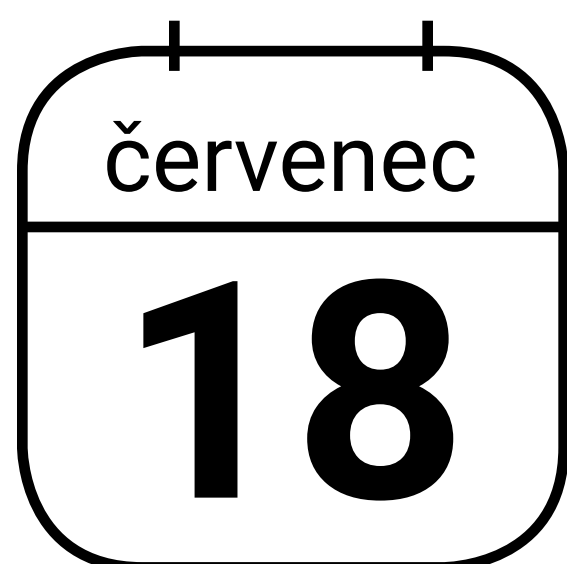
Saint Flour – Albi, 218 km

11. etapa

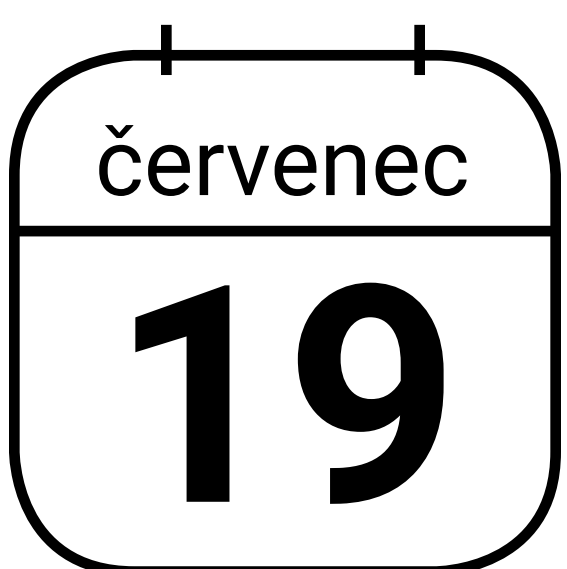
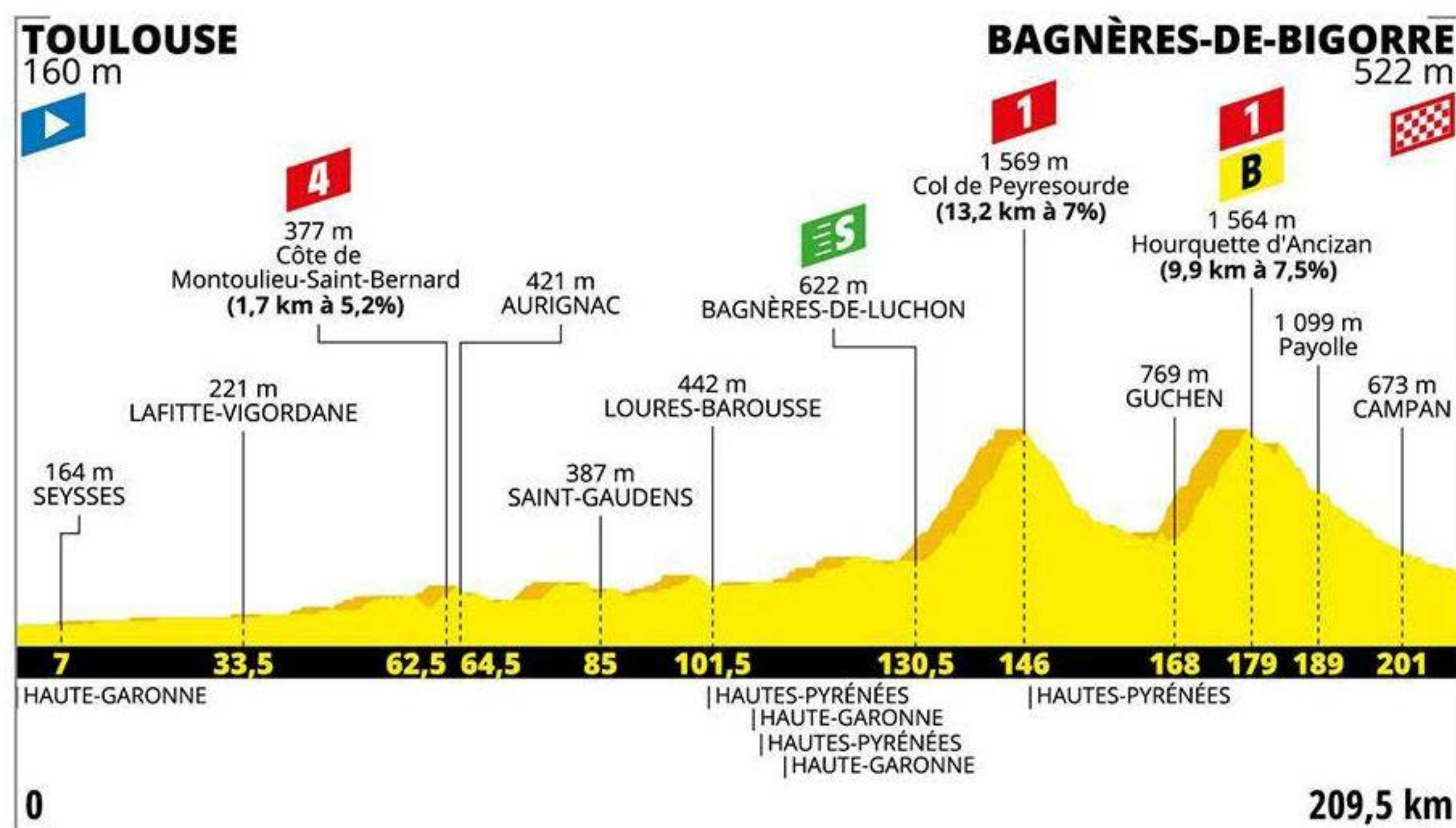
Albi – Toulouse, 167 km

12. etapa

Toulouse – Bagnères de Bigorre, 202 km

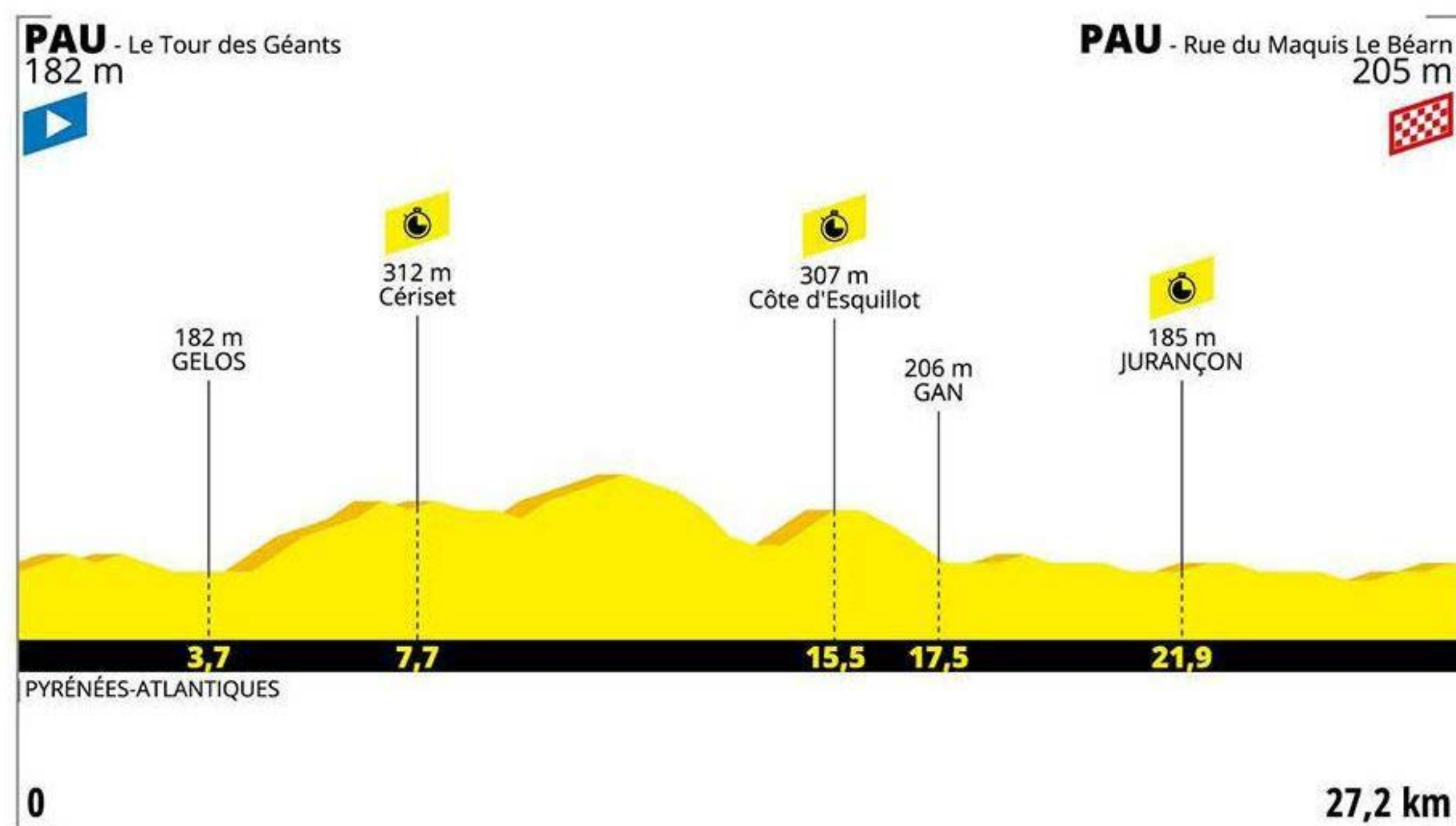

13. etapa

Pau – Pau, ITT, 27 km

Christian Prudhomme se vytrvale snaží umenšovat počet časovkářských kilometrů. Ty tam jsou doby, kdy se jezdily stokilometrové dardy – dnešní cyklisté musí absolvovat jen zlomek této mamutí distance. Proč? Zřejmě je za tím snaha o potlačení dominance týmu Sky (dnešní Ineos), jehož hvězdy Chris Froome, Geraint Thomas a dříve Bradley Wiggins postavily svůj úspěch právě na časovce.

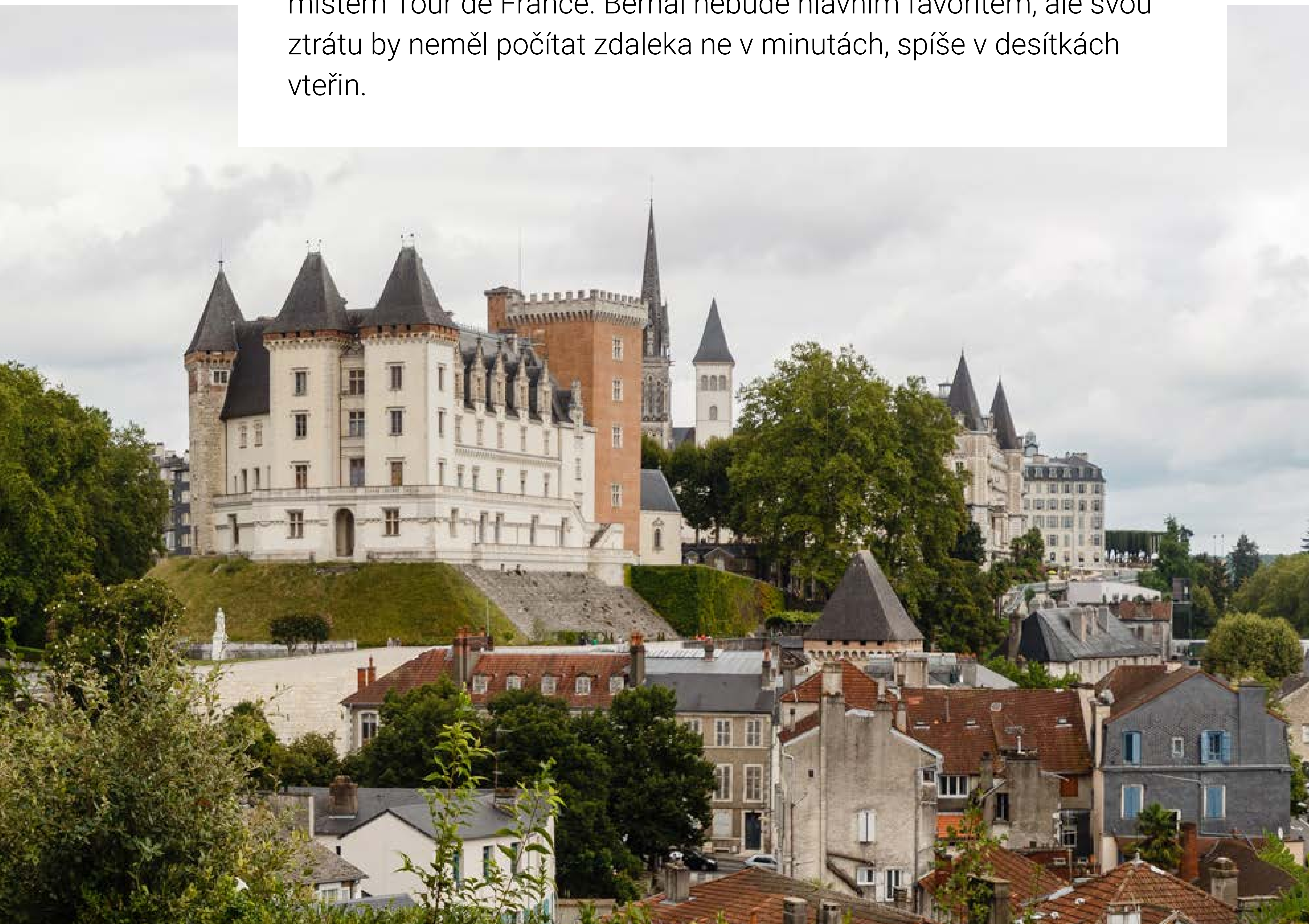
Jenže teď je tu závodník, který umí časovku velmi obstojně, a navíc je patrně nejlepším vrchařem dneska. Egan Bernal zaujal fanoušky už před několika lety, kdy ještě brázdil silnice v dresu italské stáje Androni-Giocattoli. Pak přišlo laso od vedení Sky a ještě prohloubení dosavadních dřímajících schopností.

Zámek v Pau
 Autor:
 Manuel de
 Macedo
 Zdroj : Flickr

A také hodně práce v tunelu, vždyť z kolumbijského mladíka je dnes zdatný časovkář.

Proto by mu, na rozdíl od drobných krajanů Naira Quintany či před ním Lucha Herrery, neměla jízda proti chronometru zdaleka tak vadit. Přesvědčíme se o tom v Pau, historicky třetím nejnavštěvovanějším místem Tour de France. Bernal nebude hlavním favoritem, ale svou ztrátu by neměl počítat zdaleka ne v minutách, spíše v desítkách vteřin.

14. etapa

Tarbes – Col du Tourmalet, 117 km

Pyrenejský Tourmalet patří k nejslavnějším a také nejnavštěvovanějším vrcholům v celé historii Tour de France. Potýkají se s ním všechny generace: Tourmalet je stoupáním, které bolí a vzbuzuje hrůzu od svého prvního uvedení do itineráře v roce 1910. Jenže aby etapa Tour končila přímo na špičce stoupání, to se často nestává.

Přesněji řečeno, došlo k tomu dvakrát a za dva týdny k tomu dojde i potřetí. V roce 2010 jsme na Tourmaletu byli svědky pokračování velkého souboje mezi Andym Schleckem a Albertem Contadorem. První jmenovaný v tu dobu ještě stále vydýchal dva dny starý incident, kdy mu na Port de Bales spadl řetěz. Contador tehdy porušil nepsané pravidlo a držitel žlutého dresu ujel. „Když vytasíte meč, abyste ho poté upustil, tak zemřete,“ glosoval to tehdy neopakovatelným způsobem Ryder Hesjedal. Na Tourmaletu ale přišlo i gesto smíření, když Schleck s Contadorem projeli cílem v objetí kolem ramen. Etapa patřila Schleckovi, Tour o pouhých 39 vteřin (stejně množství, jako Lucemburčana stál osudný řetěz) Contadorovi. Alespoň tedy do rozhodnutí CAS...

Tourmalet
Autor:
GillouBlues
Zdroj: Flickr

15. etapa

Limoux – Foix, 185 km

Se zdolaným Tourmaletem v nohách budou muset jezdcí protrpět ještě jednu těžkou etapou. Povede z Limoux, směřovat bude do Foix a co se týče kilometrů, zastaví se na čísle 185. Podstatné ale je, kolik náročných stoupání a kolik výškových metrů čeká na v té době jistě již prořídilý peloton v průběhu cesty. Tohle nebude snadná etapa pro sprinterské grupetto a unavené nohy cyklistů.

Co bude na stole? Col de Montségur (9,6 km / 5,2 %), Port de Lers (11,3 km / 7,1 %) a Col de Pégouère (9,2 km / 7,8 %). To všechno

předtím, než se bude do samotného finále, tedy výstupu na Prat d'Albis (11,8 km / 6,8 %), kde před dvěma lety svou první etapu vyhrál současný francouzský šampion a tehdy nositel puntíkováného dresu Warren Barguil. To všechno dělá z patnácté etapy jednu z nejobávanějších v celém letošním ročníku. Navíc přijde hluboko ve druhém týdnu, den před volným dnem, a tak pro mnohé nebude na co šetřit síly. Jedna dvojka a tři jedničkové prémie budou znamenat, že se do cíle bude dojíždět v mnoha roztrhaných skupinkách.

Prat d'Albis

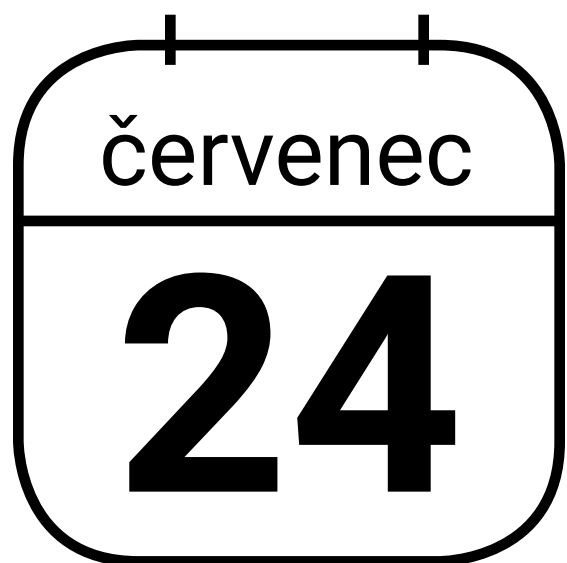
Autor: Antoine Cibert, zdroj: Flickr

16. etapa

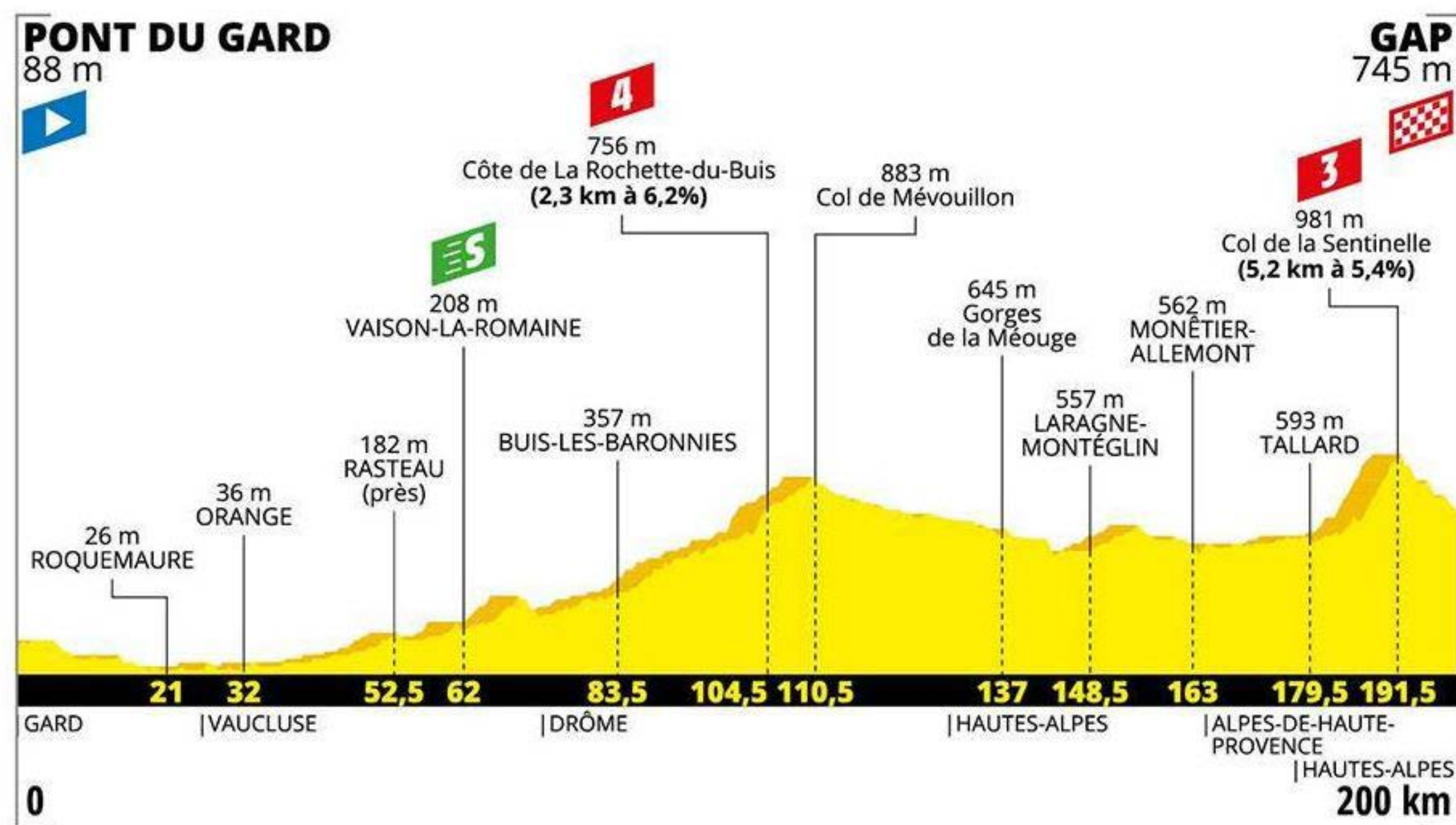
Nimes - Nimes, 177 km

17. etapa

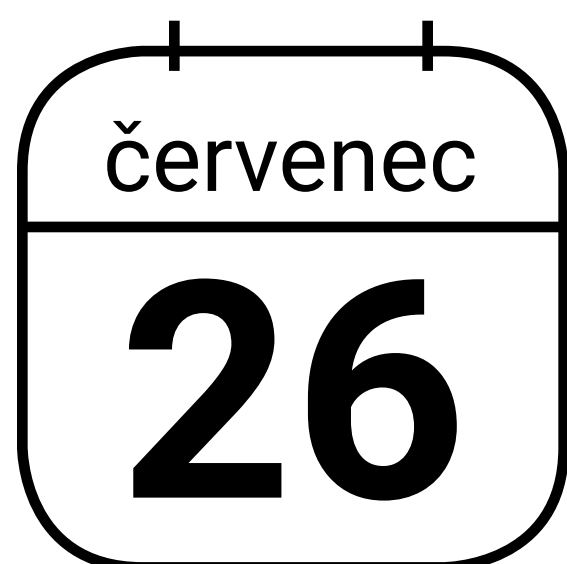
Pont du Gard – Gap, 206 km

18. etapa

Embrun – Valloire, 207 km

19. etapa

Saint Jean de Maurienne – Tignes, 123 km

20. etapa

Albertville – Val Thorens, 131 km

Krátké, intenzivní a co se převýšení týká, velmi štědré etapy. To je recept, který se v posledních letech snaží zkoušet pořadatelé všech Grand Tour, nejen Tour de France. Nicméně v ASO se pro letošek rozhodli podobnou etapu dát až na závěr tří týdnů a věnovat jí tedy zásadní místo pro boj o žlutý dres. Pokud vše půjde podle plánů pořadatelů, právě zde se letošní Tour rozhodne.

O co přesně půjde? Thierry Gouvenou a jeho tým našli 131 kilometrů mezi malebným Albertville a vrcholem Val Thorens, který ční ve výšce 2365 metrů nad mořem. Právě o to jde především. Než na vrchol

Val Thorens
 Autor:
 Yves Schmitt
 Zdroj: Flickr

cyklisté vystoupají, budou muset zdolat 33 kilometrů a více než 1800 metrů převýšení za průměrného sklonu 5,6 procent.

A to navíc nebude zdaleka vše. Už začátek dne totiž bude vydatný, výstup na Cormet de Roselend totiž měří bezmála dvacet kilometrů a zvedá se tempem 6,1 procenta. Až vše závodníci zvládnou a zastaví se nahoře, bude už Tour de France bezmála u konce. Komu se splní sny? Komu se zhatí? Jedno je jisté: vítěz bude nutně muset být výtečným vrchařem.

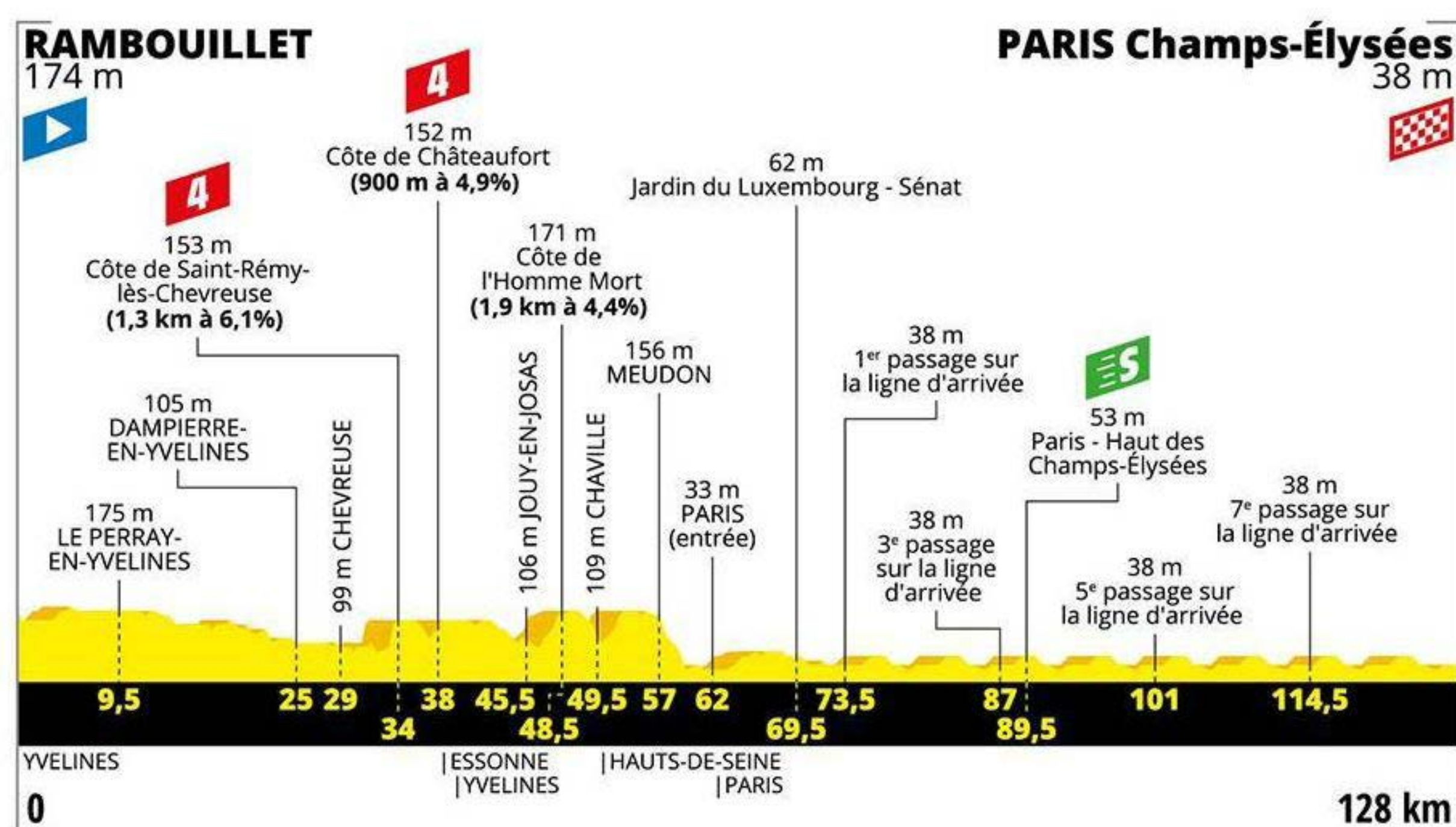
21. etapa

Rambouillet – Paříž, 127 km

Mnozí říkají, že Tour de France bez závěrečné etapy do Paříže, to by nebylo ono. Pamětníci si možná vzpomenou, že na Elysejských polích se ale nefinišovalo odnepaměti a třeba v roce 1989, kdy se jela na závěr časovka, to rozhodně dramatičnosti ročníku a jeho takřka legendárními statutu rozhodně pomohlo. Buď jak buď, ASO se v posledních letech sprinterského finišu pod Vítězným obloukem drží.

Letošní závod uzavře 127 kilometrů, které v podání hlavního plánovače trasy Thierryho Gouvenou dělí město Rambouillet od světové metropole. Proběhne veškerá známá klasika: spoustu focení, připíjení skleničkami šampaňského, zvedání rukou v oslavných gestech. Až v posledních kilometrech se bude závodit. A bude-li stále v závodě, Alexander Kristoff se pokusí zopakovat loňský triumf.

Příběh letošní Tour de France se uzavře v odpoledních hodinách 28. července 2019.

Autoři

Texty

Pavel Jahoda (redaktor webu ctsport.cz)

Tomáš Jílek (komentátor ČT sport)

Vojtěch Jírovec (redaktor webu ctsport.cz)

Hynek Roleček (redaktor webu ctsport.cz)

Moderátor Velo fokus podcastu

Ondřej Nováček (redaktor webu ctsport.cz)

Jazyková korektura

Anna Šnapková (web ctsport.cz)

Markéta Uhlířová (web ctsport.cz)

Grafika a sazba

Zdenek Tomášek (spolupracovník webu ctsport.cz)

ctsport.cz

2019

ZPĚT NA OBSAH